

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VI kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-129-09

Druk nr 2546
Warszawa, 27 listopada 2009 r.

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych wraz z projektami aktów wykonawczych.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Infrastruktury.

Z poważaniem

(-) Donald Tusk

U S T A W A

z dnia

o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych¹⁾

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. 1. Ustawa określa:

- 1) formy i zasady wspierania inwestycji telekomunikacyjnych, w tym związanych z sieciami szerokopasmowymi;
- 2) zasady działalności telekomunikacyjnej jednostek samorządu terytorialnego oraz podmiotów wykonujących zadania z zakresu użyteczności publicznej;
- 3) zasady dostępu do infrastruktury telekomunikacyjnej i innej infrastruktury technicznej finansowanych ze środków publicznych;
- 4) prawa i obowiązki inwestorów, właścicieli, użytkowników wieczystych nieruchomości, osób, którym przysługuje spółdzielcze prawo do lokalu, zarządców nieruchomości oraz lokatorów, w szczególności w zakresie dostępu do nieruchomości, w celu zapewnienia warunków świadczenia usług telekomunikacyjnych;
- 5) zasady lokalizowania regionalnych sieci szerokopasmowych oraz innej infrastruktury telekomunikacyjnej.

2. Przepisy ustawy nie naruszają przepisów o ochronie konkurencji i konsumentów.

Art. 2. 1. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) sieć szerokopasmowa – sieć telekomunikacyjną służącą do zapewnienia szerokopasmowego dostępu do Internetu, której przepływność określają przepisy wydane na podstawie ust. 3;

- 2) regionalna sieć szerokopasmowa – sieć szerokopasmową realizowaną przez samorząd województwa lub porozumienie jednostek samorządu terytorialnego na podstawie projektów indywidualnych w ramach programów operacyjnych;
- 3) podmiot wykonujący zadania z zakresu użyteczności publicznej – przedsiębiorstwo energetyczne w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625, z późn. zm.²⁾) prowadzące działalność gospodarczą w zakresie przesyłania, dystrybucji paliw lub energii oraz przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne w rozumieniu ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2006 r. Nr 123, poz. 858, z późn. zm.³⁾), będące jednostkami sektora finansów publicznych lub nadzorowane przez takie jednostki;
- 4) infrastruktura telekomunikacyjna o nieznacznym oddziaływaniu – kanalizację kablową, linię kablową podziemną, instalację radiokomunikacyjną wraz z konstrukcją wsporczą do wysokości 5 metrów, szafy i słupki telekomunikacyjne oraz inne podobne urządzenia i obiekty, a także związany z nimi osprzęt i urządzenia zasilające, jeżeli nie są zaliczone do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko lub nie stanowią przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na obszary Natura 2000.

2. Ilekroć w ustawie są używane określenia zdefiniowane w art. 2 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800, z późn. zm.⁴⁾), określenia te należy rozumieć w znaczeniu tam przyjętym.

3. Minister właściwy do spraw łączności określi, w drodze rozporządzenia, nie rzadziej niż raz na trzy lata, minimalną przepływność łączy w sieci służącej do zapewnienia szerokopasmowego dostępu do Internetu, biorąc pod uwagę poziom rozwoju telekomunikacji i konieczność stymulowania tego rozwoju, a także zaspokojenie potrzeb użytkowników końcowych. Dostęp określa się jako szerokopasmowy, jeżeli wydajność łączy nie jest czynnikiem ograniczającym możliwość uruchomienia aplikacji dostępnych w sieci.

Rozdział 2

Działalność w telekomunikacji jednostek samorządu terytorialnego i podmiotów wykonujących zadania z zakresu użyteczności publicznej oraz zasady dostępu do infrastruktury telekomunikacyjnej i innej infrastruktury technicznej finansowanych ze środków publicznych

Art. 3. 1. Jednostka samorządu terytorialnego może w celu zaspokajania zbiorowych potrzeb wspólnoty samorządowej:

- 1) budować lub eksploatować infrastrukturę telekomunikacyjną i sieci telekomunikacyjne oraz nabywać prawa do infrastruktury telekomunikacyjnej i sieci telekomunikacyjnych;
- 2) dostarczać sieci telekomunikacyjne lub zapewniać dostęp do infrastruktury telekomunikacyjnej;
- 3) świadczyć, z wykorzystaniem posiadanej infrastruktury telekomunikacyjnej i sieci telekomunikacyjnych, usługi na rzecz:
 - a) przedsiębiorców telekomunikacyjnych,
 - b) podmiotów, o których mowa w art. 4 pkt 1, 2, 4, 5 i 8 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne,
 - c) użytkowników końcowych – w zakresie i na warunkach określonych w art. 6 i 7.

2. Działalność, o której mowa w ust. 1, wykonuje się:

- 1) przy zachowaniu spójności z innymi sieciami telekomunikacyjnymi tworzonymi przez podmioty publiczne lub finansowanymi ze środków publicznych w rozumieniu przepisów o finansach publicznych oraz zagwarantowaniu, na zasadach równego traktowania, współkorzystania z infrastruktury telekomunikacyjnej i sieci telekomunikacyjnych oraz dostępu do nich dla przedsiębiorców telekomunikacyjnych;
- 2) w sposób przejrzysty i niezakłócający rozwoju równoprawnej i skutecznej konkurencji na rynkach telekomunikacyjnych;
- 3) przy uwzględnieniu w możliwie najszerszym zakresie Komunikatu Komisji – Wytyczne wspólnotowe w sprawie stosowania przepisów dotyczących pomocy

państwa w odniesieniu do szybkiego wdrażania sieci szerokopasmowych (Dz. Urz. UE C 235 z 30.09.2009, str. 7).

3. Przy wykonywaniu działalności, o której mowa w ust. 1, mają zastosowanie przepisy o pomocy publicznej.
4. Działalność, o której mowa w ust. 1, należy do zadań własnych jednostki samorządu terytorialnego.
5. Jednostka samorządu terytorialnego wykonuje działalność, o której mowa w ust. 1, na podstawie uchwały organu stanowiącego.
6. Informację o podjęciu działalności, o której mowa w ust. 1, ogłasza się na stronie internetowej jednostki samorządu terytorialnego i w siedzibie tej jednostki oraz przekazuje Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej, zwanemu dalej „Prezesem UKE”. Prezes UKE niezwłocznie ogłasza informację na stronie internetowej Urzędu Komunikacji Elektronicznej.
7. Informacja, o której mowa w ust. 6, powinna zawierać opis przedsięwzięcia oraz uzasadnienie spełnienia wymagań, o których mowa w ust. 2.
8. Minister właściwy do spraw łączności może, w drodze rozporządzenia, określić wymagania techniczne i eksploatacyjne dla sieci telekomunikacyjnych, o których mowa w ust. 1, w celu zapewnienia wzajemnej kompatybilności i łączalności sieci.

Art. 4. 1. Jednostka samorządu terytorialnego może, przed podjęciem działalności, o której mowa w art. 3 ust. 1, wystąpić do Prezesa UKE z wnioskiem o opinię w sprawie wykonywania tej działalności.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, powinien zawierać projekt planu określający formę, rodzaj i zakres planowanej działalności oraz opis sytuacji na obszarze tej działalności, w tym:

- 1) liczbę mieszkańców;
- 2) stopień pokrycia zasięgiem sieci telekomunikacyjnych, z podziałem na rodzaje tych sieci;
- 3) odsetek mieszkańców korzystających z usług telekomunikacyjnych;

4) liczbę przedsiębiorców telekomunikacyjnych działających na obszarze danej jednostki samorządu terytorialnego oraz opis zakresu ich działalności telekomunikacyjnej;

5) inne informacje istotne dla oceny potrzeby podjęcia działalności, o której mowa w art. 3 ust. 1.

3. Prezes UKE przedstawia opinię w terminie 3 miesięcy od dnia otrzymania wniosku, o którym mowa w ust. 1.

4. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, podlega opłacie. Opłata stanowi dochód budżetu państwa.

5. Minister właściwy do spraw łączności, po zasięgnięciu opinii Prezesa UKE, określi, w drodze rozporządzenia, wysokość opłaty, o której mowa w ust. 4, nie wyższą niż 5 000 zł, uwzględniając skalę przedsięwzięcia oraz rodzaj działalności objętej planem.

Art. 5. Działalność, o której mowa w art. 3 ust. 1, wykonuje się zgodnie z przepisami ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne, z tym że prowadzenie tej działalności przez jednostkę samorządu terytorialnego, także w formie niewyodrębnionej w ramach jej osobowości prawnej, wymaga uzyskania wpisu do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych.

Art. 6. 1. Działalność, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 3 lit. c, w szczególności bezpłatna usługa dostępu do Internetu, o której mowa w art. 7, może być wykonywana, jeżeli nie jest zaspokojone zapotrzebowanie użytkowników końcowych w zakresie dostępu do usług telekomunikacyjnych. Działalność taka musi być proporcjonalna i niedyskryminująca.

2. Wymagań, o których mowa w ust. 1, nie stosuje się w przypadku świadczenia usług telekomunikacyjnych na potrzeby organów administracji publicznej, państwowych lub samorządowych jednostek organizacyjnych oraz innych podmiotów publicznych, a także w przypadku usług telekomunikacyjnych świadczonych wyłącznie w miejscach publicznych przez publicznie dostępne punkty dostępu do Internetu.

3. Informacja, o której mowa w art. 3 ust. 6, w odniesieniu do przedsięwzięć obejmujących świadczenie użytkownikom końcowym usług, o których mowa w ust. 1, powinna dodatkowo zawierać uzasadnienie spełnienia wymagań, o których mowa w ust. 1.

Art. 7. 1. Usługa dostępu do Internetu może być świadczona bez pobierania opłat lub w zamian za opłatę niższą niż cena rynkowa, po spełnieniu wymagań, o których mowa w art. 3 ust. 2 i 5 oraz art. 6 ust. 1, i uzyskaniu zgody Prezesa UKE.

2. Prezes UKE, w drodze decyzji, określa zakres i warunki świadczenia użytkownikom końcowym usług, o których mowa w ust. 1, biorąc pod uwagę:

- 1) interes użytkowników końcowych, w szczególności konieczność przeciwdziałania wykluczeniu cyfrowemu i zapewnienia maksymalnych korzyści w zakresie różnorodności usług telekomunikacyjnych, ich ceny i jakości;
- 2) sytuację na lokalnym rynku usług, które mają być świadczone;
- 3) tworzenie warunków do efektywnego inwestowania w infrastrukturę telekomunikacyjną przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych;
- 4) wymagania, o których mowa w art. 3 ust. 2 i 5 oraz art. 6 ust. 1.

3. Prezes UKE, w drodze decyzji, odmawia udzielenia zgody, jeżeli nie zostały spełnione wymagania określone w art. 3 ust. 2 i 5 lub art. 6 ust. 1.

4. Decyzja, o której mowa w ust. 1, określa:

- 1) obszar, którego dotyczy działalność;
- 2) maksymalną przepływność łącza;
- 3) warunki świadczenia usługi dostępu do Internetu, w tym maksymalny czas, po upływie którego następuje zakończenie połączenia, oraz obowiązek blokowania dostępu do treści zakazanych dla dzieci lub młodzieży lub sprzecznych z publicznym charakterem zadań realizowanych przez jednostki samorządu terytorialnego.

5. Do decyzji, o której mowa w ust. 1, stosuje się przepisy art. 16 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne.

Art. 8. Jednostka samorządu terytorialnego, powierzając przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu wykonywanie działalności, o której mowa w art. 3 ust. 1, w przypadku gdy ze względu na warunki ekonomiczne nie jest możliwe na danym obszarze prowadzenie opłacalnej finansowo działalności telekomunikacyjnej przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego, może:

- 1) udostępnić przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu infrastrukturę lub sieci telekomunikacyjne w zamian za opłaty niższe niż koszt wytworzenia;

- 2) współfinansować koszty ponoszone z tytułu świadczenia usług telekomunikacyjnych użytkownikom końcowym lub przedsiębiorcom telekomunikacyjnym na potrzeby świadczenia tych usług.

Art. 9. Jednostka organizacyjna jednostki samorządu terytorialnego prowadząca działalność, o której mowa w art. 3 ust. 1, jest obowiązana prowadzić ewidencję w sposób umożliwiający odrębne obliczenie kosztów i przychodów, zysków i strat w zakresie budowy oraz nabywania praw do infrastruktury telekomunikacyjnej i sieci telekomunikacyjnych, jak również działalności telekomunikacyjnej.

Art. 10. Podmiot, który wykorzystał środki publiczne, w rozumieniu przepisów o finansach publicznych, do budowy, przebudowy lub remontu infrastruktury telekomunikacyjnej wykorzystywanej do świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych lub publicznej sieci telekomunikacyjnej lub nabył prawa do takiej infrastruktury lub sieci, z wyłączeniem podmiotów, o których mowa w art. 4 pkt 1, 2, 4, 5 i 8 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne, jest obowiązany prowadzić ewidencję w sposób umożliwiający odrębne obliczanie kosztów i przychodów, zysków i strat w zakresie budowy oraz nabywania praw do infrastruktury telekomunikacyjnej i sieci telekomunikacyjnych, jak również działalności telekomunikacyjnej.

Art. 11. Organ jednostki samorządu terytorialnego właściwy w sprawach wydawania zezwoleń na zakładanie i przeprowadzenie na nieruchomości infrastruktury telekomunikacyjnej, sprawujący nadzór nad przedsiębiorcą telekomunikacyjnym, zapewni strukturalny rozdział funkcji związanych z wykonywaniem zadań i uprawnień właścicielskich wobec tego przedsiębiorcy telekomunikacyjnego.

Art. 12. Jednostka samorządu terytorialnego ma prawo żądać zapewnienia możliwości przyłączenia, o którym mowa w art. 139 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne, infrastruktury telekomunikacyjnej oraz sieci telekomunikacyjnej do sieci telekomunikacyjnej operatora publicznej sieci telekomunikacyjnej.

Art. 13. 1. Jednostka samorządu terytorialnego jest obowiązana umożliwić operatorom publicznych sieci telekomunikacyjnych oraz podmiotom, o których mowa w art. 4 pkt 1, 2, 4, 5 i 8 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne, dostęp telekomunikacyjny, w szczególności zakładanie, eksploatację, nadzór i konserwację urządzeń telekomunikacyjnych.

2. Jednostka samorządu terytorialnego, która świadczy usługi na rzecz użytkowników końcowych, jest obowiązana, na wniosek przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, zapewnić temu przedsiębiorcy dostęp telekomunikacyjny umożliwiający sporządzenie przez tego przedsiębiorcę konkurencyjnej oferty dla użytkowników końcowych.

3. Do zapewnienia dostępu telekomunikacyjnego stosuje się odpowiednio przepisy art. 26 – 45 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne, z tym że:

- 1) jednostka samorządu terytorialnego wykonująca działalność, o której mowa w art. 3 ust. 1:
 - a) jest traktowana jak operator o znaczącej pozycji rynkowej,
 - b) jest obowiązana zawrzeć umowę o dostępie telekomunikacyjnym w terminie 30 dni od dnia wystąpienia o jej zawarcie,
 - c) jest obowiązana do równego traktowania przedsiębiorców telekomunikacyjnych, w szczególności przez oferowanie jednakowych warunków w porównywalnych okolicznościach;
- 2) obowiązki regulacyjne nałożone na przedsiębiorcę telekomunikacyjnego stosuje się do infrastruktury, do której przedsiębiorca ten uzyskał dostęp telekomunikacyjny, na takich samych zasadach, jakie stosuje się do infrastruktury tego przedsiębiorcy;
- 3) do decyzji o dostępie telekomunikacyjnym stosuje się przepisy art. 15 – 17 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne.

Art. 14. Przepisy art. 13 nie wyłączają obowiązków jednostek samorządu terytorialnego lub podmiotów, którym zostało powierzony wykonywanie działalności, o której mowa w art. 3 ust. 1, wynikających z przepisów prawa telekomunikacyjnego.

Art. 15. 1. Jednostki samorządu terytorialnego mogą prowadzić działania mające na celu pobudzenie lub agregację popytu użytkowników na usługi związane z szerokopasmowym dostępem do Internetu, w szczególności edukacyjne i szkoleniowe, polegające na wyposażeniu konsumentów w telekomunikacyjne urządzenia końcowe lub sprzęt komputerowy lub finansowaniu konsumentom kosztu usług telekomunikacyjnych.

2. Organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego może określić, w drodze uchwały, warunki i tryb finansowania działalności, o której mowa w ust. 1, ustalając w szczególności warunki kwalifikowania beneficjentów udzielanej pomocy.

3. Działalność, o której mowa w ust. 1, powinna być prowadzona w sposób niedyskryminujący, na zasadach przejrzystości i proporcjonalności oraz powinna zmierzać do utrzymania neutralności technologicznej.

4. Każde przedsięwzięcie jednostki samorządu terytorialnego podejmowane w zakresie działalności, o której mowa w ust. 1, wymaga uprzedniego ogłoszenia, wraz z jego opisem, na stronie internetowej jednostki samorządu terytorialnego i w siedzibie tej jednostki.

Art. 16. 1. Podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej, z zastrzeżeniem ust. 2, mogą:

- 1) budować lub eksploatować infrastrukturę telekomunikacyjną i sieci telekomunikacyjne oraz nabywać prawa do infrastruktury telekomunikacyjnej i sieci telekomunikacyjnych;
- 2) dostarczać sieci telekomunikacyjne lub zapewniać dostęp do infrastruktury telekomunikacyjnej;
- 3) świadczyć, z wykorzystaniem posiadanej infrastruktury telekomunikacyjnej i sieci telekomunikacyjnych, usługi na rzecz przedsiębiorców telekomunikacyjnych.

2. Operator systemu przesyłowego, operator systemu dystrybucyjnego oraz operator systemu połączonego, w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, nie mogą nabywać praw do infrastruktury telekomunikacyjnej, budować lub eksploatować tej infrastruktury i sieci telekomunikacyjnych na cele inne niż realizacja zadań określonych dla nich w tej ustawie.

3. Do działalności, o której mowa w ust. 1, stosuje się przepis art. 3 ust. 2 i 3.

4. Działalność telekomunikacyjną, o której mowa w ust. 1, wykonuje się zgodnie z przepisami ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne.

Art. 17. Podmiot wykonujący zadania z zakresu użyteczności publicznej zapewnia przedsiębiorcom telekomunikacyjnym współkorzystanie lub dostęp do infrastruktury technicznej wykorzystywanej do wykonywania swojej podstawowej działalności, z przeznaczeniem na potrzeby publicznej sieci telekomunikacyjnej, na zasadach równego traktowania oraz uczciwej i wolnej konkurencji, tylko w przypadku gdy warunki techniczne i wymogi bezpieczeństwa na to pozwalają.

Art. 18. Warunki współkorzystania oraz dostępu do infrastruktury technicznej, w tym techniczne, eksploatacyjne i finansowe warunki współpracy, strony ustalają w umowie

o współkorzystaniu lub o dostępie do infrastruktury technicznej, zawartej na piśmie pod rygorem nieważności.

Art. 19. 1. Podmiot wykonujący zadania z zakresu użyteczności publicznej jest obowiązany do prowadzenia negocjacji o zawarcie umowy o współkorzystaniu lub o dostępie do infrastruktury technicznej, na wniosek przedsiębiorców telekomunikacyjnych, w celu świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych.

2. Informacje uzyskane w związku z negocjacjami mogą być wykorzystane wyłącznie zgodnie z ich przeznaczeniem i podlegają obowiązkowi zachowania poufności.

Art. 20. Prezes UKE może z urzędu, w drodze decyzji, zmienić treść umowy o współkorzystaniu lub o dostępie do infrastruktury technicznej lub zobowiązać strony umowy do jej zmiany, w przypadkach uzasadnionych potrzebą zapewnienia ochrony interesów odbiorców usług świadczonych przez podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej oraz użytkowników końcowych.

Art. 21. 1. Prezes UKE może, na pisemny wniosek każdej ze stron negocjacji o zawarcie umowy o współkorzystaniu lub o dostępie do infrastruktury technicznej albo z urzędu, w drodze postanowienia, określić termin zakończenia negocjacji o zawarcie tej umowy, nie dłuższy niż 90 dni, licząc od dnia wystąpienia z wnioskiem o zawarcie tej umowy.

2. W przypadku niepodjęcia negocjacji o zawarcie umowy o współkorzystaniu lub o dostępie do infrastruktury technicznej przez podmiot wykonujący zadania z zakresu użyteczności publicznej, odmowy współkorzystania lub udzielenia dostępu do infrastruktury technicznej lub niezawarcia umowy o współkorzystaniu lub o dostępie do infrastruktury technicznej w wyznaczonym przez Prezesa UKE terminie, o którym mowa w ust. 1, każda ze stron może zwrócić się do Prezesa UKE z wnioskiem o wydanie decyzji w sprawie współkorzystania lub dostępu do infrastruktury technicznej.

3. Strony są obowiązane do przedłożenia Prezesowi UKE, na jego żądanie, w terminie 14 dni, swoich stanowisk wobec rozbieżności oraz dokumentów niezbędnych do rozpatrzenia wniosku.

Art. 22. 1. Prezes UKE wydaje decyzję w sprawie współkorzystania lub dostępu do infrastruktury technicznej w terminie 90 dni od dnia złożenia wniosku o jej wydanie, biorąc pod uwagę następujące kryteria:

- 1) interes odbiorców usług świadczonych przez podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej;
- 2) interes użytkowników sieci telekomunikacyjnych;
- 3) obowiązki nałożone na podmiot wykonujący zadania z zakresu użyteczności publicznej;
- 4) promocję nowoczesnych usług telekomunikacyjnych;
- 5) charakter zaistniałych kwestii spornych oraz praktyczną możliwość wdrożenia rozwiązań dotyczących technicznych i ekonomicznych aspektów współkorzystania lub dostępu do infrastruktury technicznej zarówno zaproponowanych przez strony negocjacji, jak też mogących stanowić rozwiązania alternatywne;
- 6) interes publiczny, w tym ochronę środowiska;
- 7) utrzymanie ciągłości świadczenia usług.

2. Decyzja w sprawie współkorzystania lub dostępu do infrastruktury technicznej zastępuje umowę w zakresie objętym decyzją, z tym że w odniesieniu do przedsiębiorstw energetycznych decyzję wydaje się po zasięgnięciu opinii Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki.

3. W przypadku zawarcia przez zainteresowane strony umowy o współkorzystaniu lub o dostępie do infrastruktury technicznej decyzja o współkorzystaniu lub o dostępie do infrastruktury technicznej wygasa z mocy prawa w części objętej umową.

4. Decyzja w sprawie współkorzystania lub dostępu do infrastruktury technicznej może zostać zmieniona przez Prezesa UKE na wniosek każdej ze stron, której ona dotyczy, lub z urzędu, w przypadkach uzasadnionych potrzebą zapewnienia ochrony interesów użytkowników końcowych oraz skutecznej konkurencji.

5. W sprawach dochodzenia roszczeń majątkowych z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków wynikających z decyzji o współkorzystaniu lub o dostępie do infrastruktury technicznej właściwa jest droga postępowania sądowego.

Art. 23. 1. Do zmiany umowy o współkorzystaniu lub o dostępie do infrastruktury technicznej stosuje się odpowiednio przepisy art. 19, 21, 22 i 24.

2. Do wniosku o zmianę umowy o współkorzystaniu lub o dostępie do infrastruktury technicznej, która została przynajmniej raz zmieniona, dołącza się jednolity tekst tej umowy zawierający wszystkie dokonane zmiany.

Art. 24. 1. Strona zawartej umowy o współkorzystaniu lub o dostępie do infrastruktury technicznej przekazuje tekst tej umowy Prezesowi UKE w terminie 14 dni od dnia jej podpisania.

2. Umowy, o których mowa w ust. 1, są jawne, z zastrzeżeniem ust. 3. Prezes UKE udostępnia je nieodpłatnie zainteresowanym podmiotom na ich wniosek.

3. Prezes UKE, na wniosek strony umowy o współkorzystaniu lub o dostępie do infrastruktury technicznej, może wyrazić zgodę, aby niektóre postanowienia umowy były wyłączone z obowiązku jawności. Wyłączenie to nie może obejmować rozliczeń z tytułu współkorzystania lub dostępu do infrastruktury technicznej.

Art. 25. Podmiot wykonujący zadania z zakresu użyteczności publicznej jest obowiązany prowadzić ewidencję w sposób umożliwiający odrębne obliczenie kosztów i przychodów, zysków i strat w zakresie swojej podstawowej działalności oraz działalności, o której mowa w art. 16 ust. 1, a także współkorzystania lub dostępu, o których mowa w art. 17.

Art. 26. 1. Działalność, o której mowa w art. 16 ust. 1, oraz współkorzystanie lub dostęp do infrastruktury technicznej, o których mowa w art. 17, nie może obniżać bezpieczeństwa dostarczania i jakości wody do spożycia, paliw gazowych lub energii, powodować niekorzystnej zmiany cen lub stawek opłat za dostarczane: wodę, paliwa gazowe lub energię i zakresu ich dostarczania odbiorcom przyłączonym do sieci, uniemożliwiać wywiązywanie się przez podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej z obowiązków w zakresie ochrony interesów odbiorców i ochrony środowiska ani też uniemożliwiać racjonalnego korzystania z infrastruktury technicznej wykorzystywanej do wykonywania ich podstawowej działalności.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do podmiotów wykonujących zadania z zakresu użyteczności publicznej wykonujących działalność w zakresie zbiorowego odprowadzania ścieków.

Art. 27. 1. Podmiot, który wykorzystał środki publiczne, w rozumieniu przepisów o finansach publicznych, do budowy, przebudowy lub remontu infrastruktury telekomunikacyjnej wykorzystywanej do świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych lub publicznej sieci telekomunikacyjnej lub nabył prawa do takiej infrastruktury lub sieci oraz jego podmioty zależne powinni, z wyłączeniem podmiotów, o których mowa w art. 4 pkt 1, 2, 4, 5 i 8 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne, zagwarantować współkorzystanie oraz dostęp telekomunikacyjny do

takiej infrastruktury przedsiębiorcom telekomunikacyjnym na przejrzystych i niedyskryminujących zasadach, a także przy zachowaniu uczciwej i wolnej konkurencji na rynkach telekomunikacyjnych.

2. Odstępstwa od wymagań określonych w ust. 1 są dopuszczalne wyłącznie w związku z ochroną życia, zdrowia, bezpieczeństwa i porządku publicznego, a także jeżeli to wynika z przepisów prawa, w szczególności w zakresie pomocy publicznej. W takim przypadku stosuje się art. 139 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne.

3. Do zapewnienia dostępu telekomunikacyjnego stosuje się odpowiednio przepisy art. 26 – 45 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne, z tym że:

1) podmiot, o którym mowa w ust. 1:

a) traktuje się jak operatora o znaczącej pozycji rynkowej,

b) jest obowiązany do równego traktowania przedsiębiorców telekomunikacyjnych, w szczególności przez oferowanie jednakowych warunków w porównywalnych okolicznościach;

2) do decyzji o dostępie telekomunikacyjnym stosuje się przepisy art. 15 – 17 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne.

Art. 28. Minister właściwy do spraw łączności, po zasięgnięciu opinii Prezesa UKE i Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, określi, w drodze rozporządzenia, warunki i tryb udzielania pomocy publicznej dotyczącej wykonywania działalności, o której mowa w art. 3, 8 i 16, mając na uwadze dopuszczalne przeznaczenia pomocy państwa i warunki jej udzielania określone w przepisach prawa wspólnotowego, w tym Komunikat Komisji – Wytyczne wspólnotowe w sprawie stosowania przepisów dotyczących pomocy państwa w odniesieniu do szybkiego wdrażania sieci szerokopasmowych.

Art. 29. 1. Prezes UKE sporządza dla terytorium Rzeczypospolitej Polskiej inwentaryzację przedstawiającą pokrycie istniejącą infrastrukturą telekomunikacyjną i publicznymi sieciami telekomunikacyjnymi zapewniającymi lub umożliwiającymi zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu, z odrębnym zaznaczeniem pokrycia łączami światłowodowymi oraz sieciami bezprzewodowymi. Inwentaryzacja powinna być na bieżąco weryfikowana i aktualizowana nie rzadziej niż raz na rok.

2. Prezes UKE może żądać od:

1) państwowych i samorządowych jednostek organizacyjnych, z wyłączeniem podmiotów, o których mowa w art. 4 pkt 1, 2, 4, 5 i 8 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne,

2) podmiotów wykonujących zadania z zakresu użyteczności publicznej,

3) przedsiębiorców telekomunikacyjnych – w przypadku gdy dane pozyskane od podmiotów, o których mowa w pkt 1 i 2, oraz dane pozyskane z innych źródeł okażą się niewystarczające

– posiadanych przez nich aktualnych, zgodnych ze stanem faktycznym, kompletnych oraz adekwatnych dla potrzeb wykonania obowiązku, o którym mowa w ust. 1, informacji o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej, publicznych sieciach telekomunikacyjnych i budynkach umożliwiającą kolokację.

3. Informacje przekazuje się w terminie 30 dni od dnia otrzymania żądania. Do informacji stosuje się przepis art. 9 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne.

4. Na wniosek Prezesa UKE Główny Geodeta Kraju udostępnia informacje z centralnego zasobu geodezyjnego i kartograficznego niezbędne dla potrzeb wykonania obowiązku, o którym mowa w ust. 1. Informacje udostępnia się w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku.

5. Prezes UKE może, o ile nie narusza to tajemnic prawnie chronionych lub nie zagraża obronności lub bezpieczeństwu państwa, przekazać Głównemu Geodecie Kraju inwentaryzację, o której mowa w ust. 1, celem zamieszczenia na geoportalu infrastruktury informacji przestrzennej.

6. Inwentaryzacja, o której mowa w ust. 1, jest jawna i każdy ma prawo wglądu do tej inwentaryzacji oraz otrzymania z niej wypisów i wyrysów, o ile nie narusza to tajemnic prawnie chronionych lub nie zagraża obronności lub bezpieczeństwu państwa.

7. Minister właściwy do spraw administracji publicznej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw łączności określi, w drodze rozporządzenia, rodzaj infrastruktury podlegającej inwentaryzacji i skalę map, na których dokonuje się inwentaryzacji, o której mowa w ust. 1, elektroniczny format przekazywania danych, szczegółowy zakres i sposób prezentowania informacji w inwentaryzacji, a także wzory formularzy służących do przekazywania Prezesowi UKE informacji, o których mowa w ust. 2, wraz z objaśnieniami co

do sposobu ich wypełniania, kierując się potrzebą zapewnienia rzetelnego i wiarygodnego zbioru informacji o istniejącej infrastrukturze telekomunikacyjnej i publicznych sieciach telekomunikacyjnych zapewniających lub umożliwiających zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu, a także potrzebą usprawnienia i ujednoczenia procesu przekazywania danych.

Rozdział 3

Łącza światłowodowe w budynkach oraz prawo drogi

Art. 30. 1. Właściciel, użytkownik wieczysty lub zarządca nieruchomości jest obowiązany zapewnić przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu, który doprowadził publiczną sieć telekomunikacyjną do nieruchomości, dostęp do:

- 1) budynku w celu zapewnienia telekomunikacji;
- 2) miejsca w budynku, w którym zbiegają się kable doprowadzone do lokalu w tym budynku.

2. Warunki dostępu, o którym mowa w ust. 1, określa umowa zawarta między przedsiębiorcą telekomunikacyjnym a odpowiednio właścicielem, użytkownikiem wieczystym lub zarządcą nieruchomości.

3. Do dostępu, o którym mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 19 – 24, z tym że termin zawarcia umowy dostępu wynosi 30 dni od dnia wystąpienia przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego z wnioskiem o jej zawarcie.

Art. 31. 1. Jeżeli nieruchomość lub jej część zajmowana przez użytkownika końcowego nie posiada przyłączenia do sieci telekomunikacyjnej odpowiadającego potrzebom użytkownika końcowego, właściciel nieruchomości, użytkownik wieczysty nieruchomości, osoba, której przysługuje spółdzielcze prawo do lokalu lub zarządca nieruchomości, nie może odmówić, z wyjątkiem przypadków wynikających z przepisów prawa, instalacji, utrzymania lub wymiany zewnętrznej anteny dla celów telekomunikacji.

2. Jeżeli zainteresowane strony nie poczynią innych ustaleń:

- 1) prace instalacyjne, utrzymanie i wymiana zewnętrznej anteny dla celów telekomunikacji odbywa się na koszt zainteresowanego użytkownika końcowego;

2) pozostałe prace instalacyjne wykonywane są przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego na koszt tego przedsiębiorcy.

Art. 32. W przypadku posiadania przez użytkownika końcowego tytułu prawnego do nieruchomości lub jej części innego niż prawo własności, prawo użytkowania wieczystego lub spółdzielcze prawo do lokalu, do przyłączenia pojedynczego zakończenia sieci stosuje się odpowiednio przepis art. 684 Kodeksu cywilnego.

Art. 33. 1. Właściciel, użytkownik wieczysty nieruchomości lub zarządca nieruchomości jest obowiązany umożliwić operatorom, podmiotom, o których mowa w art. 4 pkt 1, 2, 4, 5 i 8 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne, oraz jednostkom samorządu terytorialnego wykonującym działalność, o której mowa w art. 3 ust. 1, umieszczenie na nieruchomości obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej, w szczególności instalowanie urządzeń telekomunikacyjnych, przeprowadzanie linii kablowych pod, na lub nad nieruchomością, umieszczanie tabliczek informacyjnych o urządzeniach, a także ich eksploatację i konserwację, jeżeli nie uniemożliwia to racjonalnego korzystania z nieruchomości, w szczególności nie prowadzi do istotnego zmniejszenia wartości nieruchomości.

2. Korzystanie z nieruchomości, o których mowa w ust. 1, jest odpłatne, chyba że linia lub urządzenia telekomunikacyjne służą zapewnianiu telekomunikacji:

- 1) właścicielowi nieruchomości;
- 2) użytkownikowi wieczystemu nieruchomości;
- 3) osobie, której przysługuje spółdzielcze prawo do lokalu;
- 4) osobie posiadającej inny tytuł prawny do nieruchomości.

3. Warunki korzystania z nieruchomości ustala się w umowie, która powinna być zawarta na piśmie w terminie 30 dni od dnia wystąpienia przez operatora z wnioskiem o jej zawarcie.

4. Warunki korzystania z pasa drogowego ustala się na podstawie przepisów o drogach publicznych.

5. Minister właściwy do spraw budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej może, w drodze rozporządzenia, określić wysokość opłat za korzystanie z nieruchomości będących własnością Skarbu Państwa lub jednostki sektora finansów publicznych, które są zajmowane lub administrowane przez jednostkę sektora finansów

publicznych, biorąc pod uwagę rodzaj nieruchomości, rodzaj urządzenia i obiektu, wielkość zajmowanej nieruchomości oraz promowanie inwestycji w zakresie sieci szerokopasmowych.

6. W przypadku, o którym mowa w ust. 5, przedmiotem rokowań ani umowy, o której mowa w ust. 3, nie mogą być warunki finansowe korzystania z nieruchomości, której opłaty te dotyczą.

7. Jeżeli w terminie, o którym mowa w ust. 3, nie zostanie zawarta umowa, stosuje się przepisy art. 124 i 124a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2004 r. Nr 261, poz. 2603, z późn. zm.⁵⁾).

Art. 34. Jeżeli nieruchomość stanowi przedmiot ograniczonych praw rzeczowych lub obligacyjnych, a także zarządu lub trwałego zarządu, przepis art. 33 stosuje się odpowiednio.

Art. 35. Przepisy art. 33 i 34 stosuje się odpowiednio do korzystania z urządzeń i obiektów infrastruktury technicznej, w szczególności słupów oświetleniowych i trakcyjnych, będących własnością jednostek samorządu terytorialnego lub Skarbu Państwa i niestanowiących części składowych nieruchomości.

Art. 36. Do współkorzystania z infrastruktury telekomunikacyjnej, w stosunku do której uprawnienie do jej zakładania, używania lub konserwacji na cudzej nieruchomości zostało nabyte na podstawie zezwolenia organu administracji publicznej lub z mocy prawa, lub znajdującej się na nieruchomościach zajmowanych lub administrowanych przez jednostki sektora finansów publicznych, których te jednostki są właścicielem, stosuje się odpowiednio przepisy art. 33 i 34.

Rozdział 4

Odrębna własność elementów infrastruktury telekomunikacyjnej

Art. 37. Włókno światłowodowe umieszczone w kablu światłowodowym wchodzące w skład sieci telekomunikacyjnej może stanowić odrębny przedmiot własności i innych praw rzeczowych w rozumieniu przepisów Kodeksu cywilnego.

Art. 38. 1. W przypadku ustanowienia odrębnej własności włókna światłowodowego, właścicielowi włókna przysługuje udział w części wspólnej kabla światłowodowego, jako

prawo związane z własnością włókna. Nie można żądać zniesienia współwłasności części wspólnej kabla, dopóki trwa odrębna własność włókien światłowodowych.

2. Część wspólną kabla światłowodowego stanowią wszystkie jego elementy oprócz włókien światłowodowych.

3. Udział właściciela włókna światłowodowego w części wspólnej kabla światłowodowego odpowiada stosunkowi liczby włókien przypadających temu właścicielowi do ogólnej liczby włókien światłowodowych w kablu.

Art. 39. 1. Dotychczasowy właściciel kabla światłowodowego ma co do włókna światłowodowego, którego odrębna własność nie została ustanowiona, oraz co do części wspólnej kabla światłowodowego takie same uprawnienia i obowiązki, jakie przysługują właścicielom włókien, których odrębna własność została ustanowiona.

2. Jeżeli do ustanawiania odrębnej własności włókien światłowodowych dochodzi sukcesywnie, właściciele włókien, których odrębna własność już została ustanowiona, nie są stronami umów dotyczących ustanawiania odrębnej własności dalszych włókien.

Art. 40. 1. Odrębną własność włókna światłowodowego można ustanowić w drodze umowy między właścicielem kabla światłowodowego wchodzącego w skład sieci telekomunikacyjnej a nabywcą własności włókna, a także w drodze jednostronnej czynności prawnej właściciela takiego kabla albo orzeczenia sądu znoszącego współwłasność kabla.

2. Odrębna własność włókna światłowodowego może powstać także w wykonaniu umowy zobowiązującej operatora do wybudowania sieci telekomunikacyjnej oraz do ustanowienia po zakończeniu budowy odrębnej własności włókna światłowodowego i przeniesienia tego prawa na drugą stronę umowy lub na inną wskazaną w umowie osobę.

3. Czynność prawna obejmująca oświadczenie woli o ustanowieniu odrębnej własności włókna światłowodowego wymaga, dla skutecznego ustanowienia tego prawa, zachowania formy pisemnej z urzędowym poświadczeniem daty.

4. Czynność prawna obejmująca oświadczenie woli o ustanowieniu odrębnej własności włókna światłowodowego może być zawarta pod warunkiem lub z zastrzeżeniem terminu.

Art. 41. 1. Umowa ustanawiająca odrębną własność włókna światłowodowego powinna określać w szczególności:

- 1) rodzaj i przebieg sieci telekomunikacyjnej obejmującej kabel światłowodowy, co do którego włókna zostaje ustanowiona odrębna własność;
- 2) rodzaj kabla światłowodowego, lokalizację jego zakończeń oraz liczbę włókien światłowodowych w tym kablu;
- 3) włókno światłowodowe, którego odrębna własność zostaje ustanowiona;
- 4) wielkość udziałów przypadających właścicielom poszczególnych włókien światłowodowych w części wspólnej kabla światłowodowego;
- 5) sposób podejmowania decyzji przez współwłaścicieli części wspólnej kabla światłowodowego w zakresie czynności dotyczących tego kabla jako całości, z zastrzeżeniem art. 42;
- 6) sposób partycypacji współwłaścicieli części wspólnej kabla światłowodowego w kosztach utrzymania, konserwacji, naprawy lub wymiany kabla, z zastrzeżeniem art. 43.

2. Przepisy o ustanowieniu odrębnej własności włókna światłowodowego w drodze umowy stosuje się odpowiednio do ustanowienia odrębnej własności włókna w drodze jednostronnej czynności prawnej właściciela kabla oraz orzeczenia sądu znoszącego współwłasność kabla.

Art. 42. 1. W przypadku sukcesywnego ustanawiania odrębnej własności włókien światłowodowych lub zbycia wcześniej ustanowionej własności włókna, przyjęty przez dotychczasowych współwłaścicieli części wspólnej kabla światłowodowego sposób podejmowania decyzji w zakresie czynności dotyczących tego kabla jako całości odnosi skutek także do każdego kolejnego nabywcy włókna.

2. W przypadku braku odmiennej umowy, w odniesieniu do sposobu podejmowania decyzji przez współwłaścicieli części wspólnej kabla światłowodowego o czynnościach dotyczących tego kabla jako całości, stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu cywilnego o współwłasności w częściach ułamkowych dotyczące zarządu rzeczą wspólną, z uwzględnieniem przepisów ust. 3 i 4.

3. Współwłaściciele części wspólnej kabla światłowodowego są zobowiązani do ścisłego współdziałania w zakresie czynności dotyczących tego kabla jako całości, w szczególności związanych z jego utrzymaniem, eksploatacją, konserwacją, naprawą lub wymianą.

4. W przypadku braku współdziałania, o którym mowa w ust. 3, każdy ze współwłaścicieli części wspólnej kabla światłowodowego może żądać upoważnienia sądowego do dokonania czynności określonych w ust. 3, chyba że dana czynność zmierza do wymiany kabla zniszczonego na skutek działania siły wyższej albo z wyłącznej winy żądającego czynności, a pozostali współwłaściciele wyrażają sprzeciw.

Art. 43. W przypadku braku odmiennej umowy, współwłaściciele części wspólnej kabla światłowodowego partycypują w kosztach utrzymania, eksploatacji, konserwacji, naprawy lub wymiany kabla jako całości, proporcjonalnie do ich udziałów w części wspólnej kabla.

Art. 44. Za zobowiązania związane z czynnościami, o których mowa w art. 43, odpowiada każdy współwłaściciel części wspólnej kabla światłowodowego, proporcjonalnie do jego udziału w części wspólnej kabla.

Art. 45. Przepisy art. 37 – 44 stosuje się odpowiednio do ustanawiania odrębnej własności przewodów w kablach telekomunikacyjnych innych niż światłowodowe oraz zespołu ułożonych jedna za drugą i połączonych ze sobą pojedynczych rur kanalizacyjnych tworzących kanał do ułożenia w nim kabli telekomunikacyjnych wchodzących w skład kanalizacji kablowej wielootworowej, a także podejmowania decyzji w zakresie czynności dotyczących tej kanalizacji kablowej jako całości, partycypacji w kosztach jej utrzymania, eksploatacji, konserwacji, naprawy lub wymiany oraz odpowiedzialności za zobowiązania związane z tymi czynnościami.

Rozdział 5

Szczególne zasady lokalizowania inwestycji telekomunikacyjnych

Art. 46. 1. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, zwany dalej „planem miejscowym”, nie może ustanawiać zakazów, a przyjmowane w nim rozwiązania nie mogą uniemożliwiać lokalizowania inwestycji celu publicznego z zakresu łączności, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, o ile nie jest to konieczne dla ochrony bezpieczeństwa państwa lub porządku publicznego, ochrony środowiska, przyrody, zdrowia, zabytków albo ze względu na inny ważny interes publiczny.

2. Jeżeli lokalizacja inwestycji celu publicznego z zakresu łączności nie jest umieszczona w planie miejscowym, dopuszcza się jej lokalizowanie, jeżeli nie jest to sprzeczne z określonym w planie przeznaczeniem terenu ani nie narusza ustanowionych w planie zakazów lub ograniczeń. Przeznaczenie terenu na cele zabudowy wielorodzinnej, rolnicze, leśne, usługowe lub produkcyjne nie jest sprzeczne z lokalizacją inwestycji celu publicznego z zakresu łączności, a przeznaczenie terenu na cele zabudowy jednorodzinnej nie jest sprzeczne z lokalizacją infrastruktury telekomunikacyjnej o nieznacznym oddziaływaniu.

3. W przypadku braku planu miejscowego lokalizację inwestycji celu publicznego z zakresu łączności innej niż infrastruktura o nieznacznym oddziaływaniu ustala się w drodze decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego na warunkach określonych w ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717, z późn. zm.⁶⁾).

Art. 47. Nie wymaga wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, w rozumieniu ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, budowa infrastruktury telekomunikacyjnej o nieznacznym oddziaływaniu oraz wykonywanie innych robót budowlanych dotyczących takiej infrastruktury.

Art. 48. Przedsiębiorca telekomunikacyjny oraz Prezes UKE mogą zaskarżyć uchwałę w sprawie uchwalenia planu miejscowego w zakresie telekomunikacji.

Rozdział 6

Szczególne zasady lokalizowania regionalnych sieci szerokopasmowych

Art. 49. 1. Regionalną sieć szerokopasmową lokalizuje się w drodze decyzji o ustaleniu lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej.

2. W sprawach dotyczących lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej nie stosuje się przepisów o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

3. Regionalna sieć szerokopasmowa jest inwestycją celu publicznego w rozumieniu ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami.

Art. 50. 1. Decyzję o ustaleniu lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej wydaje, na wniosek inwestora, właściwy miejscowo wojewoda.

2. Na wniosek inwestora, wojewoda wydaje decyzję o ustaleniu lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej w odniesieniu do części zamierzenia inwestycyjnego na obszarze danego województwa.

3. Wojewoda niezwłocznie przesyła do wiadomości ministra właściwego do spraw budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej oraz wójta, burmistrza lub prezydenta miasta właściwego dla gminy, na której obszarze jest lokalizowana regionalna sieć szerokopasmowa, kopie decyzji o ustaleniu lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej.

4. Minister właściwy do spraw budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej prowadzi rejestr wydanych decyzji o ustaleniu lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej.

5. Do postępowania w sprawach o ustalenie lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, z zastrzeżeniem przepisów niniejszej ustawy. Przepisu art. 31 § 4 Kodeksu postępowania administracyjnego nie stosuje się. W przypadkach określonych w art. 97 § 1 pkt 1 – 3 Kodeksu postępowania administracyjnego nie zawieszają się postępowania.

6. Nie wymagają wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej roboty budowlane:

- 1) polegające na rozbudowie lub przebudowie sieci, jeżeli nie powodują zmiany sposobu zagospodarowania terenu i użytkowania obiektu budowlanego oraz zmiany formy architektonicznej, a także nie są zaliczone do przedsięwzięć wymagających przeprowadzenia postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko, lub
- 2) niewymagające pozwolenia na budowę.

Art. 51. 1. Wniosek, o którym mowa w art. 50, zawiera:

- 1) określenie granic terenu objętego wnioskiem i obszaru, na który ta inwestycja będzie oddziaływać, przedstawionych na kopii mapy zasadniczej lub w przypadku jej braku – na kopii mapy ewidencyjnej, przyjętych do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego, w skali 1:500, 1:1.000 albo 1:2.000, przedstawiającej istniejące uzbrojenie terenu oraz proponowany przebieg regionalnej sieci szerokopasmowej, z zaznaczeniem terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych tej sieci;
- 2) określenie zmian w dotychczasowym sposobie zagospodarowania i uzbrojenia terenu;
- 3) analizę powiązania inwestycji z istniejącym uzbrojeniem terenu;

4) charakterystykę inwestycji, obejmującą określenie:

- a) zapotrzebowania na wodę, energię oraz sposób odprowadzania lub oczyszczania ścieków, a także innych potrzeb w zakresie infrastruktury technicznej, a w razie potrzeby również sposobu unieszkodliwiania odpadów,
- b) planowanego sposobu zagospodarowania terenu oraz charakterystyki zabudowy i zagospodarowania terenu, w tym przeznaczenia i gabarytów projektowanych obiektów budowlanych, przedstawionych w formie opisowej i graficznej,
- c) istotnych parametrów technicznych inwestycji oraz jej wpływ na środowisko.

2. Przez uzbrojenie terenu należy rozumieć wybudowane urządzenia, o których mowa w art. 143 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami.

3. Do wniosku, o którym mowa w art. 50, dołącza się:

- 1) decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, wydaną zgodnie z ustawą z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227, z późn. zm.⁷⁾), o ile jest wymagana;
- 2) uzgodnienie lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej z właściwym zarządcą drogi – w odniesieniu do obszarów pasa drogowego oraz obszarów przyległych do pasa drogowego;
- 3) opinie:
 - a) ministra właściwego do spraw zdrowia – w odniesieniu do inwestycji lokalizowanych w miejscowościach uzdrowiskowych,
 - b) dyrektora właściwego urzędu morskiego – w odniesieniu do obszarów morskich, obszarów pasa technicznego, pasa ochronnego, morskich portów i przystani,
 - c) właściwego organu nadzoru górniczego – w odniesieniu do terenów górniczych,
 - d) właściwego organu administracji geologicznej – w odniesieniu do terenów zagrożonych osuwaniem się mas ziemnych,

- e) organów właściwych w sprawach ochrony gruntów rolnych i leśnych oraz melioracji wodnych – w odniesieniu do gruntów wykorzystywanych na cele rolne i leśne,
- f) dyrektora parku narodowego – w odniesieniu do obszarów położonych w granicach parku i jego otuliny,
- g) właściwego regionalnego dyrektora ochrony środowiska – w odniesieniu do innych niż wymienione w lit. f obszarów objętych ochroną na podstawie przepisów o ochronie przyrody,
- h) dyrektora właściwego regionalnego zarządu gospodarki wodnej – w odniesieniu do inwestycji obejmujących wykonanie urządzeń wodnych oraz w odniesieniu do wykonywania obiektów budowlanych lub robót na obszarach bezpośredniego zagrożenia powodzią,
- i) dyrektora właściwej regionalnej dyrekcji Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe – w odniesieniu do gruntów leśnych stanowiących własność Skarbu Państwa, będących w zarządzie Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe,
- j) właściwego wojewódzkiego konserwatora zabytków – w odniesieniu do zabytków chronionych na podstawie ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. Nr 162, poz. 1568, z późn. zm.⁸⁾),
- k) właściwego zarządcy terenów kolejowych – w odniesieniu do obszarów kolejowych, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 16, poz. 94, z późn. zm.⁹⁾),
- l) właściwego wojewody, marszałka województwa oraz starosty w zakresie zadań rządowych albo samorządowych, służących realizacji inwestycji celu publicznego, o których mowa w art. 39 ust. 3 pkt 3 i art. 48 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym – w odniesieniu do terenów nieobjętych planami zagospodarowania przestrzennego,
- m) właściwego miejscowo zarządu województwa, zarządu powiatu oraz wójta, burmistrza lub prezydenta miasta.

4. Właściwy organ wydaje uzgodnienie lub opinię, o których mowa w ust. 3 pkt 2 i 3, na wniosek inwestora, w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia otrzymania wniosku.

5. Organ wydaje uzgodnienie w formie postanowienia, na które przysługuje inwestorowi zażalenie.

6. Niedokonanie uzgodnienia lub niewydanie opinii w terminie, o którym mowa w ust. 4, traktuje się jako brak zastrzeżeń do wniosku.

7. Uzgodnienie i opinie, o których mowa w ust. 3 pkt 2 i 3, zastępują uzgodnienia, zezwolenia, pozwolenia, opinie bądź stanowiska właściwych organów wymagane odrębnymi przepisami dla lokalizacji inwestycji.

Art. 52. 1. Wojewoda w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku, o którym mowa w art. 50, zawiadamia o wszczęciu postępowania w sprawie o ustalenie lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej:

- 1) wnioskodawcę – na adres wskazany we wniosku o wydanie tej decyzji;
- 2) właścicieli lub użytkowników wieczystych nieruchomości objętych wnioskiem o wydanie tej decyzji – na adres wskazany w katastrze nieruchomości ze skutkiem doręczenia;
- 3) pozostałe strony – w drodze obwieszczenia w urzędzie wojewódzkim i na stronie internetowej urzędu wojewódzkiego, a także w urzędach gmin właściwych ze względu na planowaną lokalizację regionalnej sieci szerokopasmowej i w prasie lokalnej;
- 4) właściwe miejscowo organy w sprawach, o których mowa w ust. 5 pkt 2, przy czym wójt, burmistrz lub prezydent miasta niezwłocznie po otrzymaniu zawiadomienia ogłasza o wszczęciu postępowania na stronie internetowej urzędu gminy.

2. Zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, zawiera w szczególności:

- 1) oznaczenie nieruchomości lub ich części, objętych wnioskiem o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej, według ewidencji gruntów i budynków lub katastru nieruchomości;
- 2) informację o terminie i miejscu, w którym strony mogą zapoznać się z aktami sprawy.

3. W przypadku nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, zawiadomienia dokonuje się w formie obwieszczenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 3.

4. Przepisy ust. 1 – 3 stosuje się odpowiednio do innych wezwań, zawiadomień i pism, które organ jest obowiązany doręczać stronom w toku postępowania.

5. Z dniem zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1:

- 1) nieruchomości stanowiące własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego, objęte wnioskiem o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej, nie mogą być przedmiotem obrotu, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami;
- 2) w odniesieniu do nieruchomości objętych wnioskiem o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej, do czasu wydania takiej decyzji, nie wydaje się decyzji o pozwoleniu na budowę, decyzji o warunkach zabudowy lub decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, a toczące się postępowania w tych sprawach ulegają zawieszeniu z mocy prawa do czasu wydania ostatecznej decyzji w sprawie ustalenia lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej;
- 3) obrót nieruchomościami, innymi niż określone w pkt 1, objętymi wnioskiem o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej oraz ustanowienie na nich ograniczonych praw rzeczowych nie wpływa na toczące się postępowanie.

6. W przypadku zbycia własności lub prawa użytkowania wieczystego nieruchomości objętej wnioskiem o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej, po doręczeniu zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1, nabywca i zbywca są obowiązani do zgłoszenia właściwemu wojewodzie danych nowego właściciela lub użytkownika wieczystego. Brak dokonania powyższego zgłoszenia i prowadzenie postępowania bez udziału nowego właściciela nie stanowi podstawy do wznowienia postępowania.

7. Czynność prawna dokonana z naruszeniem zakazu, o którym mowa w ust. 5 pkt 1, jest nieważna.

Art. 53. Wojewoda niezwłocznie składa wniosek do właściwego sądu o ujawnienie w księdze wieczystej wszczęcia postępowania w sprawie o ustaleniu lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej, a jeżeli nieruchomość nie ma urządzonej księgi wieczystej – o złożenie do istniejącego zbioru dokumentów zawiadomienia o wszczęciu tego

postępowania. W przypadku ostatecznej decyzji odmawiającej ustalenia lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej, wojewoda niezwłocznie występuje do właściwego sądu o wykreślenie z księgi wieczystej wpisu o wszczęciu postępowania albo składa odpowiednie zawiadomienie do zbioru dokumentów.

Art. 54. 1. Wojewoda wydaje decyzję o ustaleniu lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej w terminie 90 dni od dnia złożenia wniosku, o którym mowa w art. 50.

2. Decyzja o ustaleniu lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej zawiera w szczególności:

- 1) określenie rodzaju inwestycji;
- 2) warunki techniczne realizacji inwestycji;
- 3) wynikające z przepisów odrębnych warunki w zakresie:
 - a) ochrony środowiska i zdrowia ludzi, ochrony przyrody oraz ochrony zabytków,
 - b) obsługi infrastruktury technicznej i komunikacji,
 - c) wymagań dotyczących ochrony uzasadnionych interesów osób trzecich,
 - d) ochrony obiektów budowlanych na terenach górniczych;
- 4) określenie linii rozgraniczających teren inwestycji, wyznaczonych na mapie w skali 1:500, 1:1.000 albo 1:2.000;
- 5) określenie ograniczeń w korzystaniu z nieruchomości niezbędnych dla realizacji regionalnej sieci szerokopasmowej, o ile jest to wymagane.

3. Przepisy art. 124 ust. 4, art. 124a oraz art. 128 ust. 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami stosuje się odpowiednio.

4. Decyzja o ustaleniu lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej, na okres i w zakresie niezbędnym do realizacji i eksploatacji regionalnej sieci szerokopasmowej:

- 1) zobowiązuje podmiot zarządzający lub gospodarujący gruntami stanowiącymi własność Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego, z wyłączeniem terenów zajętych pod drogi publiczne i gruntów pokrytych wodami płynącymi, do ich wydania najpóźniej w dniu uzyskania przez inwestora decyzji o pozwoleniu na budowę;

2) uprawnia inwestora do faktycznego objęcia w posiadanie gruntów stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego;

3) stanowi tytuł prawny do dysponowania nieruchomością na cele budowlane.

5. Nie można uzależnić wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej od spełnienia świadczeń lub warunków określonych odrębnymi przepisami.

6. Sporządzenie projektu decyzji o ustaleniu lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej powierza się osobie wpisanej na listę izby samorządu zawodowego urbanistów lub architektów.

7. Wzmiankę o wydaniu decyzji o ustaleniu lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej zamieszcza się w księdze wieczystej i katastrze nieruchomości. Wpisów dokonuje się na wnioszek inwestora.

8. W przypadku gdy lokalizacja regionalnej sieci szerokopasmowej wymaga przejścia przez tereny dróg publicznych bądź grunty pokryte wodami płynącymi, inwestor jest uprawniony do nieodpłatnego zajęcia tego terenu na czas realizacji tej inwestycji.

9. Inwestor, nie później niż w terminie 30 dni przed planowanym zajęciem terenu, uzgadnia w drodze pisemnego porozumienia z zarządcą drogi lub odpowiednimi organami, o których mowa w art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne (Dz. U. z 2005 r. Nr 239, poz. 2019, z późn. zm.¹⁰⁾), zakres, warunki i termin zajęcia tego terenu.

10. Decyzja o ustaleniu lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej podlega natychmiastowemu wykonaniu.

Art. 55. 1. Grunty pokryte wodami stanowiące własność Skarbu Państwa, niezbędne do realizacji inwestycji w zakresie regionalnych sieci szerokopasmowych, oddaje się inwestorowi w użytkowanie na czas prowadzenia i eksploatacji inwestycji, za opłatą roczną, na zasadach określonych w art. 20 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne. Umowa użytkowania powinna być zawarta w terminie 14 dni od dnia podpisania porozumienia, o którym mowa w art. 54 ust. 9.

2. Przepis ust. 1 i art. 54 ust. 9 stosuje się do Agencji Nieruchomości Rolnych wykonującej uprawnienia, o których mowa w art. 217 ust. 5 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne.

Art. 56. Do gruntów rolnych i leśnych objętych decyzjami o ustaleniu lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej w granicach linii rozgraniczających teren inwestycji nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. z 2004 r. Nr 121, poz. 1266, z późn. zm.¹¹⁾).

Art. 57. 1. Wojewoda doręcza decyzję o ustaleniu lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej wnioskodawcy oraz zawiadamia o jej wydaniu pozostałe strony w drodze obwieszczenia w urzędzie wojewódzkim i na stronie internetowej urzędu wojewódzkiego, w urzędach gmin właściwych ze względu na lokalizację tej inwestycji, a także w prasie lokalnej.

2. Wojewoda doręcza zawiadomienie o wydaniu decyzji o ustaleniu lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej dotychczasowemu właścicielowi lub użytkownikowi wieczystemu na adres wskazany w ewidencji gruntów i budynków lub katastrze nieruchomości. Doręczenie zawiadomienia na adres wskazany w ewidencji gruntów i budynków lub w katastrze nieruchomości jest skuteczne.

3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się w przypadku nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, oraz w sytuacji, gdy właściciel lub użytkownik wieczysty nie żyją, a ich spadkobiercy nie wykazali prawa do spadku.

4. Zawiadomienie o wydaniu decyzji o ustaleniu lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej zawiera:

- 1) oznaczenie nieruchomości lub ich części objętych decyzją, według ewidencji gruntów i budynków lub katastru nieruchomości;
- 2) informację o terminie i miejscu, w którym strony mogą zapoznać się z decyzją.

5. Przepisy ust. 1 – 4 stosuje się odpowiednio do doręczenia i zawiadomienia stron o decyzji wydanej przez organ drugiej instancji.

Art. 58. 1. Od decyzji o ustaleniu lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej stronie służy odwołanie do ministra właściwego do spraw budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej.

2. Odwołanie od decyzji o ustaleniu lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej powinno zawierać zarzuty odnoszące się do decyzji, określać istotę i zakres żądania będącego przedmiotem odwołania oraz wskazywać dowody uzasadniające to żądanie.

3. W przypadku wniesienia skargi do sądu administracyjnego na decyzję wydaną w sprawie ustalenia lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej, wstrzymanie wykonania tej decyzji na wniosek skarżącego sąd może uzależnić od złożenia przez skarżącego kaucji na zabezpieczenie roszczeń inwestora z powodu wstrzymania wykonania decyzji. W przypadku uznania skargi za zasadną w całości lub w części kaucja podlega zwrotowi. W zakresie nieuregulowanym w niniejszej ustawie w sprawach kaucji stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o zabezpieczeniu roszczenia.

4. Kaucja, o której mowa w ust. 3, w stosunku do osoby fizycznej nieprowadzącej działalności gospodarczej wynosi od 500 zł do 5 000 zł, a dla innych podmiotów od 5 000 zł do 50 000 zł. Sąd, ustalając wysokość kaucji, bierze pod uwagę sytuację osobistą i majątkową skarżącego, wartość nieruchomości objętej decyzją w sprawie ustalenia lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej, wartość i zakres inwestycji oraz interes społeczny.

5. W postępowaniu przed organem odwoławczym oraz przed sądem administracyjnym nie można uchylić decyzji o ustaleniu lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej w całości ani stwierdzić jej nieważności, gdy wadą dotknięta jest tylko część decyzji dotycząca odcinka regionalnej sieci szerokopasmowej.

6. Nie stwierdza się nieważności ostatecznej decyzji o ustaleniu lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej, jeżeli wniosek o stwierdzenie nieważności tej decyzji został złożony po upływie 14 dni od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna, a inwestor rozpoczął budowę regionalnej sieci szerokopasmowej. Przepis art. 158 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego stosuje się odpowiednio.

7. W przypadku uwzględnienia skargi na decyzję o ustaleniu lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej, sąd administracyjny po upływie 14 dni od dnia rozpoczęcia budowy regionalnej sieci szerokopasmowej może stwierdzić jedynie, że decyzja narusza prawo z przyczyn określonych w art. 145 lub 156 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Art. 59. 1. Decyzja o ustaleniu lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej wiąże właściwe organy przy opracowywaniu studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania terenu oraz planów zagospodarowania przestrzennego. Wojewoda przekazuje niezwłocznie wydane decyzje o ustaleniu lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej właściwym miejscowo wójtom, burmistrzom lub prezydentom miast.

2. Ilekroć w odrębnych przepisach, w tym w przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2006 r. Nr 156, poz. 1118, z późn. zm.¹²⁾), jest mowa o decyzji

o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu lub o decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, rozumie się przez to także decyzję o ustaleniu lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej.

3. Decyzja o ustaleniu lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej wiąże właściwe organy w zakresie wydawania decyzji o warunkach zabudowy, decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, decyzji, o której mowa w art. 21 ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2571, z późn. zm.¹³⁾), decyzji, o której mowa w art. 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowywania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 193, poz. 1194, z późn. zm.¹⁴⁾), decyzji, o której mowa w art. 9q ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym, decyzji, o której mowa w art. 23 ustawy z dnia 7 września 2007 r. o przygotowaniu finałowego turnieju Mistrzostw Europy w piłce nożnej UEFA EURO 2012 (Dz. U. Nr 173, poz. 1219, z późn. zm.¹⁵⁾), decyzji, o której mowa w art. 5 ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu (Dz. U. Nr 84, poz. 700) oraz decyzji, o której mowa w art. 3 ustawy z dnia 12 lutego 2009 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie lotnisk użytku publicznego (Dz. U. Nr 42, poz. 340).

4. Decyzja o ustaleniu lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej wiąże organ wydający pozwolenie na budowę, organ wydający decyzje, o których mowa w art. 124 ust. 1 i art. 124a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, oraz zarządcę drogi wydającego zezwolenie, o którym mowa w art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.¹⁶⁾). Zezwolenie zarządcy drogi jest wydawane w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia złożenia wniosku o jego wydanie. Przepisy art. 124 ust. 4 i 8, art. 124a oraz art. 128 ust. 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami stosuje się odpowiednio.

5. Decyzja o ustaleniu lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej jest wiążąca dla następców prawnych właścicieli i użytkowników wieczystych nieruchomości objętych tą decyzją oraz innych podmiotów władających tymi nieruchomościami.

Art. 60. 1. Pozwolenie na budowę dla regionalnej sieci szerokopasmowej, wymagane przepisami ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, wydaje właściwy miejscowo wojewoda, na zasadach i w trybie przepisów tej ustawy, z zastrzeżeniem przepisów niniejszej ustawy.

2. Wojewoda wydaje pozwolenie na budowę dla regionalnej sieci szerokopasmowej w zależności od wniosku inwestora dla całej lub dla części inwestycji, w szczególności dla poszczególnych odcinków sieci lub linii, położonych na obszarze województwa.

3. W razie potrzeby, pozwolenie na budowę zawiera:

- 1) obowiązek rozbiórki za uprzednią zgodą właściciela wyrażoną w formie pisemnej istniejących obiektów budowlanych oraz określenie jej terminu;
- 2) obowiązek dokonania przebudowy istniejącego uzbrojenia terenu;
- 3) określenie ograniczeń w korzystaniu z nieruchomości dla realizacji obowiązków, o których mowa w pkt 1 i 2, lub innych niezbędnych dla wykonania regionalnej sieci szerokopasmowej.

4. Przepisy art. 124 ust. 4 i 8, art. 124a oraz art. 128 ust. 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami stosuje się odpowiednio.

5. Przepisy art. 52 ust. 3 i 4, art. 56 oraz art. 57 ust. 2 stosuje się do pozwolenia na budowę regionalnej sieci szerokopasmowej.

Art. 61. 1. W pozwoleniu na budowę dla regionalnej sieci szerokopasmowej wojewoda zezwala, w zakresie niezbędnym do realizacji inwestycji, na usunięcie drzew lub krzewów znajdujących się na nieruchomościach objętych decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji regionalnej sieci szerokopasmowej, z wyjątkiem drzew i krzewów stanowiących formy ochrony przyrody lub wchodzących w skład form ochrony przyrody, w rozumieniu ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220). Do inwestycji w zakresie lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej nie stosuje się przepisów rozdziału 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, z wyjątkiem art. 84 – 89 tej ustawy.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, wniosek o pozwolenie na budowę powinien dodatkowo zawierać:

1) inwentaryzację drzew lub krzewów znajdujących się na terenie objętym wnioskiem, z wyszczególnieniem gatunku, obwołu pnia drzewa mierzonego na wysokości 130 cm oraz przeznaczenia i dotychczasowego sposobu wykorzystywania terenu, na którym rosną drzewa lub krzewy, oraz

2) plan gospodarki zielenią, jako część projektu zagospodarowania działki lub terenu, w którym określa się przyczynę i termin zamierzonego usunięcia poszczególnych drzew lub

krzewów, wielkość powierzchni, z której zostaną usunięte krzewy, oraz planowane nasadzenia zastępcze.

3. Wojewoda może w pozwoleniu na budowę dla regionalnej sieci szerokopasmowej nałożyć obowiązek przesadzenia drzew lub krzewów we wskazane miejsce lub zastąpienia ich innymi drzewami lub krzewami, w liczbie nie mniejszej niż liczba usuwanych drzew lub krzewów.

4. Opłaty za usunięcie drzew lub krzewów oraz koszty ich wycinki ponosi inwestor.

5. Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe na terenach stanowiących własność Skarbu Państwa jest obowiązane do dokonania nieodpłatnie wycinki drzew i krzewów oraz ich uprzątnięcia w terminie ustalonym w odrębnym porozumieniu między Państwowym Gospodarstwem Leśnym Lasy Państwowe a inwestorem.

6. Drewno pozyskane z wycinki drzew i krzewów, o której mowa w ust. 5, pozostaje w zarządzie Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe.

Rozdział 7

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 62. W ustawie z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.¹⁶⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4 dodaje się pkt 28 w brzmieniu:

„28) kanał technologiczny – ciąg osłonowych elementów obudowy, studni kablowych oraz innych obiektów lub urządzeń służących umieszczeniu lub eksploatacji:

- a) urządzeń infrastruktury technicznej związanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego,
- b) linii telekomunikacyjnych wraz z zasilaniem oraz linii energetycznych, niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego.”;

2) w art. 20 dodaje się pkt 19 w brzmieniu:

„19) utrzymywanie kanałów technologicznych i pobierania opłat, o których mowa w art. 39 ust. 7.”;

3) w art. 39:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Przepisu ust. 1 pkt 1 nie stosuje się do umieszczania, konserwacji, przebudowy i naprawy infrastruktury telekomunikacyjnej w rozumieniu ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800, z późn. zm.⁴⁾) oraz urządzeń służących do doprowadzania lub odprowadzania płynów, pary, gazu, energii elektrycznej oraz urządzeń związanych z ich eksploatacją, a także do innych czynności związanych z eksploatacją tej infrastruktury i urządzeń, jeżeli warunki techniczne i wymogi bezpieczeństwa na to pozwalają.”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W szczególnie uzasadnionych przypadkach lokalizowanie w pasie drogowym obiektów budowlanych lub urządzeń niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego może nastąpić wyłącznie za zezwoleniem właściwego zarządcy drogi, z zastrzeżeniem ust. 7, wydawanym w drodze decyzji administracyjnej. Jednakże właściwy zarządca drogi może odmówić wydania zezwolenia na umieszczenie w pasie drogowym urządzeń i infrastruktury, o których mowa w ust. 1a, wyłącznie, jeżeli ich umieszczenie spowodowałoby zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego lub naruszenie wymagań wynikających z przepisów odrębnych.”,

c) po ust. 3a dodaje się ust. 3b – 3d w brzmieniu;

„3b. W przypadku gdy właściwy organ nie wyda decyzji, o której mowa w ust. 3, w terminie 65 dni od dnia złożenia wniosku, organ wyższego stopnia, a w przypadku braku takiego organu organ nadzorujący, wymierza temu organowi, w drodze postanowienia, na które przysługuje zażalenie, karę pieniężną w wysokości 500 zł za każdy dzień zwłoki. Wpływy z kar pieniężnych stanowią dochód budżetu państwa.

3c. Karę pieniężną uiszcza się w terminie 14 dni od dnia doręczenia postanowienia, o którym mowa w ust. 3b. W przypadku nieuiszczenia kary pieniężnej, o której mowa w ust. 3b, podlega ona ściągnięciu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

3d. Do terminu, o którym mowa w ust. 3b, nie wlicza się terminów przewidzianych w przepisach prawa do dokonania określonych czynności, okresów zawieszenia postępowania oraz okresów opóźnień spowodowanych z winy strony albo z przyczyn niezależnych od organu.”,

d) ust. 5 i 6 otrzymują brzmienie:

„5. Jeżeli budowa, przebudowa lub remont drogi wymaga przełożenia urządzenia lub obiektu, o którym mowa w ust. 3, koszt tego przełożenia ponosi jego właściciel.

6. Zarządca drogi w trakcie budowy lub przebudowy drogi jest obowiązany zlokalizować kanał technologiczny w pasie drogowym:

- 1) dróg krajowych;
- 2) pozostałych dróg publicznych, chyba że w terminie 60 dni od dnia ogłoszenia informacji, o której mowa w ust. 6a, nie zgłoszono zainteresowania udostępnieniem kanału technologicznego.”

e) po ust. 6 dodaje się ust. 6a – 6e w brzmieniu:

„6a. Najpóźniej na 6 miesięcy przed dniem złożenia wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej albo o pozwoleniu na budowę dróg, o których mowa w ust. 6 pkt 2, zarządca drogi na swojej stronie internetowej zamieszcza informację o zamiarze rozpoczęcia budowy lub przebudowy drogi i możliwości zgłaszania zainteresowania udostępnieniem kanału technologicznego, jednocześnie zawiadamiając o tym Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej, zwanego dalej „Prezesem UKE”.

6b. Podmiot, który zgłosi zainteresowanie udostępnieniem przez zarządcę drogi kanału technologicznego, a następnie po jego wybudowaniu nie złoży oferty, jest obowiązany zwrócić zarządcy drogi koszty wybudowania kanału technologicznego, o ile nie udostępniono tego kanału innym podmiotom.

6c. Na wniosek zarządcy drogi, Prezes UKE, w drodze decyzji, zwalnia zarządcę z obowiązku budowy kanału technologicznego, jeżeli w pobliżu pasa drogowego istnieje już kanał technologiczny lub linia światłowodowa, posiadające wolne zasoby wystarczające do zaspokojenia potrzeb społecznych w zakresie dostępu do usług szerokopasmowych lub w sytuacji, gdy lokalizowanie kanału technologicznego w przypadku przebudowy drogi byłoby nieracjonalne ekonomicznie lub technicznie niemożliwe. W odniesieniu do dróg, o których mowa w ust. 6 pkt 2, zwolnienie następuje przed ogłoszeniem, o którym mowa w ust. 6a.

6d. Niezwłocznie po wybudowaniu kanału technologicznego, a jeszcze przed jego udostępnieniem innym podmiotom, zarządca drogi przekazuje Prezesowi UKE informację o przebiegu nowo zlokalizowanego kanału technologicznego.

6e. Na wniosek Prezesa UKE lub przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, zarządca drogi udziela informacji o kanałach technologicznych zlokalizowanych w pasie drogowym na obszarze jego własności.”,

f) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Zarządca drogi udostępnia kanały technologiczne za opłatą, w drodze umowy dzierżawy lub najmu, na zasadach określonych w ust. 7a – 7f.”,

g) po ust. 7 dodaje się ust. 7a – 7f w brzmieniu:

„7a. Zarządca drogi zamieszcza na swojej stronie internetowej informację o zamiarze udostępnienia kanału technologicznego, podając lokalizację kanału, zakres wolnych zasobów w kanale, jego podstawowe parametry techniczne, termin i miejsce składania ofert, wymagania formalne dotyczące ofert oraz kryteria wyboru w przypadku złożenia ofert przekraczających zakres wolnych zasobów, z uwzględnieniem ust. 7e.

7b. Informację, o której mowa w ust. 7a, zarządca drogi zamieszcza także w przypadku, gdy przed ogłoszeniem zamiaru udostępnienia kanału technologicznego wpłynie do niego wniosek o udostępnienie tego kanału. W przypadku gdy do zarządcy drogi wpłynie pierwszy wniosek o udostępnienie kanału technologicznego, ogłoszenie jest publikowane nie później niż w terminie 14 dni od dnia wpłynięcia tego wniosku.

7c. Zarządca drogi jednocześnie z zamieszczeniem informacji, o której mowa w ust. 7a i 7b, zawiadamia o tym fakcie Prezesa UKE. Prezes UKE na swojej stronie internetowej niezwłocznie zamieszcza informację o ogłoszeniu, wraz z odesłaniem do strony internetowej, na której informacja została opublikowana. Termin składania ofert nie może być krótszy niż 14 dni od dnia zamieszczenia informacji przez zarządcę drogi.

7d. Zarządca drogi jest obowiązany zawrzeć umowę dzierżawy lub najmu kanału technologicznego najpóźniej w terminie 21 dni od dnia, w którym upłynął termin składania ofert.

7e. W przypadku gdy z powodu braku wolnych zasobów w kanale technologicznym niemożliwe jest uwzględnienie wszystkich ofert na udostępnienie tego kanału, zarządca drogi dokonuje wyboru podmiotu, któremu udostępnia kanał technologiczny, stosując kryteria

wyboru określone w informacji, o której mowa w ust. 7a, przestrzegając zasad przejrzystości, równego traktowania zainteresowanych podmiotów, a także pierwszeństwa dla umieszczania w kanale technologicznym linii światłowodowych przeznaczonych na potrzeby dostępu do telekomunikacyjnych usług szerokopasmowych.

7f. Za udostępnienie kanału technologicznego pobiera się opłaty w wysokości określonej w umowie, przy czym opłaty te są ustalane na poziomie kosztów budowy i utrzymania kanału. Przepisu art. 40 ust. 3 nie stosuje się do linii telekomunikacyjnych i energetycznych oraz innych urządzeń umieszczanych w kanale technologicznym.”,

h) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Wykonywanie zadań związanych z zarządzaniem kanałami technologicznymi, o których mowa w ust. 6, zarządca drogi może powierzyć, w drodze umowy, podmiotowi wyłonionemu w drodze przetargu, z zachowaniem przepisów o zamówieniach publicznych lub w trybie określonym w ustawie z dnia 9 stycznia 2009 r. o koncesji na roboty budowlane lub usługi.”;

4) w art. 40 ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Minister właściwy do spraw transportu, w drodze rozporządzenia, ustala, z uwzględnieniem przepisów o pomocy publicznej, dla dróg, których zarządcą jest Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad, wysokość stawek opłaty za zajęcie 1 m² pasa drogowego. Stawki opłaty, o których mowa w ust. 4 i 6, nie mogą przekroczyć 10 zł za jeden dzień zajmowania pasa drogowego, a stawka opłaty, o której mowa w ust. 5, nie może przekroczyć 200 zł, z tym że w odniesieniu do obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej stawki opłaty, o których mowa w ust. 4 i 6, nie mogą przekroczyć 0,20 zł za jeden dzień zajmowania pasa drogowego, a stawka opłaty, o której mowa w ust. 5, nie może przekroczyć 20 zł.”.

Art. 63. W ustawie z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2005 r. Nr 240, poz. 2027, z późn. zm.¹⁷⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2:

a) pkt 11 otrzymuje brzmienie:

„11) sieci uzbrojenia terenu – rozumie się przez to wszelkiego rodzaju nadziemne, naziemne i podziemne przewody i urządzenia: wodociągowe, kanalizacyjne, gazowe,

cieplne, elektroenergetyczne i inne, z wyłączeniem urządzeń melioracji szczegółowych, a także infrastrukturę telekomunikacyjną w rozumieniu ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800, z późn. zm.⁴⁾) oraz podziemne budowle, jak: tunele, przejścia, parkingi, zbiorniki itp.”;

b) po pkt 14 dodaje się pkt 14a i 14b w brzmieniu:

„14a) krajowej bazy danych geodezyjnej ewidencji sieci uzbrojenia terenu – rozumie się przez to bazę danych o szczególności właściwej dla bazy danych obiektów topograficznych;

14b) powiatowej bazy danych geodezyjnej ewidencji sieci uzbrojenia terenu – rozumie się przez to bazę danych o szczególności mapy zasadniczej w skalach od 1:500 do 1:5.000;”;

2) w art. 7a dodaje się pkt 17 w brzmieniu:

„17) Główny Geodeta Kraju zakłada i prowadzi krajową bazę danych geodezyjnej ewidencji sieci uzbrojenia terenu na podstawie powiatowych baz danych geodezyjnej ewidencji sieci uzbrojenia terenu.”;

3) w art. 7d pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) prowadzenie powiatowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego, w tym ewidencji gruntów i budynków, gleboznawczej klasyfikacji gruntów i powiatowej bazy danych geodezyjnej ewidencji sieci uzbrojenia terenu;”;

4) w art. 28 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Minister właściwy do spraw administracji publicznej określi, w drodze rozporządzenia, zakres informacji gromadzonych w bazie danych geodezyjnej ewidencji sieci uzbrojenia terenu oraz w bazie danych obiektów topograficznych, organizację, tryb i standardy techniczne tworzenia tych baz, ich aktualizacji i udostępniania, a także tworzenia mapy zasadniczej, mając na uwadze podstawowe znaczenie tych baz i mapy zasadniczej dla infrastruktury informacji przestrzennej, zasadę interoperacyjności oraz konieczność harmonizacji zbiorów danych tych baz z innymi zbiorami danych.”;

5) w art. 40 po ust. 3b dodaje się ust. 3c w brzmieniu:

„3c. Kopie baz danych z zasobów: centralnego, wojewódzkich i powiatowych są wzajemnie przekazywane między zasobami nieodpłatnie, dla celów bieżącej aktualizacji oraz ich udostępniania zgodnie z przepisami ustawy.”.

Art. 64. W ustawie z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.¹⁸⁾) w art. 7 w ust. 1 po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:

„3a) działalności w telekomunikacji,”.

Art. 65. W ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2006 r. Nr 156, poz. 1118, z późn. zm.¹²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3:

a) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) budowli – należy przez to rozumieć każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, drogi, linie kolejowe, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni wiatrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową;”.

b) po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:

„3a) obiekcie liniowym – należy przez to rozumieć obiekt budowlany, którego charakterystycznym parametrem jest długość, w szczególności droga wraz ze zjazdami, linia kolejowa, wodociąg, kanał, gazociąg, ciepłociąg, rurociąg, linia i trakcja elektroenergetyczna, linia kablowa nadziemna, umieszczona bezpośrednio w ziemi i podziemna oraz kanalizacja kablowa z umieszczonymi w niej kablami, a także wał przeciwpowodziowy;”;

2) w art. 5 w ust. 1 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) możliwość dostępu do usług telekomunikacyjnych, w szczególności w zakresie szerokopasmowego dostępu do Internetu;”;

3) w art. 29 w ust. 2 pkt 15 otrzymuje brzmienie:

„15) instalowaniu urządzeń, w tym antenowych konstrukcji wsporczych i instalacji radiokomunikacyjnych, na obiektach budowlanych;”.

Art. 66. W ustawie z dnia 20 grudnia 1996 r. o gospodarce komunalnej (Dz. U. z 1997 r. Nr 9, poz. 43, z późn. zm.¹⁹⁾) w art. 3 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jednostki samorządu terytorialnego w drodze umowy mogą powierzać wykonywanie zadań z zakresu gospodarki komunalnej osobom fizycznym, osobom prawnym lub jednostkom organizacyjnym nieposiadającym osobowości prawnej, z uwzględnieniem przepisów o finansach publicznych, w trybie przepisów o partnerstwie publiczno-prywatnym, przepisów o koncesji na roboty budowlane lub usługi, przepisów o zamówieniach publicznych i przepisów o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie albo na zasadach ogólnych.”.

Art. 67. W ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2004 r. Nr 261, poz. 2603, z późn. zm.⁵⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 37 w ust. 2 pkt 11 otrzymuje brzmienie:

„11) jest sprzedawana partnerowi prywatnemu lub spółce, o której mowa w art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o partnerstwie publiczno-prywatnym, jeżeli sprzedaż stanowi wniesienie wkładu własnego podmiotu publicznego, a wybór partnera prywatnego nastąpił w trybie przewidzianym w art. 4 ust. 1 lub 2 powołanej ustawy;”;

2) w art. 124 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. W zakresie urządzeń łączności publicznej zezwolenie jest udzielane po jego uzgodnieniu z Prezesem Urzędu Komunikacji Elektronicznej.”.

Art. 68. W ustawie z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1592, z późn. zm.²⁰⁾) w art. 4 dodaje się pkt 23 w brzmieniu:

„23) działalności w telekomunikacji.”.

Art. 69. W ustawie z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1590, z późn. zm.²¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 13 otrzymuje brzmienie:

„Art. 13. 1. W sferze użyteczności publicznej województwo może tworzyć spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, spółki akcyjne lub spółdzielnie, a także może przystępować do takich spółek lub spółdzielni.

2. Poza sferą użyteczności publicznej województwo może tworzyć spółki z ograniczoną odpowiedzialnością i spółki akcyjne oraz przystępować do nich, jeżeli działalność spółek polega na wykonywaniu czynności promocyjnych, edukacyjnych, wydawniczych oraz na wykonywaniu działalności w telekomunikacji służących rozwojowi województwa.”;

2) w art. 14 w ust. 1 dodaje się pkt 16 w brzmieniu:

„16) działalności w telekomunikacji.”;

3) w art. 18 w pkt 19 lit. e otrzymuje brzmienie:

„e) tworzenia spółek prawa handlowego lub spółdzielni i przystępowania do nich oraz określania zasad wnoszenia wkładów, a także obejmowania, nabywania i zbywania udziałów i akcji,”.

Art. 70. W ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717, z późn. zm.⁶⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 w ust. 2 dodaje się pkt 10 w brzmieniu:

„10) potrzeby w zakresie rozwoju infrastruktury technicznej, w szczególności sieci szerokopasmowych.”;

2) w art. 2:

a) pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) „inwestycji celu publicznego” – należy przez to rozumieć działania o znaczeniu lokalnym (gminnym) i ponadlokalnym (powiatowym, wojewódzkim i krajowym), a także krajowym (obejmującym również inwestycje międzynarodowe i ponadregionalne), bez względu na status podmiotu podejmującego te działania oraz źródła ich finansowania, stanowiące realizację celów, o których mowa w art. 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2004 r. Nr 261, poz. 2603, z późn. zm.⁵⁾);”;

b) pkt 13 otrzymuje brzmienie:

„13) „uzbrojeniu terenu” – należy przez to rozumieć drogi, obiekty budowlane, urządzenia i przewody, o których mowa w art. 143 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami;”;

3) w art. 11 w pkt 8 dodaje się lit. k w brzmieniu:

„k) Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej w zakresie telekomunikacji;”;

4) w art. 17 w pkt 6 dodaje się lit. d w brzmieniu:

„d) Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej w zakresie telekomunikacji;”;

5) w art. 51:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku niewydania przez właściwy organ decyzji w sprawie ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego w terminie 65 dni od dnia złożenia wniosku o wydanie takiej decyzji, organ wyższego stopnia wymierza temu organowi, w drodze postanowienia, na które przysługuje zażalenie, karę pieniężną w wysokości 500 zł za każdy dzień zwłoki. Wpływy z kar pieniężnych stanowią dochód budżetu państwa.”;

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a – 2c w brzmieniu:

„2a. Organem wyższego stopnia w sprawach określonych w ust. 2 jest wojewoda.

2b. Karę pieniężną uiszcza się w terminie 14 dni od dnia doręczenia postanowienia, o którym mowa w ust. 2. W przypadku nieuiszczenia kary pieniężnej, podlega ona ściągnięciu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

2c. Do terminu, o którym mowa w ust. 2, nie wlicza się terminów przewidzianych w przepisach prawa do dokonania określonych czynności, okresów zawieszenia postępowania oraz okresów opóźnień spowodowanych z winy strony albo z przyczyn niezależnych od organu.”;

6) w art. 53:

a) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej może występować na prawach strony w postępowaniu w sprawie ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej w rozumieniu ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami. Do Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego dotyczące prokuratora.”;

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Uzgodnień, o których mowa w ust. 4, dokonuje się w trybie art. 106 Kodeksu postępowania administracyjnego, z tym że zażalenie przysługuje wyłącznie inwestorowi. W przypadku niezajęcia stanowiska przez organ uzgadniający w terminie 2 tygodni od dnia doręczenia wystąpienia o uzgodnienie – uzgodnienie uważa się za dokonane.”;

7) art. 56 otrzymuje brzmienie:

„Art. 56. Nie można odmówić ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego, jeżeli zamierzenie inwestycyjne jest zgodne z przepisami odrębnymi. Przepis art. 1 ust. 2 nie może stanowić wyłącznej podstawy odmowy ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego.”;

8) w art. 57 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Wójt, burmistrz lub prezydent miasta przekazuje marszałkowi województwa kopie decyzji, o których mowa w ust. 1 i 2, w terminie 7 dni od dnia ich wydania.”.

Art. 71. W ustawie z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800, z późn. zm.⁴⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 w ust. 1 po pkt 11 dodaje się pkt 11a w brzmieniu:

„11a) obowiązki informacyjne producentów, importerów i sprzedawców odbiorników telewizyjnych i innych urządzeń przeznaczonych do odbioru cyfrowych transmisji radiofonicznych i telewizyjnych, dostępnych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;”;

2) po art. 6 dodaje się art. 6a i 6b w brzmieniu:

„Art. 6a. Operator publicznej sieci telekomunikacyjnej jest obowiązany do przekazywania na żądanie Prezesa UKE informacji dotyczących lokalizacji i rodzaju posiadanej infrastruktury telekomunikacyjnej lub publicznej sieci telekomunikacyjnej, zlokalizowanych na obszarze objętym żądaniem, na potrzeby związane z ubieganiem się o dostęp telekomunikacyjny przez jednostki samorządu terytorialnego lub określenia zasadności interwencji publicznej w sektorze telekomunikacyjnym. Udzielenie informacji następuje nieodpłatnie.

Art. 6b. Operator publicznej sieci telekomunikacyjnej jest obowiązany do przekazywania na żądanie Prezesa UKE wykazu:

1) obszarów, które w poprzednim roku zostały objęte zasięgiem dostarczanej przez tego operatora publicznej sieci telekomunikacyjnej;

2) nowych obszarów, które w bieżącym roku zostaną objęte zasięgiem publicznej sieci telekomunikacyjnej, wraz z określeniem warunków, na jakich to nastąpi.”;

3) w art. 10:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Wpisowi do rejestru podlega również działalność prowadzona przez jednostkę samorządu terytorialnego, na podstawie przepisów ustawy z dnia o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U. Nr ..., poz. ...).”;

b) w ust. 5 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) znane mi są i spełniam warunki wykonywania działalności telekomunikacyjnej, której dotyczy wnioski, wynikające z ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne lub ustawy z dnia ... o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych.”;

c) po ust. 12 dodaje się ust. 12a w brzmieniu:

„12a. Przepisy ust. 4 – 11 stosuje się odpowiednio do jednostek samorządu terytorialnego.”;

4) uchyla się art. 58;

5) po art. 122 dodaje się art. 122a w brzmieniu:

„Art. 122a. 1. Jeżeli w przypadku, o którym mowa w art. 123 ust. 1 pkt 7, Prezes UKE uzna, że pokrycie terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zasięgiem sieci telekomunikacyjnych nie jest wystarczające, może, w drodze decyzji, zobowiązać podmiot dysponujący rezerwacją częstotliwości do wykorzystywania częstotliwości w sposób zgodny z tymi zobowiązaniami, określając:

1) harmonogram realizacji pokrycia zasięgiem sieci telekomunikacyjnych,

2) obszary, które mają zostać objęte zasięgiem sieci telekomunikacyjnych lub odsetek mieszkańców, który ma zostać objęty tym zasięgiem

– biorąc pod uwagę potrzeby użytkowników końcowych, potrzeby rynku i rozwój techniki telekomunikacyjnej.

2. W sprawach decyzji, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 16 i 17.”;

6) w art. 139 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Operator publicznej sieci telekomunikacyjnej jest obowiązany umożliwić innym operatorom publicznych sieci telekomunikacyjnych, podmiotom, o których mowa w art. 4, oraz jednostkom samorządu terytorialnego wykonującym działalność, o której mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia ... o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, dostęp do budynków i infrastruktury telekomunikacyjnej, a w szczególności zakładanie, eksploatację, nadzór i konserwację urządzeń telekomunikacyjnych, jeżeli wykonanie tych czynności bez uzyskania dostępu do budynków i infrastruktury telekomunikacyjnej jest niemożliwe lub niecelowe z punktu widzenia planowania przestrzennego, zdrowia ludzkiego, ochrony środowiska lub bezpieczeństwa i porządku publicznego.”;

7) uchyla się art. 140 i 141;

8) w art. 192:

a) w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) wykonywanie zadań:

a) z zakresu regulacji działalności pocztowej, określonych w ustawie z dnia 12 czerwca 2003 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. z 2008 r. Nr 189, poz. 1159, z późn. zm.²²⁾),

b) określonych w ustawie:

– z dnia ... o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych,

– z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115, z późn. zm.¹⁶⁾),

– z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717, z późn. zm.⁶⁾),

– z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami;”

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Na podstawie informacji uzyskanych od przedsiębiorców telekomunikacyjnych oraz innych podmiotów dysponujących infrastrukturą telekomunikacyjną lub realizujących inwestycje w tym zakresie Prezes UKE, w terminie do dnia 30 czerwca, ogłasza raport o stanie rynku telekomunikacyjnego za rok ubiegły, uwzględniający pokrycie terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zasięgiem stacjonarnych i ruchomych publicznych sieci

telefonicznych, oraz przedstawia prognozy inwestycyjne dotyczące rozwoju tych sieci. Raport publikuje się w Biuletynie Informacji Publicznej Urzędu Komunikacji Elektronicznej.”;

9) w art. 206:

a) ust. 1 – 2a otrzymują brzmienie:

„1. Postępowanie przed Prezesem UKE toczy się na podstawie przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego ze zmianami wynikającymi z niniejszej ustawy oraz ustawy z dnia ... o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych.

2. Od decyzji:

1) o ustaleniu znaczącej pozycji rynkowej,

2) w sprawie nałożenia, zniesienia lub zmiany obowiązków regulacyjnych,

3) w sprawie nałożenia kar,

4) o których mowa w art. 201 ust. 3,

5) wydawanych w sprawach spornych, z wyjątkiem decyzji w sprawie rezerwacji częstotliwości po przeprowadzeniu przetargu albo konkursu oraz od decyzji o uznaniu przetargu albo konkursu za nierozstrzygnięty,

6) o których mowa w art. 7 ust. 2, art. 13 ust. 3, art. 20, art. 21 ust. 2, art. 22 oraz art. 27 ust. 3 ustawy z dnia o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych

– przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

2a. Od decyzji wydawanych w sprawach spornych, o których mowa w art. 31 ustawy z dnia ... o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych – przysługuje odwołanie do sądu powszechnego.”,

b) po ust. 2a dodaje się ust. 2aa w brzmieniu:

„2aa. Decyzje, o których mowa w ust. 2 pkt 1, 2 i 4 – 6 podlegają natychmiastowemu wykonaniu.”;

10) w art. 209 w ust. 1:

a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) udziela niepełnych lub nieprawdziwych informacji lub dostarcza dokumenty zawierające takie informacje przewidziane ustawą lub ustawą z dnia ... o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych”,

b) dodaje się pkt 32 w brzmieniu:

„32) nie wykonuje zobowiązań w zakresie rozwoju sieci wynikających z rezerwacji częstotliwości, z przyczyn leżących po stronie podmiotu dysponującego rezerwacją częstotliwości”;

11) w art. 210 w ust. 2 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„W przypadku, o którym mowa w art. 209 ust. 1 pkt 32, Prezes UKE, uwzględniając zakres naruszenia, bierze pod uwagę w szczególności liczbę mieszkańców lub powierzchnię terenu, co do którego nie wykonano zobowiązania.”.

Art. 72. W ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227, z późn. zm.⁷⁾), wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 64:

a) w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) organu, o którym mowa w art. 78, w przypadku przedsięwzięć wymagających decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1 – 3, 10, 11, 13, 15 i 16.”,

b) w ust. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony, albo informację o jego braku; nie dotyczy to opinii w sprawie obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko dla drogi publicznej, dla linii kolejowej o znaczeniu państwowym, dla przedsięwzięć Euro 2012, dla przedsięwzięć wymagających koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż kopalin oraz dla inwestycji realizowanej na podstawie ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu (Dz. U. Nr 84, poz. 700) w zakresie zadań inwestycyjnych, o których mowa w art. 2 ust. 2 oraz art. 38 tej ustawy, zwanej dalej „inwestycją w zakresie terminalu”, oraz dla inwestycji związanych z regionalnymi sieciami szerokopasmowymi.”;

2) w art. 67 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1) zawierać informacje, o których mowa w art. 66, określone ze szczegółowością i dokładnością odpowiednio do posiadanych danych wynikających z projektu budowlanego i innych informacji uzyskanych po wydaniu decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach i decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 2 – 9 i 11 – 16, jeżeli były już dla danego przedsięwzięcia wydane;

2) określać stopień i sposób uwzględnienia wymagań dotyczących ochrony środowiska, zawartych w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach i decyzjach, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 2 – 9 i 11 – 16, jeżeli były już dla danego przedsięwzięcia wydane.”;

3) w art. 70 w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) organu, o którym mowa w art. 78, w przypadku przedsięwzięć wymagających decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1 – 3, 10 – 13, 15 i 16.”;

4) w art. 72 w ust. 1 dodaje się pkt 16 w brzmieniu:

„16) decyzji o ustaleniu lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej – wydawanej na podstawie ustawy z dnia ... o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U. Nr ..., poz. ...), o ile jest to wymagane.”;

5) w art. 74 w ust. 1 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) dla przedsięwzięć, dla których organem prowadzącym postępowanie jest regionalny dyrektor ochrony środowiska – wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony, albo informację o jego braku; nie dotyczy to wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla drogi publicznej, dla linii kolejowej o znaczeniu państwowym, dla przedsięwzięć Euro 2012, dla przedsięwzięć wymagających koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż kopalin, dla inwestycji w zakresie terminalu oraz dla inwestycji związanych z regionalnymi sieciami szerokopasmowymi;”;

6) w art. 75 w ust. 1 w pkt 1 dodaje się lit. g w brzmieniu:

„g) inwestycji związanych z regionalnymi sieciami szerokopasmowymi;”;

7) w art. 77:

a) w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) zasięga opinii organu, o którym mowa w art. 78, w przypadku przedsięwzięć wymagających decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1 – 3 i 10 – 16.”,

b) w ust. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony, albo informację o jego braku; nie dotyczy to uzgodnień i opinii dla drogi publicznej, dla linii kolejowej o znaczeniu państwowym, dla przedsięwzięć Euro 2012, dla przedsięwzięć wymagających koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż kopalin, dla inwestycji w zakresie terminalu oraz dla inwestycji związanych z regionalnymi sieciami szerokopasmowymi.”;

8) w art. 80 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony. Nie dotyczy to decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydawanej dla drogi publicznej, dla linii kolejowej o znaczeniu państwowym, dla przedsięwzięć Euro 2012, dla przedsięwzięć wymagających koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż kopalin, dla inwestycji w zakresie terminalu oraz dla inwestycji związanych z regionalnymi sieciami szerokopasmowymi.”;

9) w art. 96 w ust. 3 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) wypisu i wyrysu z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony, albo informacji o jego braku; nie dotyczy to drogi publicznej, linii kolejowej o znaczeniu państwowym, przedsięwzięć Euro 2012, przedsięwzięć wymagających koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż kopalin oraz bezzbiornikowego magazynowania substancji w górotworze, inwestycji w zakresie terminalu oraz dla inwestycji związanych z regionalnymi sieciami szerokopasmowymi.”.

Art. 73. W ustawie z dnia 19 grudnia 2008 r. o partnerstwie publiczno-prywatnym (Dz. U. z 2009 r. Nr 19, poz. 100) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Art. 4. 1. Jeżeli wynagrodzeniem partnera prywatnego jest prawo do pobierania pożytków z przedmiotu partnerstwa publiczno-prywatnego, albo przede wszystkim to prawo wraz z zapłatą sumy pieniężnej, do wyboru partnera prywatnego i umowy o partnerstwie publiczno-prywatnym stosuje się przepisy ustawy z dnia 9 stycznia 2009 r. o koncesji na

roboty budowlane lub usługi (Dz. U. Nr 19, poz. 101), w zakresie nieuregulowanym w niniejszej ustawie.

2. W przypadkach innych niż określone w ust. 1, do wyboru partnera prywatnego i umowy o partnerstwie publiczno-prywatnym stosuje się przepisy ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 223, poz. 1655, z późn. zm.²³⁾), w zakresie nieregulowanym w niniejszej ustawie.

3. W przypadkach, w których nie ma zastosowania ustawa z dnia 9 stycznia 2009 r. o koncesji na roboty budowlane lub usługi ani ustawa z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych, wyboru partnera prywatnego dokonuje się w sposób gwarantujący zachowanie uczciwej i wolnej konkurencji oraz przestrzeganie zasad równego traktowania, przejrzystości i proporcjonalności, przy odpowiednim uwzględnieniu przepisów niniejszej ustawy, a w przypadku wniesienia przez partnera publicznego wkładu własnego będącego nieruchomością, także przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2004 r. Nr 261, poz. 2603, z późn. zm.⁵⁾).”;

2) w art. 11:

a) w ust. 1 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„Przepis art. 9 ust. 3 stosuje się odpowiednio.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Umowa o partnerstwie publiczno-prywatnym może stanowić, że przekazanie składnika majątkowego nastąpi na rzecz państwowej lub samorządowej osoby prawnej lub spółki handlowej z większościowym udziałem jednostki samorządu terytorialnego albo Skarbu Państwa.”;

3) w art. 13 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Zakazuje się istotnych zmian postanowień zawartej umowy w stosunku do treści oferty, na podstawie której dokonano wyboru partnera prywatnego, chyba że podmiot publiczny przewidział możliwość dokonania takiej zmiany w ogłoszeniu o partnerstwie lub w dokumentacji postępowania w sprawie wyboru partnera prywatnego oraz określił warunki takiej zmiany.”.

Art. 74. W ustawie z dnia 9 stycznia 2009 r. o koncesji na roboty budowlane lub usługi (Dz. U. Nr 19, poz. 101) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Koncesjonariusz na podstawie umowy koncesji zawieranej z koncesjodawcą zobowiązuje się do wykonania przedmiotu koncesji za wynagrodzeniem, które stanowi w przypadku:

1) koncesji na roboty budowlane – wyłącznie prawo do eksploatacji obiektu budowlanego, w tym pobierania pożytków, albo takie prawo wraz z płatnością koncesjodawcy;

2) koncesji na usługi – wyłącznie prawo do wykonywania usług, w tym pobierania pożytków, albo takie prawo wraz z płatnością koncesjodawcy.”;

2) w art. 4 w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) głównie w celu wykonywania co najmniej jednego z następujących rodzajów działalności:

a) udostępnianie publicznej sieci telekomunikacyjnej,

b) eksploatacja publicznej sieci telekomunikacyjnej,

c) świadczenie publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych za pomocą publicznej sieci telekomunikacyjnej;”.

Rozdział 8

Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 75. 1. Przepis art. 46 stosuje się do planów miejscowych obowiązujących w dniu wejścia w życie ustawy.

2. W terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, gminy dostosują treść planów miejscowych obowiązujących na obszarze ich właściwości do wymagań określonych w art. 46 ust. 1.

3. Wójt, burmistrz albo prezydent miasta, w terminie 7 dni od dnia, w którym upłynął termin określony w ust. 2, przedkłada właściwemu wojewodzie obowiązujące plany miejscowe oraz dokumentację prac planistycznych w celu oceny ich zgodności z wymaganiami określonymi w art. 46 ust. 1.

4. Jeżeli treść przedłożonych planów miejscowych nie została dostosowana do wymagań określonych w art. 46 ust. 1, wojewoda zmienia plan miejscowy dla obszaru, w stosunku do którego nie dokonano odpowiednich zmian, oraz wydaje w tej sprawie

zarządzenie zastępcze. Zmieniony w tym trybie plan wywołuje skutki prawne, takie jak miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego.

5. Koszty zmiany planu miejscowego ponosi w całości gmina, której obszar dotyczy zarządzenie zastępcze.

6. Nie wydaje się zarządzenia zastępczego po upływie 18 miesięcy od dnia przedłożenia wojewodzie planu miejscowego.

7. W przypadku złożenia przez radę gminy skargi na zarządzenie zastępcze, o którym mowa w ust. 4, sąd administracyjny wyznacza rozprawę w terminie 30 dni od dnia wpłynięcia skargi do sądu.

8. Przepisy ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym stosuje się odpowiednio.

Art. 76. Jednostka samorządu terytorialnego, która w dniu wejścia w życie ustawy posiada infrastrukturę telekomunikacyjną lub sieci telekomunikacyjne, jest obowiązana złożyć wniosek o wpis do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 77. 1. W przypadku umów zawartych na czas określony przed dniem wejścia w życie ustawy, dotyczących działalności, o której mowa w art. 3 ust. 1 i art. 16 ust. 1, do zmiany polegającej na przedłużeniu na kolejne okresy lub przekształceniu w umowy na czas nieokreślony stosuje się przepisy niniejszej ustawy.

2. Jednostki samorządu terytorialnego oraz podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej są obowiązane dostosować do przepisów niniejszej ustawy zawarte na czas nieokreślony, przed dniem wejścia w życie ustawy, umowy dotyczące działalności, o której mowa w art. 3 ust. 1 i art. 16 ust. 1, w terminie roku od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

3. W przypadku stwierdzenia przez Prezesa UKE, że działalność, o której mowa w art. 3 ust. 1 i art. 16 ust. 1, narusza wymagania określone w art. 3 ust. 2, Prezes UKE może, w drodze decyzji:

- 1) nakazać usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości,
- 2) wskazać środki, jakie należy zastosować w celu usunięcia nieprawidłowości,

3) określić dopuszczalny zakres i warunki świadczenia usług telekomunikacyjnych użytkownikom końcowym lub

4) określić termin usunięcia nieprawidłowości lub dostosowania działalności do zakresu i warunków, o których mowa w pkt 3

– mając na uwadze interes użytkowników końcowych, uzasadniony interes wspólnoty samorządowej oraz wymagania określone w art. 3 ust. 2, a także, że środki, jakie należy zastosować w celu usunięcia nieprawidłowości, oraz dopuszczalny zakres i warunki świadczenia usług telekomunikacyjnych użytkownikom końcowym nie mogą uniemożliwiać wykonywania dotychczasowej działalności.

4. Przepisy art. 9 i 10 stosuje się także do działalności rozpoczętej przed dniem wejścia w życie ustawy.

Art. 78. 1. Strony umów o korzystanie, o którym mowa w art. 33 ust. 1, z nieruchomości będących własnością Skarbu Państwa lub jednostki sektora finansów publicznych, które są zajmowane lub administrowane przez jednostkę sektora finansów publicznych, dotyczące warunków finansowych korzystania z tych nieruchomości, zawartych przed dniem wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie art. 33 ust. 5:

1) na czas nieokreślony,

2) na czas określony, których termin wygaśnięcia przypada po dniu wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie art. 33 ust. 5

– są obowiązane dostosować postanowienia tych umów do przepisów wydanych na podstawie art. 33 ust. 5 w terminie 2 lat od dnia ich wejścia w życie.

2. W przypadku niedostosowania postanowień umów w terminie i na warunkach, o których mowa w ust. 1, stosuje się kwoty w wysokości określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 33 ust. 5.

Art. 79. 1. Do inwestycji drogowej, dla której przed dniem wejścia w życie ustawy został złożony wniosek o wydanie decyzji:

1) o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia na podstawie ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.²⁴⁾) lub

2) o środowiskowych uwarunkowaniach na podstawie ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, lub

3) o ustaleniu lokalizacji drogi lub decyzji o ustaleniu lokalizacji drogi krajowej lub decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej

– stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Do inwestycji drogowej dotyczącej autostrad płatnych realizowanych na zasadach określonych w ustawie z dnia 27 października 2004 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. Nr 256, poz. 2571, z późn. zm.¹³⁾), dla których przed dniem wejścia w życie ustawy zawarto umowę o budowę i eksploatację albo wyłącznie eksploatację autostrady lub ogłoszono przetarg na budowę i eksploatację albo wyłącznie eksploatację autostrady, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 80. Do spraw o wydanie decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, wszczętych i niezakończonych do dnia wejścia w życie ustawy decyzją ostateczną przepisy dotychczasowe stosuje się na wniosek inwestora, który może być złożony najpóźniej w terminie 2 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 81. 1. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 40 ust. 7 ustawy, o której mowa w art. 62, zachowują moc do dnia wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 40 ust. 7 ustawy, o której mowa w art. 62, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, jednak nie dłużej niż przez okres 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

2. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 7 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane pozostają w mocy do dnia wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych i mogą być zmieniane na podstawie tych przepisów.

Art. 82. Za regionalne sieci szerokopasmowe w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy uważa się także sieci telekomunikacyjne realizowane jako szerokopasmowe przed dniem wejścia w życie ustawy w ramach programów operacyjnych.

Art. 83. 1. W terminie dwóch lat od dnia wejścia w życie ustawy Prezes UKE przekaze Prezesowi Rady Ministrów raport dotyczący stanu sieci szerokopasmowych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz działań przedsiębiorców telekomunikacyjnych,

organów państwa oraz jednostek samorządu terytorialnego, w zakresie rozwoju takiej infrastruktury.

2. Raport, o którym mowa w ust. 1, powinien zawierać wnioski oraz propozycje działań wspierających rozwój sieci szerokopasmowych, w szczególności na obszarach wiejskich, z uwzględnieniem wspierania równoprawnej i skutecznej konkurencji w zakresie świadczenia usług telekomunikacyjnych oraz zapewnienia użytkownikom maksymalnych korzyści w zakresie różnorodności usług telekomunikacyjnych, ich ceny i jakości.

Art. 84. Przepis art. 55 ust. 2 stosuje się do dnia 1 stycznia 2012 r.

Art. 85. Do zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy umów, o których mowa w ustawach zmienianych w art. 73 i 74, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 86. Prezes UKE ogłasza raport, o którym mowa w art. 192 ust. 3 ustawy wymienionej w art. 71, za rok 2010 w terminie do dnia 30 czerwca 2011 r.

Art. 87. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 29, który wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia.

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, ustawę z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne, ustawę z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, ustawę z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, ustawę z dnia 20 grudnia 1996 r. o gospodarce komunalnej, ustawę z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, ustawę z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym, ustawę z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa, ustawę z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ustawę z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne, ustawę z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, ustawę z dnia 19 grudnia 2008 r. o partnerstwie publiczno-prywatnym oraz ustawę z dnia 9 stycznia 2009 r. o koncesji na roboty budowlane lub usługi.

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708, Nr 158, poz. 1123 i Nr 170, poz. 1217, z 2007 r. Nr 21, poz. 124, Nr 52, poz. 343, Nr 115, poz. 790 i Nr 130, poz. 905, z 2008 r. Nr 180, poz. 1112 i Nr 277, poz. 1505 oraz z 2009 r. Nr 3, poz. 11 i Nr 69, poz. 586.

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 147, poz. 1033 oraz z 2009 r. Nr 18, poz. 97.

⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 273, poz. 2703, z 2005 r. Nr 163, poz. 1362 i Nr 267, poz. 2258, z 2006 r. Nr 12, poz. 66, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 170, poz. 1217, Nr 220, poz. 1600, Nr 235, poz. 1700 i Nr 249, poz. 1834, z 2007 r. Nr 23, poz. 137, Nr 50, poz. 331 i Nr 82, poz. 556, z 2008 r. Nr 17, poz. 101 i Nr 227, poz. 1505 oraz z 2009 r. Nr 11, poz. 59, Nr 18, poz. 97 i Nr 85, poz. 716.

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 281, poz. 2782, z 2005 r. Nr 130, poz. 1087, Nr 169, poz. 1420 i Nr 175, poz. 1459, z 2006 r. Nr 104, poz. 708, Nr 220, poz. 1600 i 1601, z 2007 r. Nr 69, poz. 468 i Nr 173, poz. 1218, z 2008 r. Nr 59, poz. 369 i Nr 220, poz. 1412 oraz z 2009 r. Nr 19, poz. 100, Nr 42, poz. 335 i 340 i Nr 98, poz. 817.

⁶⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 6, poz. 41 i Nr 141, poz. 1492, z 2005 r. Nr 113, poz. 954 i Nr 130, poz. 1087, z 2006 r. Nr 45, poz. 319 i Nr 225, poz. 1635, z 2007 r. Nr 127, poz. 880 oraz z 2008 r. Nr 199, poz. 1227, Nr 201, poz. 1237 i Nr 220, poz. 1413.

⁷⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 227, poz. 1505 oraz z 2009 r. Nr 42, poz. 340 i Nr 84, poz. 700.

-
- 8) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 96, poz. 959 i Nr 238, poz. 2390, z 2006 r. Nr 50, poz. 362 i Nr 126, poz. 875, z 2007 r. Nr 192, poz. 1394 oraz z 2009 r. Nr 31, poz. 206 i Nr 97, poz. 804.
- 9) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 176, poz. 1238 i Nr 191, poz. 1374, z 2008 r. Nr 59, poz. 359, Nr 144, poz. 902, Nr 206, poz. 1289 i Nr 227, poz. 1505 oraz z 2009 r. Nr 1, poz. 3, Nr 18, poz. 97, Nr 19, poz. 100, Nr 98, poz. 817 i Nr 115, poz. 966.
- 10) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 267, poz. 2255, z 2006 r. Nr 170, poz. 1217 i Nr 227, poz. 1658, z 2007 r. Nr 21, poz. 125, Nr 64, poz. 427, Nr 75, poz. 493, Nr 88, poz. 587, Nr 147, poz. 1033, Nr 176, poz. 1238, Nr 181, poz. 1286 i Nr 231, poz. 1704 oraz z 2008 r. Nr 199, poz. 1227 i Nr 227, poz. 1505.
- 11) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 49, poz. 464, z 2005 r. Nr 175, poz. 1462, z 2006 r. Nr 12, poz. 63, z 2007 r. Nr 80, poz. 541 i Nr 191, poz. 1374, z 2008 r. Nr 237, poz. 1657 oraz z 2009 r. Nr 1, poz. 3.
- 12) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 17, poz. 1217, z 2007 r. Nr 88, poz. 587, Nr 99, poz. 665, Nr 127, poz. 880, Nr 191, poz. 1373 i Nr 247, poz. 1844, z 2008 r. Nr 145, poz. 914, Nr 199, poz. 1227, Nr 206, poz. 1287, Nr 210, poz. 1321 i Nr 227, poz. 1505 oraz z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 31, poz. 206 i Nr 160, poz. 1276.
- 13) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 273, poz. 2703, z 2005 r. Nr 155, poz. 1297 i Nr 172, poz. 1440, z 2006 r. Nr 12, poz. 61, z 2007 r. Nr 23, poz. 136 i Nr 99, poz. 666, z 2008 r. Nr 218, poz. 1391 oraz z 2009 r. Nr 3, poz. 11, Nr 19, poz. 101, Nr 86, poz. 720, Nr 115, poz. 966 i Nr 143, poz. 1164.
- 14) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 199, poz. 1227 oraz z 2009 r. Nr 76, poz. 620.
- 15) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 171, poz. 1058 oraz z 2009 r. Nr 19, poz. 100 i Nr 68, poz. 575.
- 16) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 23, poz. 136 i Nr 192, poz. 1381, z 2008 r. Nr 54, poz. 326, Nr 218, poz. 1391 i Nr 227, poz. 1505 oraz z 2009 r. Nr 19, poz. 100 i 101, Nr 86, poz. 720 i Nr 168, poz. 1323.
- 17) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 170, poz. 1217, z 2007 r. Nr 21, poz. 125, z 2008 r. Nr 201, poz. 1237 i Nr 227, poz. 1505 oraz z 2009 r. Nr 42, poz. 334 i Nr 98, poz. 817.
- 18) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 23, poz. 220, Nr 62, poz. 558, Nr 113, poz. 984, Nr 153, poz. 1271 i Nr 214, poz. 1806, z 2003 r. Nr 80, poz. 717 i Nr 162, poz. 1568, z 2004 r. Nr 102, poz. 1055 i Nr 116, poz. 1203, z 2005 r. Nr 172, poz. 1441 i Nr 175, poz. 1457, z 2006 r. Nr 17, poz. 128 i Nr 181, poz. 1337, z 2007 r. Nr 48, poz. 327, Nr 138, poz. 974 i Nr 173, poz. 1218, z 2008 r. Nr 180, poz. 1111 i Nr 223, poz. 1458 oraz z 2009 r. Nr 52, poz. 420.
- 19) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. Nr 106, poz. 679 i Nr 121, poz. 770, z 2002 r. Nr 113, poz. 984, z 2003 r. Nr 96, poz. 874 i Nr 199, poz. 1937, z 2008 r. Nr 223, poz. 1458 oraz z 2009 r. Nr 19, poz. 100 i 101.
- 20) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 23, poz. 220, Nr 62, poz. 558, Nr 113, poz. 984, Nr 153, poz. 1271, Nr 200, poz. 1688 i Nr 214, poz. 1806, z 2003 r. Nr 162, poz. 1568, z 2004 r. Nr 102, poz. 1055, z 2007 r. Nr 173, poz. 1218 oraz z 2008 r. Nr 180, poz. 1111 i Nr 223, poz. 1458.
- 21) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 23, poz. 220, Nr 62, poz. 558, Nr 153, poz. 1271 i Nr 214, poz. 1806, z 2003 r. Nr 162, poz. 1568, z 2004 r. Nr 102, poz. 1055 i Nr 116, poz. 1206, z 2006 r. Nr 126, poz. 875 i Nr 227, poz. 1658, z 2007 r. Nr 173, poz. 1218 oraz z 2008 r. Nr 180, poz. 1111, Nr 216, poz. 1370 i Nr 223, poz. 1458.
- 22) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 163, poz. 1323.
- 23) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 171, poz. 1058, Nr 220, poz. 1420 i Nr 227, poz. 1505 oraz z 2009 r. Nr 19, poz. 101, Nr 65, poz. 545 i Nr 91, poz. 742.
- 24) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 111, poz. 708, Nr 138, poz. 865, Nr 154, poz. 958, Nr 171, poz. 1056, Nr 199, poz. 1227, Nr 223, poz. 1464 i Nr 227, poz. 1505 oraz z 2009 r. Nr 19, poz. 100, Nr 20, poz. 106, Nr 79, poz. 666 i Nr 130, poz. 1070.

UZASADNIENIE

I. ZAŁOŻENIA OGÓLNE.

1. „Plan stabilności i rozwoju” oraz Program „Cyfrowa Polska”

Istotnym elementem przyjętego przez Rząd Rzeczypospolitej Polskiej „Planu stabilności i rozwoju – wzmocnienie gospodarki Polski wobec światowego kryzysu finansowego” jest zwiększenie popytu inwestycyjnego w sektorze telekomunikacji, w szczególności poprzez działania mające na celu przyspieszenie inwestycji współfinansowanych ze środków UE oraz zniesienie barier dla inwestycji w infrastrukturę teleinformatyczną, by zapewnić ogólnopolski dostęp do Internetu szerokopasmowego, w szczególności przyspieszenie budowy sieci nowej generacji (NGN/NGA) zapewniającej użytkownikom końcowym dostęp do Internetu, głównie światłowodowy, przy dużo wyższej niż dotychczasowej przepustowości łączy (ok. 10 Mb/s). Wskazać przy tym trzeba, że w krajowych (PO Innowacyjna Gospodarka, PO Rozwój Polski Wschodniej) i regionalnych programach operacyjnych przewiduje się finansowanie ze środków UE inwestycji w szerokopasmowe sieci szkieletowe i dostępne.

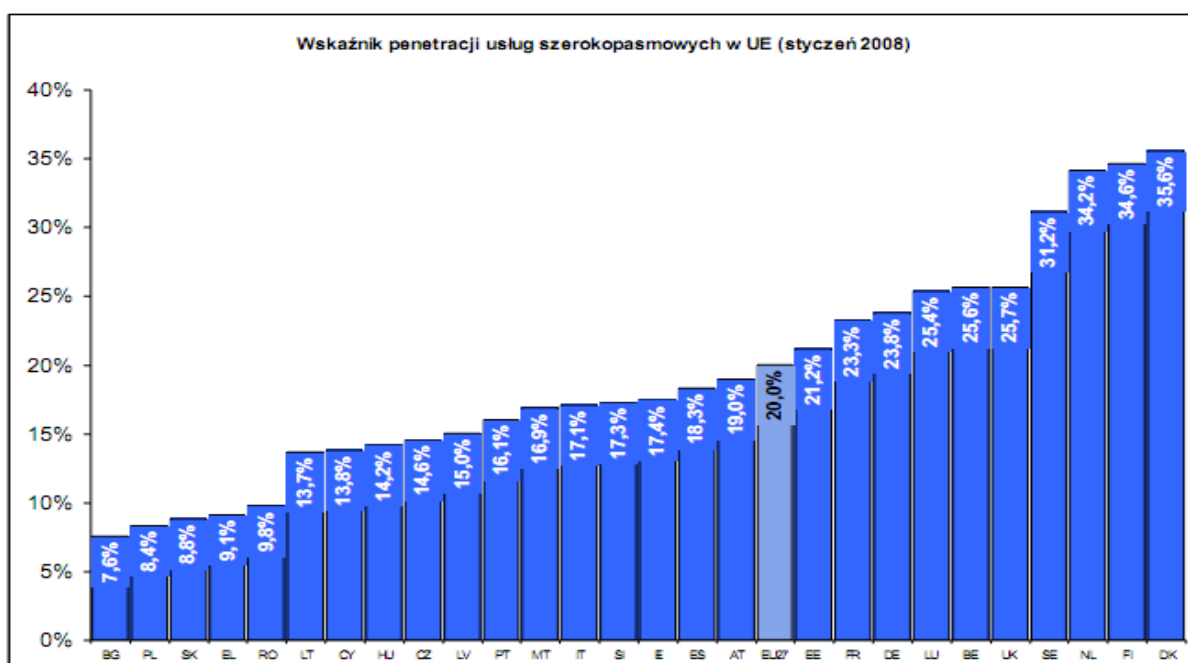
Zarządzeniem nr 144 Prezesa Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2008 r. powołany został międzyresortowy zespół do spraw realizacji Programu „Polska Cyfrowa”, czyli programu upowszechnienia usług szerokopasmowych w Polsce do 2012 r. Jednym z zadań zespołu jest przygotowanie propozycji zmian legislacyjnych niezbędnych do osiągnięcia celów Programu. Niniejszy projekt ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych stanowi realizację tego zadania, a jednocześnie umożliwia wykonanie działań przewidzianych w „Planie stabilności i rozwoju”.

2. Przedstawienie istniejącego stanu rzeczy w zakresie rozwoju usług i sieci szerokopasmowych

Istniejący stan rzeczy w zakresie rozwoju usług i sieci szerokopasmowych szczegółowo przedstawiony został w załączonym do niniejszego uzasadnienia dokumencie „Diagnoza rynku szerokopasmowego w Polsce – zasadność i zakres interwencji publicznej”.

Analizy Komisji Europejskiej¹⁾ wskazują na wyraźny rozwój w Unii Europejskiej tak samych sieci szerokopasmowych, jak i wysokie tempo wzrostu dochodów z usług transmisji danych w sieciach stacjonarnych „na czele z usługami dostępu szerokopasmowego”. Liczba stacjonarnych szerokopasmowych łączy abonenckich w styczniu 2007 r. wynosiła 80 mln, zaś na dzień 1 stycznia 2008 r. wzrosła do 99 mln. W efekcie odnotowano wzrost średniego wskaźnika penetracji rynku dla Unii Europejskiej z poziomu 16,3 % w styczniu 2007 r. do 20,0 % rok później²⁾.

Jednocześnie Komisja Europejska zasygnalizowała jednak, że „Różnica pomiędzy państwami członkowskimi o najwyższej i najniższej penetracji zwiększyła się z 27,4 punktu procentowego w styczniu 2007 r. do 28,0 w styczniu roku 2008”³⁾. Dysproporcje te przedstawione są szczegółowo na rysunku nr 1 poniżej.

Rysunek nr 1: Wskaźnik penetracji usług szerokopasmowych w UE (styczeń 2008) (dane dla Estonii, Francji, Litwy, Holandii i Austrii wg stanu na październik 2007)
Źródło: XIII Raport Implementacyjny, str. 9.

Jak łatwo zauważyć, na tle pozostałych państw członkowskich Unii Europejskiej w badanym okresie Polska plasowała się na przedostatnim miejscu, ze wskaźnikiem penetracji o wartości zaledwie 8,4 %, tj. niemal dwuipółkrotnie niższym niż średnia dla UE.

¹⁾ W tym, w szczególności, w Komunikacie Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno – Społecznego i Komitetu Regionów „Sprawozdanie okresowe na temat jednolitego europejskiego rynku łączności elektronicznej w 2007 r. (Sprawozdanie nr 13)”; {SEC(2008)356}, Bruksela, 19 marca 2007 r.; COM(2008)15. Dalej jako XIII Raport Implementacyjny.

²⁾ Idem, str. 9.

³⁾ Idem.

Należy jednocześnie zauważyć, że w roku 2008 doszło do poprawy omawianych wskaźników. Średnia wartość wskaźnika penetracji usług szerokopasmowych w UE w styczniu 2009 r. wzrosła do 22,9 %. Wskaźnik penetracji dla Polski wzrósł w tym samym okresie do 13,2 %, co zmieniło również pozycję Polski względem pozostałych państw członkowskich UE (z 26. na 24. miejsce). Europejskim liderem pozostaje Dania, z penetracją na poziomie 37,3 %⁴⁾.

Według danych Urzędu Komunikacji Elektronicznej (UKE), dostęp do sieci Internet w roku 2007 charakteryzował się zarówno dalszym wzrostem liczby osób korzystających z Internetu, jak i wzrostem popularności usług szerokopasmowych⁵⁾. UKE zauważa jednocześnie, że „[D]ostęp poprzez dial – up praktycznie stracił na znaczeniu”⁶⁾.

	Liczba użytkowników		Penetracja		Dynamika zmian
	2006	2007	2006	2007	
Ogółem	10 469 623	12 901 390	27,44%	33,81%	23,22%
Dostęp stały	2 813 538	3 442 828	7,37%	9,02%	22,36%

Źródło: Opracowanie własne UKE na podstawie przesłanych formularzy operatorów telekomunikacyjnych w latach 2006 - 2007

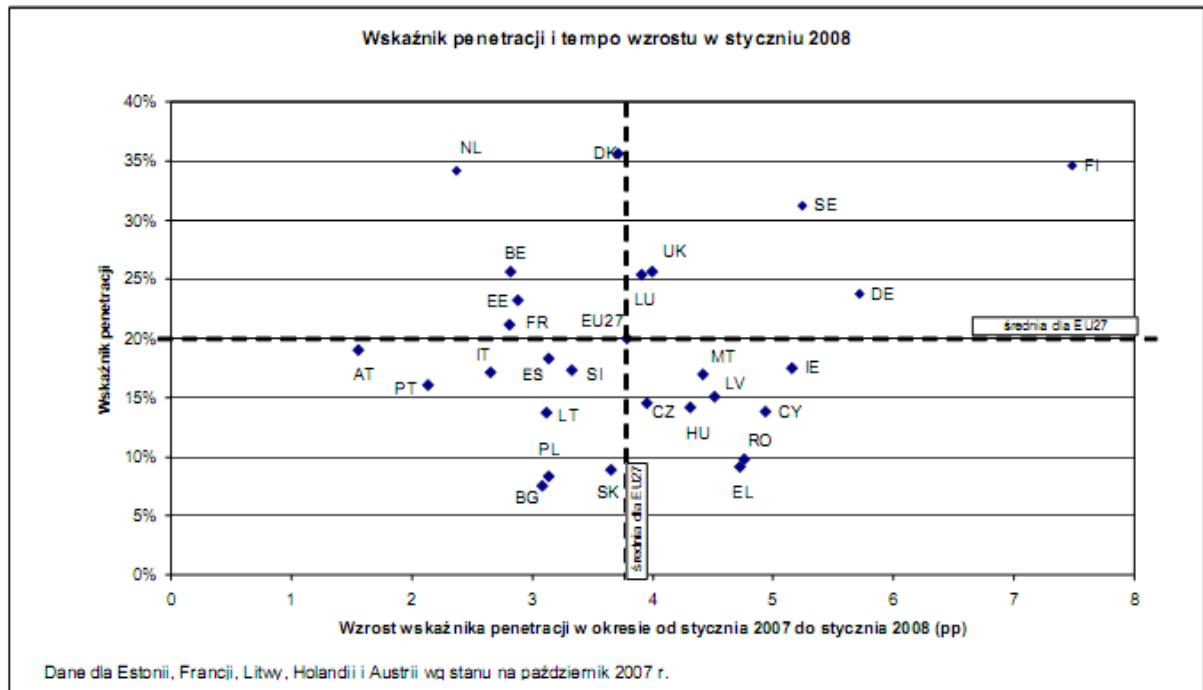
Jak wynika z powyższego, dane UKE, chociaż nie pokrywają się w pełni z danymi Komisji Europejskiej, przedstawiają zbliżony, niski stopień penetracji sieciami szerokopasmowymi w Polsce.

Niestety, również zobrazowanie wzrostu penetracji w Polsce na tle pozostałych państw członkowskich UE nie napawa optymizmem. Wyniki takiego porównania przedstawione zostały na rysunku nr 2 poniżej.

⁴⁾ Communications from the Commission to the European Parliament, the Council, the European Economic and Social Committee and the Committee of the Regions. „Progress report on the single European electronic communications market 2008” (14th report); (SEC(2009) 376); Brussels, 24.3.2009; COM(2009) 140 final, str. 9. Dalej jako XIV Raport Implementacyjny.

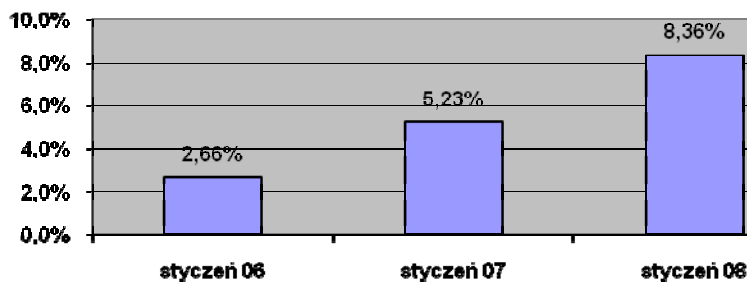
⁵⁾ Urząd Komunikacji Elektronicznej, „Raport o stanie rynku telekomunikacyjnego w 2007 roku”, Warszawa, kwiecień 2008, str. 47 – 48. Dalej jako UKE Raport 2007.

⁶⁾ Idem.

Rysunek nr 2: Wskaźnik penetracji i tempo wzrostu w styczniu 2008.
 Źródło: XIII Raport Implementacyjny, str. 11.

Tempo wzrostu penetracji w Polsce w latach 2006 – 2008 obrazuje poniższy wykres.

Rysunek nr 3: Dostęp szerokopasmowy w Polsce – wzrost stopnia penetracji.
 Na podstawie: Tom I Załącznika do XIII Raportu Implementacyjnego {[COM(2008) 153]; SEC(2008)356}, str. 248 (tłumaczenie własne).

Jak wynika z powyższego, nie tylko wartość wskaźnika penetracji w Polsce, ale również wartość wskaźnika tempa jej wzrostu utrzymuje się poniżej średniej dla Unii Europejskiej. Takiego stanu rzeczy z pewnością nie można uznać za satysfakcjonujący, zważywszy na, w szczególności, rolę, jaką usługi świadczone przy wykorzystaniu sieci szerokopasmowych odgrywają w chwili obecnej i jaką będą odgrywać tak w bliskiej, jak i dalszej przyszłości – zarówno w wymiarze ekonomicznym (rozwój nowych technologii i rozbudowa infrastruktury oraz związany z tym wzrost konkurencyjności gospodarki narodowej) oraz społecznym i edukacyjnym (wyrównywanie szans ludności z obszarów miejskich i wiejskich w zakresie dostępu do zdigitalizowanych treści edukacyjnych, dóbr kultury, dostępu do informacji oraz

możliwość wykonywania działalności zawodowej z wykorzystaniem nowoczesnych technologii).

Komisja Europejska zauważa jednocześnie występowanie znaczących różnic w dostępności usług szerokopasmowych na terenach miejskich i wiejskich, co ma szczególne znaczenie w kontekście podjętej przez Komisję walki ze zjawiskiem tzw. wykluczenia cyfrowego. Przytaczanym w XIII Raporcie Implementacyjnym przykładem jest stopień pokrycia technologią DSL: przy pokryciu w wysokości 89,3 % na poziomie krajowym, wynosi ona odpowiednio jedynie 71,3 % na terenach wiejskich i aż 94 % na obszarach miejskich; różnice te w przypadku sieci telewizji kablowych (TVK) są jeszcze większe⁷⁾.

Państwo członkowskie UE / średnia UE	Pokrycie na obszarach wiejskich technologią DSL	Różnica w pokryciu technologią DSL pomiędzy średnią krajową a obszarami wiejskimi	Pokrycie na obszarach wiejskich technologią TVK	Różnica w pokryciu technologią TVK pomiędzy średnią krajową a obszarami wiejskimi
Belgia	100,0%	0,0%	30,0%	50,3%
Polska	54,8%	12,3%	7,0%	11,0%
Cypr	0,0%	69,7%	0,0%	30,0%
Śr. dla UE25	71,3%	18,0%	7,4%	28,2%

Rysunek nr 4: Wykluczenie cyfrowe w odniesieniu do dostępu szerokopasmowego na przykładzie technologii DSL i TVK.

Na podstawie: Tom I Załącznika do XIII Raportu Implementacyjnego {[COM(2008) 153]; SEC(2008)356}, str. 34 (wybór danych; tłumaczenie własne).

Różnice w dostępie szerokopasmowym w Polsce pomiędzy obszarami miejskimi a wiejskimi są więc niższe niż badana średnia dla Unii Europejskiej. Niemniej jednak, Komisja Europejska tłumaczy tę daną ogólnie niskim poziomem penetracji dostępu szerokopasmowego w Polsce tak na obszarach wiejskich, jak i miejskich⁸⁾.

Według danych Głównego Urzędu Statystycznego, ilość użytkowników Internetu wg miejsca zamieszkania w 2007 r. przedstawia się następująco:

Wyszczególnienie	Ogółem	Miasta	Wieś
Osoby korzystające z Internetu	15.341.177 (52,2%)	11.069.036 (59,7%)	4.272.141 (39,3%)

Rysunek nr 5: Użytkownicy Internetu według miejsca zamieszkania w 2007 r.

Opracowanie na podstawie: GUS, Rocznik statystyczny rolnictwa i obszarów wiejskich 2008, W-wa 2008, str. 114 – 115.

⁷⁾ Tom I Załącznika do XIII Raportu Implementacyjnego {[COM(2008) 153]; SEC(2008)356}, str. 34.

⁸⁾ Tom I Załącznika do XIII Raportu Implementacyjnego {[COM(2008) 153]; SEC(2008)356}, str. 249.

Komisja Europejska odniosła się także do zależności pomiędzy poziomem inwestycji w sieci telekomunikacyjne w Polsce a stopniem penetracji usługami szerokopasmowymi oraz wykluczeniem cyfrowym. Komisja stwierdziła mianowicie, że „niski wskaźnik penetracji liniami telefonii stacjonarnej, w szczególności w obszarach wiejskich, jak również brak inwestycji w istniejącą sieć nadal stanowią nierozłączne (zasadnicze) bariery dla wzrostu wskaźnika penetracji szerokopasmowej. Problemem pozostaje wykluczenie cyfrowe przy pokryciu dostępem szerokopasmowym w technologii DSL na obszarach wiejskich na poziomie 42,5 %, co oznacza różnicę 21,5 % w stosunku do pokrycia krajowego”⁹⁾.

W odniesieniu do technologii (platform) dostępu szerokopasmowego stosowanych w Unii Europejskiej, zdecydowanie najpowszechniejszy pozostaje DSL (80 % wszystkich łączy). Odnotowano jednak spadek tempa wzrostu wykorzystania tej technologii (z 34,5 % w roku 2006 do 22,4 % w 2007) na korzyść rozwiązań alternatywnych, takich jak: TVK, światłowodowe sieci dostępowe (FTTH) oraz bezprzewodowe pętle lokalne (WLL) i dostęp komórkowy. Komisja odnotowała szczególnie dynamiczny wzrost udziału technologii TVK w dostępie szerokopasmowym w sześciu państwach członkowskich UE, w tym w Polsce. Jednocześnie jednak Polska nie została zaliczona do grupy tych państw, w których zwiększył się udział łączy szerokopasmowych z wykorzystaniem pozostałych technologii alternatywnych wobec DSL, tj. takich jak FTTH i WLL¹⁰⁾. Również w zaktualizowanej wersji omawianego dokumentu Komisja wskazuje, że rok 2008 nie przyniósł znaczących inwestycji w sieci nowych generacji (NGN), zaś podejście regulacyjne do inwestycji w NGN nie zostało jasno określone¹¹⁾.

W stosunku do Polski oczywistym wnioskiem, nasuwającym się z ww. trendu, jest znaczny wzrost wydatków inwestycyjnych operatorów TVK w stosunku do operatorów innych sieci telekomunikacyjnych, w tym, w szczególności, operatora zasiedziałego – Telekomunikacji Polskiej S.A. Odzworowaniem powyższego jest zmiana procentowego udziału w rynku (wg liczby użytkowników) w roku 2007, odnotowana przez Prezesa UKE. Według danych zawartych w UKE Raport 2007, Telekomunikacja Polska zmniejszyła swój udział w rynku stałego dostępu do sieci Internet (pod względem liczby użytkowników) w 2007 r. o 1 punkt procentowy (z 61 do 60 %) – i to mimo dużej liczby nowych użytkowników usługi

⁹⁾ Tłumaczenie własne na podstawie: Załącznik nr 1 do XIV Raportu Implementacyjnego, str. 256.

¹⁰⁾ XIII Raport Implementacyjny, str. 11.

¹¹⁾ Tłumaczenie własne na podstawie: Załącznik nr 1 do XIV Raportu Implementacyjnego, str. 255.

TP „neotrada”. Jednocześnie największy przyrost na danym rynku odnotował operator TVK (UPC Polska sp. z o.o.) – wzrost o 2 pp (z 7 do 9 %) ¹²⁾. Nadal jednak dysproporcje między ww. technologiami są znaczące – stały dostęp do Internetu za pomocą technologii xDSL (tj. różnych wariantów DSL) szacowany jest na koniec 2007 r. na około 2,34 miliona użytkowników, zaś dostęp za pomocą TVK – powyżej 851 tys. użytkowników w 2007 r.

Dynamika zmian popularności poszczególnych technologii dostępu szerokopasmowego w Unii Europejskiej przedstawiona została poniżej.

Udział technologii dostępu szerokopasmowego	styczeń 2007	styczeń 2008
DSL	80,8%	79,9%
TVK	15,3%	15,3%
Światłowód	1,1%	1,3%
WLL	0,8%	1,1%
Droga satelitarna	0,2%	0,1%
Łącza dzierżawione	0,2%	0,1%
PLC	0,0%	0,0%
Inne	1,3%	2,2%

Rysunek nr 6: Zmiany w udziale technologii dostępu szerokopasmowego w Unii Europejskiej.

Na podstawie: Tom I Załącznika do XIII Raportu Implementacyjnego {[COM(2008) 153]; SEC(2008)356}, str. 29 (tłumaczenie własne).

W odniesieniu do Polski dane te przedstawiają się następująco:

Łączna liczba użytkowników korzystających z usług dostępu realizowanego przez:	Koniec 2005	Koniec 2006
xDSL	1 250 978	1 862 059
His	24 606	11 162
stacjonarny dostęp bezprzewodowy – FWA	6 805	6 786
TVK modem kablowy	520 073	755 746
łącza dzierżawione	10 741	4 067
bezprzewodowe sieci (WLAN)	47 693	71 229
UMTS	1	1
CDMA	5 607	5 081
EDGE	0	0
WiMax	256	1 341
łącza satelitarne	43	32
PLC	0	0
Inne	150 727	185 586
Razem	2 017 530	2 903 090

Rysunek nr 7: Liczba użytkowników korzystających z dostępu do Internetu w sposób inny niż dostęp wdzwaniany (dial – up) – na koniec 2005 i 2006 r.

Źródło: Instytut Łączności – Państwowy Instytut Badawczy „Uwarunkowania rozwoju infrastruktury telekomunikacyjnej w Polsce”, Warszawa, grudzień 2007, str. 23. Dalej jako IŁ PIB Uwarunkowania... PIB bazuje na formularzach UKE 06.

¹²⁾ UKE Raport 2007, str. 52 – 56.

oraz:

TABL. 23(32). WYBRANE INFORMACJE DOTYCZĄCE DOSTĘPU DO INTERNETU^{a)} W 2007 r.
TABLE 23(32). SELECTED INFORMATION ON INTERNET^{a)} ACCESS IN 2007

WYSZCZEGÓLNIENIE SPECIFICATION	Ogółem Total	Konsumenci ^{b)} Consumers ^{b)}	Biznes ^{b)} Business ^{b)}
	w tysiącach thousand		
Użytkownicy korzystający z dostępu do Internetu - ogółem <i>Internet service subscribers - total</i>	7 554	5 612	1 942
dostęp wdzwaniany ^{c)} <i>dial-up^{c)}</i>	394	326	68
dostęp realizowany przez: łącza w technologii xDSL ^{c)} <i>access by: xDSL lines^{c)}</i>	2 352	1 907	445
stacjonarny dostęp bezprzewodowy - FWA <i>fixed wireless access - FWA</i>	5	3	2
TVK modem kablowy <i>cable modem</i>	904	658	246
łącza dzierżawione <i>leased lines</i>	7	5	2
pozostałe technologie <i>other technologies</i>	3 892	2 713	1 179

a) bez ruchomej (komórkowej) publicznej sieci telefonicznej (wg Raportu UKE o stanie rynku telekomunikacyjnego za 2007 r. za pomocą telefonów komórkowych w technologii EDGE korzystało z Internetu ponad 5 mln użytkowników). b) patrz Uwagi metodyczne pkt. 19. c) za pośrednictwem linii telefonii stacjonarnej.

a) excluding mobile phone network (according to the Report of Office of Electronic Communications on telecommunications market in 2007 over 5 million Internet service subscribers used mobile phone by EDGE technology). b) see "Methodological notes" paragraph 19. c) by fixed telephone lines.

Rysunek nr 8: Wybrane dane dotyczące dostępu do Internetu w 2007 r..

Źródło: Główny Urząd Statystyczny „Łączność – wyniki działalności w 2007 r.”, str. 64.

W Polsce obserwowana jest równocześnie zmiana struktury przychodów przedsiębiorców telekomunikacyjnych z tytułu świadczenia usług telefonii stacjonarnej. Zmiana ta stanowi wyraźny wskaźnik zmiany preferencji użytkowników, świadczący o tym, że połączenia głosowe (pomimo nadal dużej popularności) nie stanowią już głównego źródła przychodów dla przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Zmiana ta jest wynikiem spadku zainteresowania użytkowników tradycyjnymi usługami głosowymi, z jednoczesnym odnotowaniem wzrostu zapotrzebowania na usługi świadczone z wykorzystaniem sieci szerokopasmowych (cyfrowa telewizja, VoIP, VoD, etc.). Potwierdzają to również analizy tak IŁ PIB, jak i Międzynarodowej Unii Telekomunikacyjnej, które prognozują znaczący wzrost liczby internautów w Polsce do 2010 r. w grupie wiekowej 15 – 75 lat¹³⁾. Należy zaznaczyć, że Komisja Europejska wskazuje nie tylko na niski stopień penetracji usług szerokopasmowych w Polsce, ale podkreśla jednocześnie, że oferowane w Polsce

¹³⁾ IŁ PIB Uwarunkowania... str. 17.

przepływności (przepustowości) sieci również należą do najniższych w UE: 83,1 % mieściło się w zasięgu 144 Kbps – 2 Mbps, zaś średnia unijna dla tego segmentu wynosi tylko 25,1 %¹⁴⁾. Efektem powyższego jest stopniowe odchodzenie w przyszłości od usług świadczonych w technologii tradycyjnej (PSTN) na rzecz usług świadczonych w technologii przesyłu pakietowego (IP).

Wskazana powyżej zmiana ma duże znaczenie w kontekście przepływności (przepustowości), jakie zagwarantować mogą obecnie istniejące w Polsce sieci telekomunikacyjne w stosunku do prognozowanych zapotrzebowań w przyszłości. W odniesieniu do powyższego Instytut Łączności zauważa m.in. co następuje: „Wydaje się, że infrastruktura telekomunikacyjna (stacjonarna), z wyjątkiem infrastruktury telewizji kablowej, nie jest dostosowana do szybko zmieniającego się rynku usług telekomunikacyjnych i niezbędne są szybkie działania aby tę infrastrukturę zmodernizować”¹⁵⁾. W podsumowaniu opracowania, Instytut Łączności wskazuje, że „Obecny poziom rozwoju sieci telekomunikacyjnych (w szczególności sieci stacjonarnych) w Polsce jest znacznie niższy niż w innych, zwłaszcza rozwiniętych gospodarczo, krajach europejskich. Zachodzące w skali globalnej (...) zmiany w zakresie technologii, regulacji, rynków i postępujące dynamicznie procesy rozwoju sieci i usług, konwergencji, migracji sieci w kierunku sieci przyszłości – wyłącznie IP, określanych jako sieci nowej generacji (NGN), wymuszają konieczność wprowadzania zmian w krajowych sieciach komunikacji elektronicznej, a w szczególności w stacjonarnych sieciach telekomunikacyjnych”¹⁶⁾.

3. Wyjaśnienie potrzeby i celu uchwalenia ustawy o wsparciu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych

Usługi telekomunikacyjne, w szczególności usługi szerokopasmowe, stały się kluczową platformą komunikacji i dostępu do informacji, zasobów wiedzy i usług na całym świecie. Tymczasem, jak pokazują liczne raporty, o których mowa w punkcie 2, pod względem rozwoju infrastruktury telekomunikacyjnej i dostępu do niej, Polska wypada bardzo niekorzystnie w porównaniu z innymi państwami członkowskim UE. Sytuacja ta od kilku lat nie ulega istotnej poprawie, mimo iż w tym czasie odnotowano wzrost przeznaczonych na ten cel środków wspólnotowych do wykorzystania przez samorządy i przedsiębiorców,

¹⁴⁾ Tłumaczenie własne na podstawie: Załącznik nr 1 do XIV Raportu Implementacyjnego, str. 256.

¹⁵⁾ Idem, str. 28.

¹⁶⁾ Idem, str. 135.

jak również wzrost inwestycji w budownictwie mieszkaniowym i drogowym. Śladowa ilość zarządców dróg decyduje się na lokalizację kanałów technologicznych, nowe budynki wielorodzinne, a nawet całe osiedla często budowane są bez zapewnienia telekomunikacyjnych instalacji wewnątrzbudynkowych oraz bez rozwiązania kwestii dostępu do telekomunikacji. Infrastruktura energetyczna, wodociągowa i kanalizacyjna praktycznie nie jest wykorzystywana na cele łączności publicznej, a pomimo ewidentnych potrzeb, nie funkcjonują procedury zapewniające prawo drogi oraz współkorzystanie z masztów i wież. W ostatnich latach obserwuje się również gwałtownie wzrastająca ilość zakazów i ograniczeń umieszczanych w planach miejscowych. Ponadto nieskoordynowane postanowienia planów i ich rozproszenie uniemożliwiają racjonalne planowanie i budowę sieci jako inwestycji obejmujących większe obszary, na poziomie lokalnym niwecząc gwarantowane w dyrektywach unijnych prawo drogi dla infrastruktury telekomunikacyjnej. Coraz bardziej odczuwalny jest brak jednoznacznych, przejrzystych i ustawowo określonych reguł aktywności jednostek samorządu terytorialnego w sektorze telekomunikacji, co utrudnia absorpcję środków z programów regionalnych, a większość samorządów zniechęca do jakiegokolwiek aktywności w tym sektorze.

Stan obecny wymaga głębokiej ingerencji ustawodawczej, osadzonej w szerszym programie działań na rzecz rozwoju dostępu do telekomunikacji. Rozwiązania zawarte w projekcie ustawy przygotowano z wykorzystaniem doświadczeń innych państw, zwłaszcza Francji, ale również Austrii, Finlandii i Wielkiej Brytanii, a nawet Stanów Zjednoczonych, Australii i Kanady. Jednocześnie szeroko korzystano z polskich sprawdzonych rozwiązań, jak choćby szczególne procedury w zakresie lokalizowania kluczowych inwestycji infrastrukturalnych.

Na szczególną uwagę zasługują rozwiązania francuskie, w których kluczową rolę odgrywa aktywny samorząd lokalny. Otóż, jak informuje opublikowany w grudniu 2008 r. raport pt. „Pierwszy bilans interwencji samorządów lokalnych w sektorze łączności elektronicznej”, głównym celem projektów publicznych było dostarczanie konkurencyjnych usług konsumentom i lokalnym przedsiębiorstwom oraz zapewnienie dostępu do Internetu szerokopasmowego gospodarstwom wykluczonym cyfrowo. Wpływ interwencji samorządów na każdą z powyższych pozycji był realny:

- blisko 40 % rozgrupowanych central telefonicznych, co stanowi 4,6 mln linii. Dwa miliony z tych linii nigdy nie byłyby uwolnione bez interwencji publicznej. Dla pozostałych 2,6 mln linii interwencja publiczna pozwoliła na szybsze rozgrupowanie niż w przypadku interwencji prywatnej. Tym samym, samorządy pozwoliły

na poprawę niekorzystnej sytuacji związanej z francuską geografą oraz przyczyniły się do ukształtowania pozycji Francji wśród europejskich liderów w dziedzinie dostępu szerokopasmowego;

- ponad 2000 stref ekonomicznych korzysta z światłowodu dzięki sieciom inicjatyw publicznych. W strefach tych przedsiębiorstwa korzystają z taryf niższych o 20 – 50 %;
- sieci przeznaczone do likwidacji stref nieobjętych zasięgiem szerokopasmowym (tzw. białych plam) pokrywają 80 % populacji w tych strefach. W skali kraju, samorządy zaangażowane w programy likwidacji białych plam reprezentują we Francji prawie połowę populacji ze stref nieobjętych zasięgiem.

Podstawowym celem ustawy jest zapewnienie rozwoju dostępu do telekomunikacji, przy czym szczególne działania nakierowane są na dostęp szerokopasmowy oraz likwidację wykluczenia cyfrowego geograficznego i socjalnego. W tym celu istotne jest opracowanie prawno-ekonomicznych warunków budowy sieci nowej generacji uwzględniających wymagania dyrektyw Komisji Europejskiej oraz zaangażowanie środków i instytucji publicznych, z przyjęciem atrybutu zadania strategicznego dla rozwoju kraju.

Koncepcja ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych przewiduje realizację następujących 5 grup priorytetów:

(1) Otwarty dostęp do gruntów i budynków (prawo drogi):

- usprawnienie dostępu do gruntów Skarbu Państwa i państwowych osób prawnych na potrzeby infrastruktury telekomunikacyjnej (np. drogi publiczne, koleje, mosty, lasy państwowe, tereny regulowane przepisami prawa wodnego);
- usprawnienie dostępu do gruntów jednostek samorządu terytorialnego oraz samorządowych osób prawnych, w szczególności do dróg publicznych będących w zarządzie tych jednostek;
- usprawnienie dostępu do gruntów prywatnych poprzez optymalizację procedury udzielania zezwoleń na zakładanie urządzeń;
- usprawnienie dostępu do budynków poprzez nałożenie dodatkowych obowiązków na ich właścicieli i zarządców;
- otwarcie na potrzeby inwestycji obszarów, na których obowiązują nieproporcjonalne i nieadekwatne ograniczenia i zakazy ustanowione planami miejscowymi, jak również

ustanowienie granic swobody planistycznej w odniesieniu do infrastruktury telekomunikacyjnej;

– zmniejszenie stawek maksymalnych opłaty za zajęcie 1 m² pasa drogowego dla dróg, których zarządcą jest Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad.

(2) Sprawny proces inwestycyjny:

- usunięcie barier prawnych;
- skrócenie i uspojnienie procedur administracyjnych;
- dostosowanie procedur do potrzeb rozwoju telekomunikacji;
- zwolnienie „infrastruktury telekomunikacyjnej o nieznacznym oddziaływaniu” z wymogu uzyskania od samorządu gminnego zgody na ich lokalizację;
- ustanowienie szczególnych zasad lokalizowania regionalnych sieci szerokopasmowych realizowanych przez samorządy województw lub porozumienie jednostek samorządu terytorialnego w ramach programów operacyjnych współfinansowanych ze środków UE;
- doprecyzowanie, że inwestycje z zakresu telekomunikacji są inwestycjami celu publicznego, bez względu na status podmiotu podejmującego te działania.

(3) Otwarty dostęp do infrastruktury i konkurencja infrastrukturalna operatorów:

- sieci wodociągowej, kanalizacyjnej i energetycznej;
- sieci telekomunikacyjnej innych operatorów (na zasadach współkorzystania lub dostępu do usług), w tym wewnątrzbudynkowej i przybudynkowej;
- telekomunikacyjnej podmiotów publicznych, w tym samorządu lokalnego.

(4) Aktywny samorząd:

- ustanowienie przejrzystych podstaw prawnych dla jednostek samorządu terytorialnego do wykonywania zadań z zakresu telekomunikacji;
- określenie podstawowych reguł interwencji jednostek samorządu terytorialnego na lokalnym rynku telekomunikacyjnym, bez zakłócania konkurencji;
- usprawnienie procedur wspólnej realizacji zadań z obszaru telekomunikacji przez jednostki samorządowe i przedsiębiorców (koncesje na roboty budowlane i usługi, zamówienia publiczne, partnerstwo publiczno-prywatne, udostępnianie składników majątkowych, w szczególności kanałów technologicznych).

(5) Otwarty dostęp do informacji o infrastrukturze i inne działania:

- wprowadzenie dla operatorów obowiązku przekazywania na żądanie Prezesa UKE informacji dotyczących lokalizacji i rodzaju posiadanej infrastruktury telekomunikacyjnej lub publicznej sieci telekomunikacyjnej, na potrzeby związane z ubieganiem się o dostęp telekomunikacyjny przez jednostki samorządu terytorialnego lub określenia zasadności interwencji publicznej w sektorze telekomunikacyjnym;
- wprowadzenie dla operatorów publicznej sieci telekomunikacyjnej obowiązku przekazywania na żądanie Prezesa UKE :
 - a) wykazu obszarów, które w poprzednim roku zostały objęte zasięgiem dostarczanej przez tego operatora publicznej sieci telekomunikacyjnej,
 - b) wykazu nowych obszarów, które w bieżącym roku zostaną objęte zasięgiem tej sieci wraz z określeniem warunków, na jakich to nastąpi.;
- wprowadzenie obowiązku organu regulacyjnego sporządzania i przekazywania Prezesowi Rady Ministrów raportów dotyczących rozwoju infrastruktury na obszarze RP.

Zawarte w projekcie ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych rozwiązania są zgodne także z projektowanymi Wytycznymi Komisji Europejskiej w sprawie pomocy publicznej w odniesieniu do wspierania rozwoju sieci szerokopasmowych. Zgodnie z pkt 55 tego dokumentu, w przypadku obszarów, na których można się spodziewać upowszechniania sieci NGA przez prywatnych inwestorów w przyszłości, państwa członkowskie mogą zdecydować się na przyjęcie pakietu środków mających na celu przyspieszenie cyklu inwestycyjnego, a w konsekwencji zachęcenie inwestorów do przedstawienia swoich planów inwestycyjnych. Środki te niekoniecznie muszą pociągać za sobą pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (TWE). Z uwagi na fakt, że znaczna część kosztów wdrożenia sieci światłowodowych wiąże się z robotami budowlanymi (na przykład wykopami, układaniem kabli, okablowaniem wewnętrznym itp.) państwa członkowskie mogą, zgodnie z ramami regulacyjnymi UE dotyczącymi łączności elektronicznej, zdecydować się na przykład na ułatwienie procesu nabywania praw drogi, wymagać, by operatorzy sieci koordynowali prowadzone roboty budowlane lub współużytkowali część swojej infrastruktury. Podobnie państwa członkowskie mogą postanowić, że w przypadku każdej nowej budowli (łącznie

z nowymi sieciami wodociągowymi, energetycznymi, transportowymi i kanalizacyjnymi) lub budynku należy instalować łącza światłowodowe.

Z uwagi na konieczność wpisania zmian legislacyjnych w istniejący system prawny, priorytety powyższe zostały zrealizowane w projekcie ustawy, poprzez jej własne przepisy oraz poprzez liczne i obszerne zmiany do obowiązujących aktów prawnych.

II. PRZEPISY SZCZEGÓŁOWE.

W związku z potrzebami opisanymi wyżej, proponuje się projekt ustawy, której celem jest unowocześnienie gospodarki poprzez rozwój usług i sieci szerokopasmowych, a w szczególności:

- 1) wspieranie równoprawnej i skutecznej konkurencji w zakresie budowy i dostępu do infrastruktury telekomunikacyjnej;
- 2) stworzenie warunków rozwoju i wykorzystania nowoczesnej infrastruktury telekomunikacyjnej, w tym poprzez likwidację barier w procesie inwestycyjnym, poprawę dostępu do gruntów, budynków i ich części na potrzeby inwestycji telekomunikacyjnych oraz wykorzystanie istniejącej infrastruktury, w tym należącej do podmiotów wykonujących zadania z zakresu użyteczności publicznej;
- 3) zaspokojenie potrzeb rozwoju telekomunikacji w procesie budowlanym i planowania przestrzennego;
- 4) aktywizacja jednostek samorządu terytorialnego, a także podmiotów wykonujących zadania z zakresu użyteczności publicznej w zakresie inwestycji związanych z telekomunikacją.

Rozdział 1

Art. 1 – określa w sposób syntetyczny przedmiot ustawy.

Art. 2 – definiuje specyficzne pojęcia ustawy, w szczególności na potrzeby ustanowienia uproszczonych zasad lokalizowania inwestycji określa pojęcia „sieci szerokopasmowej”, „regionalnej sieci szerokopasmowej”, „podmiotu wykonującego zadania z zakresu

użyteczności publicznej” oraz „infrastruktury telekomunikacyjnej o nieznacznym oddziaływaniu”. Ponadto, z uwagi na używanie w ustawie licznych pojęć już zdefiniowanych w przepisach ustawy – Prawo telekomunikacyjne, wprowadza regulację, zgodnie z którą pojęcia te należy rozumieć w ten sam sposób.

W ust. 3 przewidziano delegację dla ministra właściwego do spraw łączności do określenia w drodze rozporządzenia, nie rzadziej niż raz na trzy lata, minimalnej przepływności łączy w sieci szerokopasmowej. Odesłanie niniejszej kwestii do rozporządzenia ma na celu nadążanie za rozwojem telekomunikacji poprzez ustalenie minimalnej przepływności łączy w sieci. Ustalenie parametrów technicznych sieci szerokopasmowych w ustawie może powodować zagrożenie, iż przepisy będą nieprzystające do rosnących potrzeb użytkowników końcowych w zakresie korzystania z Internetu. Minimalna przepływność łączy powinna zapewniać rozwój telekomunikacji, zaspokojenie potrzeb użytkowników końcowych. Dodatkowo wprowadzono wskazówkę o charakterze funkcjonalnym poprzez wprowadzenie pojęcia dostępu szerokopasmowego, polegającego na możliwości korzystania z aplikacji dostępnych w sieci. W ten sposób organ wydający rozporządzenie powinien przy wydawaniu przepisów wykonawczych brać pod uwagę aktualnie istniejące aplikacje dostępne w sieci oraz ich wymagania w zakresie przepływności łączy.

Rozdział 2

W rozdziale tym uregulowano zasady działalności jednostek samorządu terytorialnego i podmiotów wykonujących zadania z zakresu użyteczności publicznej w telekomunikacji oraz zasady dostępu do infrastruktury telekomunikacyjnej finansowanej ze środków publicznych. Jednocześnie należy wskazać, że w projektowanych przepisach występuje pojęcie jednostki samorządu terytorialnego, pod którym należy rozumieć zarówno działalność podejmowaną przez jednostkę samorządu terytorialnego w formie niewyodrębnionej w ramach jej osobowości prawnej, jak i w formach przewidzianych w ustawie o gospodarce komunalnej.

Art. 3 – określa podstawowe ramy działalności j.s.t. w sektorze telekomunikacyjnym w zakresie interwencji po stronie podaży. Celem tego przepisu było stworzenie jak najszerszych ram takiej działalności, w którą wpisywałyby się różnorodne projekty i które nie ograniczałyby aktywności samorządów, ale jednocześnie ustanawiałyby gwarancje ustawowe oraz instytucjonalne przeciwdziałające zakłóceniu konkurencji w sektorze

telekomunikacyjnym, jak również preferujące inwestycje podejmowane przez lub z udziałem przedsiębiorców telekomunikacyjnych.

W ust. 1 wskazane zostały podstawowe rodzaje dopuszczalnej działalności samorządów w sektorze telekomunikacyjnym po stronie podaży. Samorządy mogą przede wszystkim budować infrastrukturę telekomunikacyjną, głównie jej elementy pasywne (kanalizacja kablowa, pomieszczenia kolokacyjne, słupy, maszty, kable, etc.) i przygotowywać ją na potrzeby wykorzystania jako podstawowej warstwy sieci telekomunikacyjnych. Mogą również budować sieci telekomunikacyjne, a także eksploatować takie sieci i infrastrukturę oraz nabywać prawa do już istniejącej infrastruktury. Następnie mogą prowadzić działalność w zakresie udostępniania takiej infrastruktury i sieci przedsiębiorcom telekomunikacyjnym, a także dysponentom innych sieci niż publiczne – najbardziej zaawansowaną postacią takiego udostępnienia jest świadczenie hurtowych usług telekomunikacyjnych. Przepis ten zezwala także samorządom na wykonywanie działalności w zakresie świadczenia usług telekomunikacyjnych na rzecz użytkowników końcowych.

W ust. 2 określone zostały fundamentalne warunki, które muszą być przestrzegane przez samorządy przy realizowaniu poszczególnych projektów w ramach działalności, o której mowa w ust. 1. Warunki te stwarzają podstawowe gwarancje, że działalność samorządów nie zakłóci konkurencji w sektorze telekomunikacyjnym oraz nie ograniczy, lecz pobudzi prywatne inicjatywy inwestycyjne. W szczególności infrastruktura i sieci wybudowane lub nabyte przez samorządy poddane są regule „otwartej sieci”, co oznacza obowiązek umożliwienia współkorzystania z nich oraz dostępu do nich dla wszystkich zainteresowanych przedsiębiorców telekomunikacyjnych na równych i przejrzystych zasadach. Ponadto, ostatecznym testem dopuszczalności interwencji samorządów każdorazowo są wymagania wynikające z przepisów regulujących pomoc publiczną, a których celem jest m.in. ograniczenie interwencji do przypadków, w których inicjatywa prywatna nie jest wystarczająca, a zakłócenia konkurencji na rynku są zminimalizowane. Przyjęte rozwiązanie bezpośrednio wynika z Komunikatu Komisji – Wytyczne wspólnotowe w sprawie stosowania przepisów dotyczących pomocy państwa w odniesieniu do szybkiego wdrażania sieci szerokopasmowych i ma na celu zagwarantowanie, iż na danym rynku nie zostanie zakłócona konkurencja.

Zgodnie z pkt 5 ww. Wytycznych: „Jednocześnie należy zapewnić, aby pomoc państwa nie wypierała inicjatywy rynkowej w sektorze dostępu szerokopasmowego. Gdyby pomoc państwa na rzecz dostępu szerokopasmowego miała być wykorzystana na obszarach,

na których podmioty gospodarcze i tak zdecydowałyby się zainwestować lub na których już zainwestowały, mogłoby to mieć wpływ na inwestycje podjęte wcześniej na warunkach rynkowych przez operatorów sieci szerokopasmowych i mogłoby znacząco osłabić bodźce do inwestowania przez podmioty gospodarcze w dostęp szerokopasmowy w ogóle. W takich przypadkach pomoc państwa dla sektora usług szerokopasmowych mogłaby przynieść efekt przeciwny do zamierzonego. Podstawowym celem kontroli pomocy państwa w sektorze usług szerokopasmowych jest zapewnienie, aby dzięki zastosowaniu środków pomocy osiągnięty został szerszy zasięg sieci szerokopasmowej i jej penetracji lub aby nastąpiło to szybciej niż bez pomocy, oraz aby pozytywne skutki pomocy przeważały nad skutkami negatywnymi, a mianowicie zakłóceniem konkurencji.”

Pkt 40 ww. Wytycznych stanowi: „Od samego początku należy wprowadzić wyraźne rozróżnienie pomiędzy rodzajami obszarów docelowych, w zależności od poziomu dostępności łączy szerokopasmowych. Komisja konsekwentnie dokonuje rozróżnienia pomiędzy obszarami, na których nie istnieje infrastruktura dostępu szerokopasmowego, lub w najbliższym czasie nie zostanie prawdopodobnie rozbudowana (obszary białe), obszarami, na których świadczy usługi tylko jeden operator sieci szerokopasmowej (obszary szare) i obszarami, gdzie usługi świadczy co najmniej dwóch operatorów infrastruktury szerokopasmowej (obszary czarne).”

Natomiast pkt 43 stanowi, iż Komisja negatywnie oceni środki mające na celu sfinansowanie upowszechnienia dodatkowej infrastruktury szerokopasmowej w „czarnym obszarze”.

Zgodnie z projektowanymi przepisami kwestia, czy dane przedsięwzięcie można uznać za dopuszczalną pomoc publiczną, będzie weryfikowana każdorazowo w drodze notyfikacji. Podejście takie nie spotkało się ze sprzeciwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

W kolejnym ustępie jednoznacznie wskazano, iż powyższa działalność jednostki samorządu terytorialnego w sektorze telekomunikacyjnym należy do jej zadań własnych. Zadania te będą finansowane ze środków własnych j.s.t., w szczególności opłat adiacenckich, o których mowa w art. 144 i n. ustawy o gospodarce nieruchomościami, a które pobierane są również z tytułu inwestycji z udziałem środków publicznych w urządzenia telekomunikacyjne. Innym źródłem finansowania będą dotacje celowe budżetu państwa, np. art. 20a ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. z 2009 r. Nr 84, poz. 712) oraz środki z funduszy wspólnotowych (PO RPW, poszczególne RPO).

Ust. 5 jako podstawę podjęcia działalności telekomunikacyjnej wskazuje uchwałę organu stanowiącego jednostki samorządu terytorialnego.

W ust. 6 i 7 wprowadzono dodatkową gwarancję proceduralną umożliwiającą kontrolę ex ante każdego projektu, który samorząd zamierza realizować w sektorze telekomunikacyjnym. Kontrola taka jest wykonywana przez społeczeństwo, w szczególności przez zainteresowanych przedsiębiorców telekomunikacyjnych, czemu służy podanie do publicznej wiadomości szczegółowych informacji o podjętej działalności. Ponadto kontrolę wykonuje organ regulacyjny (Prezes UKE), który informowany jest indywidualnie o podjęciu przez j.s.t. działalności w telekomunikacji.

W ust. 8 przewidziano fakultatywną delegację dla ministra właściwego do spraw łączności do wydania rozporządzenia określającego wymagania techniczne i eksploatacyjne dla sieci telekomunikacyjnych budowanych lub eksploatowanych przez jednostki samorządu terytorialnego, w celu zapewnienia wzajemnej kompatybilności i łączalności sieci.

Art. 4 – przepis ust. 1 stanowi, że jednostka samorządu terytorialnego może, przed podjęciem działalności telekomunikacyjnej, wystąpić do Prezesa UKE z wnioskiem o opinię w sprawie wykonywania tej działalności. Możliwość taka jest przewidziana na wypadek, gdyby j. s. t. miała wątpliwości, co do spełniania warunków świadczenia usług lub chciałaby ustalić optymalny model prowadzenia działalności telekomunikacyjnej.

Ust. 2 określa, co powinien zawierać wniosek.

Przepis ust. 3 określa dla Prezesa UKE trzymiesięczny termin od dnia otrzymania wniosku na przedstawienie opinii w sprawie wniosku.

Zgodnie z ust. 4 wniosek podlega opłacie, która stanowi dochód budżetu państwa.

Przepis ust. 5 przewiduje dla ministra właściwego do spraw łączności delegację do wydania rozporządzenia, po zasięgnięciu opinii Prezesa UKE, określającej wysokość opłaty za wniosek.

Przepis art. 5 ustanawia zasadę, zgodnie z którą telekomunikacyjną działalność j.s.t. wykonują zgodnie z przepisami ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne, z tym że prowadzenie działalności telekomunikacyjnej przez jednostkę samorządu terytorialnego w formie niewyodrębnionej w ramach jej osobowości prawnej także wymaga uzyskania wpisu do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych.

Art. 6 – na zasadach określonych w tym artykule samorządy mogą prowadzić działalność w zakresie świadczenia usług telekomunikacyjnych użytkownikom końcowym. Podjęcie tej

działalności obwarowane jest dodatkowymi warunkami, w szczególności w postaci konieczności stwierdzenia, że zapotrzebowanie użytkowników końcowych nie jest zaspokojone, wykazanie tej okoliczności w informacji przedkładanej Prezesowi UKE oraz społeczeństwu, jak również reagowania na zmieniające się warunki rynkowe w zakresie inicjatyw prywatnych ze strony przedsiębiorców telekomunikacyjnych (wraz z postępowaniem technologicznym inicjatywa prywatna może stać się gotowa do samodzielnego zaspokojenia zapotrzebowania użytkowników końcowych). Działalność podejmowana przez samorządy musi być ponadto proporcjonalna i niedyskryminująca. Przepis ust. 2 przewiduje wyłączenie od wyżej wymienionych warunków, w przypadku świadczenia usług telekomunikacyjnych na potrzeby organów administracji publicznej, państwowych lub samorządowych jednostek organizacyjnych oraz podmiotów publicznych, a także w przypadku usług telekomunikacyjnych świadczonych wyłącznie w miejscach publicznych poprzez publicznie dostępne punkty dostępu do Internetu.

W art. 7 uregulowany został przypadek, w którym samorządy mogą świadczyć usługi telekomunikacyjne użytkownikom końcowym bez pobierania wynagrodzenia lub za wynagrodzeniem niższym niż cena rynkowa – chodzi przede wszystkim o umożliwienie realizowania wielu cennych inicjatyw, które dotychczas sprawdziły się jako zasadna i efektywna interwencja publiczna (np. darmowy dostęp do Internetu o ograniczonej prędkości), przy czym inicjatywy te – z uwagi na największe ryzyko przy ich podejmowaniu dla zakłócenia konkurencji na rynku telekomunikacyjnym – powinny zostać poddane uprzedniej kontroli ze strony Prezesa UKE. Kontrola ta polegałaby na tym, że Prezes UKE w drodze decyzji określałby zakres i warunki świadczenia usług detalicznych (np. parametry darmowego dostępu do Internetu). Decyzja Prezesa UKE nie zwalniałaby przy tym samorządów z konieczności przestrzegania reguł dopuszczalnej pomocy publicznej oraz spełnienia wymagań określonych w przepisach odrębnych.

Art. 8 – określa wyjątki od zasady, że j.s.t. nie udostępnia infrastruktury lub sieci telekomunikacyjnej w zamian za opłaty poniżej kosztu wytworzenia, ani też nie finansuje działalności polegającej na świadczeniu usług użytkownikom końcowym. Wyjątki uzależnione są od stwierdzenia, że ze względu na warunki ekonomiczne nie jest możliwe prowadzenie opłacalnej finansowo działalności telekomunikacyjnej na danym obszarze, a nadto w przypadku finansowania może dotyczyć to wyłącznie świadczenia usług telekomunikacyjnych użytkownikom końcowym lub świadczenia usług przedsiębiorcom telekomunikacyjnym na potrzeby świadczenia tych usług użytkownikom końcowym.

Art. 9 – w przypadku gdy jednostka organizacyjna jednostki samorządu terytorialnego prowadzi działalność telekomunikacyjną, wprowadzono obowiązek prowadzenia oddzielnej ewidencji dla działalności telekomunikacyjnej oraz działalności w zakresie budowy i nabywania praw do infrastruktury telekomunikacyjnej i sieci telekomunikacyjnych, co ma zapewnić transparentność tej działalności, w szczególności w zakresie stosowanych opłat.

Art. 10 przewiduje, że podmiot, który wybudował, przebudował, wyremontował infrastrukturę telekomunikacyjną wykorzystywaną do świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych lub publiczną sieć telekomunikacyjną, które w całości lub w części finansowane są ze środków publicznych, ma obowiązek prowadzenia ewidencji w sposób umożliwiający odrębne obliczenie kosztów i przychodów, zysków i strat w zakresie budowy oraz nabywania praw do infrastruktury telekomunikacyjnej i sieci telekomunikacyjnych, jak również działalności telekomunikacyjnej.

Art. 11 – implementuje wymóg prawa wspólnotowego, by prowadzenie działalności telekomunikacyjnej oraz wykonywanie uprawnień właścicielskich względem przedsiębiorcy telekomunikacyjnego było strukturalnie i skutecznie oddzielone od wykonywania kompetencji do przyznawania tzw. prawa drogi dla infrastruktury telekomunikacyjnej.

Art. 12 – nakłada na operatora publicznej sieci telekomunikacyjnej obowiązek zapewnienia możliwości przyłączenia, o którym mowa w art. 139 ustawy – Prawo telekomunikacyjne, infrastruktury telekomunikacyjnej oraz sieci telekomunikacyjnej j.s.t. do swojej sieci telekomunikacyjnej.

Art. 13 – nakłada na j.s.t. obowiązek umożliwienia zainteresowanym przedsiębiorcom telekomunikacyjnym oraz podmiotom, o których mowa w art. 4 pkt 1, 2, 4, 5 i 8 ustawy – Prawo telekomunikacyjne, dostępu telekomunikacyjnego.

Zgodnie z ust. 2 jednostka samorządu terytorialnego, która świadczy usługi na rzecz użytkowników końcowych, jest obowiązana, na wniosek przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, zapewnić temu przedsiębiorcy dostęp telekomunikacyjny umożliwiający sporządzenie przez tego przedsiębiorcę konkurencyjnej oferty dla użytkowników końcowych.

Ust. 3 stanowi, że do zapewnienia dostępu telekomunikacyjnego stosuje się odpowiednio przepisy art. 26 – 45 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne, z tym że:

- 1) jednostka samorządu terytorialnego wykonująca działalność, o której mowa w art. 3 ust. 1:
 - a) traktowana jest jak operator o znaczącej pozycji rynkowej,

- b) jest obowiązana zawrzeć umowę o dostępie telekomunikacyjnym w terminie 30 dni od dnia wystąpienia o jej zawarcie,
 - c) jest obowiązana do równego traktowania przedsiębiorców telekomunikacyjnych, w szczególności przez oferowanie jednakowych warunków w porównywalnych okolicznościach;
- 2) obowiązki regulacyjne nałożone na przedsiębiorcę telekomunikacyjnego stosuje się do infrastruktury, do której przedsiębiorca ten uzyskał dostęp telekomunikacyjny, na takich samych zasadach, jakie stosuje się do infrastruktury tego przedsiębiorcy;
- 3) do decyzji o dostępie telekomunikacyjnym stosuje się przepisy art. 15 – 17 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne.

Art. 14 – ustanawia regułę kolizyjną, według której pierwszeństwo mają przepisy ustawy – Prawo telekomunikacyjne nakładające na j.s.t. dalej idące obowiązki.

Art. 15 – określa podstawowe ramy działalności j.s.t. w sektorze telekomunikacyjnym w zakresie interwencji po stronie popytu. Celem w tym przypadku jest w zasadzie umożliwienie nieograniczonej działalności, bowiem działalność ta może wyłącznie stymulować konkurencję przedsiębiorców telekomunikacyjnych. W ramach tej działalności samorządy mogą realizować szereg projektów, z których kluczowe to wsparcie konsumentów w sprzęt i wiedzę niezbędną do korzystania z usług szerokopasmowych oraz gromadzenie informacji o zapotrzebowaniu użytkowników końcowych na usługi określonego rodzaju, a następnie podejmowanie aktywnych działań na rzecz zaspokojenia tego zapotrzebowania przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Z doświadczeń innych państw wynika, że zwłaszcza ostatnie z wymienionych działań prowadzi do efektywnych rezultatów, zwłaszcza gdy jest łączone ze wsparciem finansowym dla konsumentów (samorząd z jednej strony pomaga przedsiębiorcom dotrzeć do informacji o zapotrzebowaniu na określone usługi, a z drugiej strony dla użytkowników końcowych jest instytucją zaufania publicznego, co prowadzi do tego, że w ramach tego typu programów z udziałem samorządu użytkownicy częściej decydują się na nawiązanie relacji umownej z przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi).

Zgodnie z ust. 2 warunki i tryb finansowania tej działalności organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego może określić w drodze uchwały.

Jednocześnie w ust. 3 określono, iż działalność taka powinna być przejrzysta, proporcjonalna, niedyskryminująca i zmierzać do utrzymania neutralności technologicznej. Proporcjonalność jest jedną z fundamentalnych zasad Wspólnot Europejskich, wyrażoną w art. 5 Traktatu

ustanawiającego Wspólnotę Europejską. Oznacza ona, iż środki podejmowane w ramach tej działalności muszą być adekwatne do wyznaczonych zadań. Zgodnie z tą zasadą działanie powinno być odpowiednie (takie, dzięki któremu cel będzie możliwy do osiągnięcia), konieczne oraz proporcjonalne sensu stricte (takie, które w jak najmniejszym stopniu stanowi przeszkodę w wykonywaniu innych celów).

W celu zapewnienia przejrzystości ust. 4 stanowi, iż każde przedsięwzięcie jednostek samorządu terytorialnego, podejmowane w zakresie działalności mającej na celu pobudzenie lub agregację popytu użytkowników na usługi związane z szerokopasmowym dostępem do Internetu, w szczególności edukacyjne i szkoleniowe, wymaga ogłoszenia na stronach internetowych danej jednostki samorządu terytorialnego i w siedzibie tej jednostki informacji o takim przedsięwzięciu.

Art. 16, 17, 19 i 25 – określają zasady i warunki działalności przez podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej w sektorze telekomunikacyjnym. Podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej, zgodnie z definicją z art. 2 ust. 1 pkt 3 projektu ustawy, to przedsiębiorstwa energetyczne oraz wodociągowo-kanalizacyjne, jednakże wyłącznie takie, które są jednostkami sektora finansów publicznych lub są nadzorowane przez takie jednostki. Przedsiębiorstwa te dysponują zbudowaną ze środków publicznych infrastrukturą techniczną, która bez przeszkód może być wykorzystywana na potrzeby realizowania inwestycji telekomunikacyjnych, co pozwoli na osiągnięcie synergii w zakresie infrastruktury (np. współkorzystanie ze słupów, masztów, kanalizacji, światłowodów). Ponadto przedsiębiorstwa te posiadają bogate doświadczenie w zakresie prowadzenia inwestycji liniowych i w ramach swojej podstawowej działalności prowadzą liczne inwestycje w zakresie budowy i modernizacji infrastruktury technicznej, a przy tej okazji mogą jednocześnie realizować inwestycje na potrzeby telekomunikacji, zwłaszcza w zakresie infrastruktury pasywnej, co pozwoli na osiągnięcie synergii w zakresie prowadzonych robót budowlanych. Efekt synergii infrastrukturalnej i realizacyjnej oznacza niższe koszty budowy infrastruktury telekomunikacyjnej oraz istotne zwiększenie podaży tej infrastruktury, a nadto przynosi korzyści dla tak istotnych sfer życia publicznego, jak ład przestrzenny czy ochrona środowiska. Działalność podmiotów wykonujących zadania z zakresu użyteczności publicznej, zwłaszcza z sektora energetycznego, może przyczynić się do rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, w tym szerokopasmowych, zwłaszcza sieci NDA/NDN. Jak pokazuje doświadczenie innych państw, przedsiębiorstwa tego typu zazwyczaj akceptują wyższe ryzyko działalności i jednocześnie niższe marże, stąd też ich

kluczowa rola w inwestycjach NDA/NDN (całe zjawisko określane jest jako „pół-komercyjna ekspansja sektora publicznego”). Przykładami są takie projekty jak Wilhelm.tel i CityNetCologne w Niemczech, DONG Energy w Danii (największy operator NGN/NGA w Danii), Blizznet w Austrii (zakłada przyłączenie 1000 gospodarstw domowych w Wiedniu, projekt największy w Europie), Lyse Tele w Norwegii (16 gmin), MalarNetCity w Szwecji. Cechami dominującymi tych projektów było prowadzenie działalności telekomunikacyjnej przez spółkę córkę przedsiębiorstwa energetycznego oraz finansowanie działalności bez wsparcia środkami publicznymi.

W art. 16 ust. 1 ustanowiono wyraźną regułę, że podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej mogą budować i eksploatować infrastrukturę telekomunikacyjną i sieci telekomunikacyjne, nabywać prawa do infrastruktury telekomunikacyjnej i sieci telekomunikacyjnych oraz dostarczać sieci telekomunikacyjne lub zapewniać dostęp do infrastruktury telekomunikacyjnej oraz świadczyć z ich wykorzystaniem usługi przedsiębiorcom telekomunikacyjnym. Działalność taka może być prowadzona jako działalność gospodarcza, aczkolwiek w aspekcie osiągania zysku najczęściej na warunkach częściowo odmiennych niż akceptowalne przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych.

Przepis ten wyłącza możliwość wykonywania działalności telekomunikacyjnej w zakresie świadczenia usług telekomunikacyjnych użytkownikom końcowym. Głównym powodem takiego rozwiązania jest realne zagrożenie naruszenia równowagi wśród podmiotów uprawnionych do świadczenia usług telekomunikacyjnych użytkownikom końcowym. Podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej dysponują bowiem, co zostało wskazane wyżej, infrastrukturą techniczną, która może być wykorzystana do świadczenia usług telekomunikacyjnych użytkownikom końcowym (maszty, słupy, kanalizacja czy światłowody), a także posiadają ogromne doświadczenie w zakresie inwestycji o podobnym (liniowym) charakterze, co sytuuje je na zupełnie innej pozycji ekonomicznej niż pozostałe komunalne przedsiębiorstwa użyteczności publicznej. Dowodzi to występowania istotnych różnic między dwiema wskazanymi grupami podmiotów. Te okoliczności uprawniają ponadto tezę, że umożliwienie publicznym przedsiębiorstwom energetycznym oraz przedsiębiorcom wodociągowo-kanalizacyjnym świadczenia usług telekomunikacyjnych użytkownikom końcowym prowadziłyby do braku możliwości efektywnego wykonywania działalności w analogicznym zakresie przez pozostałe komunalne przedsiębiorstwa użyteczności publicznej. Mogłoby to również zachwiać równą i skuteczną konkurencją na danym rynku lokalnym. Należy w tym kontekście zwrócić bowiem uwagę

na fakt, że posiadana przez podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej infrastruktura została wybudowana ze środków publicznych, a podmioty te, wykonując działalność gospodarczą, inaczej niż pozostali uczestnicy rynku, postrzegają kwestie osiągania zysku z wykonywanej działalności głównie w aspekcie jego wysokości, a często także samego występowania tego zysku. Skutkuje to dużą przewagą, przede wszystkim o charakterze ekonomicznym, nad pozostałymi uczestnikami rynku usług telekomunikacyjnym w zakresie świadczenia usług użytkownikom końcowym.

Z uwagi na charakter podmiotów wykonujących zadania z zakresu użyteczności publicznej, posiadane przez nich infrastruktura i sieci telekomunikacyjne powinny być dostępne przedsiębiorcom telekomunikacyjnym na równych zasadach.

Ust. 2 stanowi, iż operator systemu przesyłowego, operator systemu dystrybucyjnego oraz operator systemu połączonego w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne nie może nabywać praw do infrastruktury telekomunikacyjnej lub budować i eksploatować tej infrastruktury i sieci telekomunikacyjnych na cele inne niż realizacja zadań określonych dla nich w tej ustawie.

W ust. 3 wprowadzono regułę, zgodnie z którą do działalności telekomunikacyjnej podmiotów wykonujących zadania z zakresu użyteczności publicznej stosuje się odpowiednio wymogi ustanowione w art. 3 ust. 2 i 3, natomiast w ust. 4, iż działalność tą wykonuje się zgodnie z przepisami ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne.

W art. 17 nałożono na podmiot wykonujący zadania z zakresu użyteczności publicznej obowiązek zapewnienia współkorzystania lub dostępu do infrastruktury technicznej wykorzystywanej do wykonywania jego podstawowej działalności, określając warunki realizacji tego obowiązku.

Art. 18 – Warunki współkorzystania oraz dostępu określa umowa o współkorzystaniu lub o dostępie do infrastruktury technicznej. Umowa powinna być zawarta na piśmie pod rygorem nieważności.

Art. 19 ust. 1 stanowi, iż podmiot wykonujący zadania z zakresu użyteczności publicznej jest obowiązany do prowadzenia negocjacji o zawarcie umowy o współkorzystaniu lub o dostępie do infrastruktury technicznej na wniosek przedsiębiorców telekomunikacyjnych, w celu świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych.

Ust. 2 wskazuje, że informacje uzyskane w związku z negocjacjami mogą być wykorzystane wyłącznie zgodnie z ich przeznaczeniem i podlegają obowiązkowi zachowania poufności.

Jak stanowi art. 20 Prezes UKE może z urzędu, w drodze decyzji, zmienić treść umowy o współkorzystaniu oraz o dostępie do infrastruktury technicznej lub zobowiązać strony umowy do jej zmiany, w przypadkach uzasadnionych potrzebą zapewnienia ochrony interesów odbiorców usług świadczonych przez podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej oraz użytkowników końcowych.

Art. 21 – 24 regulują procedurę prowadzenia negocjacji w sprawie współkorzystania oraz dostępu oraz dają Prezesowi UKE uprawnienie do ustalenia treści umowy dostępowej w drodze decyzji.

W art. 25 wprowadzono dla podmiotu wykonującego zadania z zakresu użyteczności publicznej obowiązek prowadzenia odrębnej ewidencji w taki sposób, aby możliwe było odrębne obliczenie kosztów i przychodów, zysków i strat w zakresie działalności podstawowej i działalności telekomunikacyjnej telekomunikacji oraz działalności, o której mowa w art. 16 ust. 1, a także współkorzystania lub dostępu, o których mowa w art. 17.

W art. 26 ust. 1 określono warunki, których celem jest zagwarantowanie, by działalność, o której mowa w art. 16 ust. 1, i zapewnianie współkorzystania lub dostępu do infrastruktury technicznej, o których mowa w art. 17, nie miały negatywnego wpływu na podstawową działalność podmiotów wykonujących zadania z zakresu użyteczności publicznej.

Art. 26 ust. 2 stanowi, iż ust. 1 stosuje się odpowiednio do podmiotów wykonujących zadania z zakresu użyteczności publicznej wykonujących działalność w zakresie zbiorowego odprowadzania ścieków.

Art. 27 – określa zasady współkorzystania i dostępu telekomunikacyjnego do takiej infrastruktury sfinansowanej w całości lub części ze środków publicznych, ustanawiając jako zasadę wymóg, by przyznanie środków było uzależnione od poddania ich regułom „otwartej sieci”. Zasada taka jest rekomendowana przez KE (por. „Przewodnik w sprawie kryteriów i warunków wdrażania funduszy strukturalnych w ramach wsparcia komunikacji elektronicznej”, SEC(2003)895), wyjątki od tej zasady wymagają szczególnego uzasadnienia. Wówczas zastosowanie znajdują reguły ogólne udostępniania infrastruktury przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych, określone w przepisach Prawa Telekomunikacyjnego (P.t.). Także i w tym przypadku ustanowiono kompetencję Prezesa UKE do rozstrzygania kwestii spornych oraz określania warunków współpracy.

Art. 28 – ustanawia delegację dla ministra właściwego do spraw łączności, który po zasięgnięciu opinii Prezesa UKE oraz Prezesa UOKiK określi w drodze rozporządzenia warunki wykonywania działalności, o której mowa w art. 3, 8 i 16.

Art. 29 – ustanawia podstawę prawną do przeprowadzenia przez Prezesa UKE dla terytorium Rzeczypospolitej Polskiej inwentaryzacji przedstawiającej pokrycie istniejącą infrastrukturą telekomunikacyjną i publicznymi sieciami telekomunikacyjnymi, zapewniającymi lub umożliwiającymi zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu, z odrębnym zaznaczeniem pokrycia łącami światłowodowymi oraz sieciami bezprzewodowymi. Inwentaryzacje przedstawiające aktualne pokrycie infrastrukturą szerokopasmową są podstawowym narzędziem zalecanym przez KE oraz stosowanym powszechnie w innych państwach UE, jako punkt wyjścia do wszelkich interwencji publicznych w sektorze telekomunikacyjnym, w szczególności umożliwiającym zlokalizowanie tzw. obszarów białych, szarych i czarnych. Rodzaj i skalę inwentaryzacji, elektroniczny format przekazywania danych, szczegółowy zakres i sposób prezentowania informacji w inwentaryzacji, a także wzory formularzy służących do przekazywania Prezesowi UKE informacji wraz z objaśnieniami co do sposobu ich wypełniania określi, w drodze rozporządzenia, minister właściwy do spraw administracji publicznej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw łączności. Dla przepisu tego przewidziano 6 miesięcy *vacatio legis*.

Rozdział 3

Art. 30 – zgodnie z przepisem ust. 1 przedsiębiorca telekomunikacyjny, który doprowadził sieć telekomunikacyjną do budynku, może żądać od właściciela, użytkownika wieczystego lub zarządcy nieruchomości dostępu do budynku w celu zapewnienia telekomunikacji, a także żądać dostępu do miejsca w budynku, w którym zbiegają się łącza i kable doprowadzone do poszczególnych lokali w danym budynku.

Zgodnie z ust. 2 warunki dostępu do budynku oraz do miejsca w budynku, w którym zbiegają się łącza i kable doprowadzone do poszczególnych lokali w danym budynku ustalane są w umowie zawartej między przedsiębiorcą telekomunikacyjnym a odpowiednio właścicielem, użytkownikiem wieczystym lub zarządcą nieruchomości.

Ust. 3 wskazuje przepisy regulujące rozstrzygnięcie kwestii spornych oraz termin, w jakim powinna zostać zawarta umowa dostępu.

Art. 31 – Zgodnie z ust. 1 tego przepisu, jeżeli nieruchomość lub jej część zajmowana przez użytkownika końcowego nie posiada przyłączenia do sieci telekomunikacyjnej odpowiadającej potrzebom użytkownika końcowego, właściciel nieruchomości, użytkownik wieczysty nieruchomości, osoba, której przysługuje spółdzielcze prawo do lokalu lub

zarządca nieruchomości nie może odmówić, z wyjątkiem przypadków wynikających z przepisów prawa, instalacji, utrzymania lub wymiany zewnętrznej anteny dla celów telekomunikacji. Jeżeli zainteresowane strony nie poczynią innych ustaleń, to zgodnie z ust. 2 tego przepisu instalacja, utrzymanie i wymiana odbywa się na koszt zainteresowanego użytkownika końcowego, natomiast pozostałe prace instalacyjne wykonywane są przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego na koszt tego przedsiębiorcy.

Art. 32 – ustanawia zasadę, że w przypadku posiadania przez użytkownika końcowego tytułu prawnego do nieruchomości lub jej części innego niż prawo własności, prawo użytkownika wieczystego lub spółdzielcze prawo do lokalu, do przyłączenia pojedynczego zakończenia sieci stosuje się odpowiednio art. 684 Kodeksu cywilnego.

W art. 33 – 35 dokonano zmian w zakresie tzw. prawa drogi, a więc uprawnienia o fundamentalnym znaczeniu dla inwestycji telekomunikacyjnych i rozwoju efektywnej konkurencji, zwłaszcza z punktu widzenia nowych operatorów, którzy nie dysponują kanalizacją kablową i prawem drogi nabytym w przeszłości, w której z przyczyn politycznych i ekonomicznych pozyskanie takiego prawa było bezproblemowe. Art. 33 i 34 stanowią odpowiednik dotychczasowego art. 140 Prawa telekomunikacyjnego, natomiast art. 36 – odpowiednik dotychczasowego art. 141 Prawa telekomunikacyjnego, przy czym te przepisy zostały istotnie zmodyfikowane.

W istocie prawa drogi dotyczą nie tylko proponowane przepisy art. 34 – 36 Prawa telekomunikacyjnego, regulujące dostęp do cudzych nieruchomości, ale również przepisy art. 139 oraz art. 28 Prawa telekomunikacyjnego, które regulują dostęp do infrastruktury innych przedsiębiorców telekomunikacyjnych, jak również przepisy zaprojektowanego rozdziału II, które regulują dostęp do infrastruktury jednostek samorządu terytorialnego oraz podmiotów wykonujących zadania z zakresu użyteczności publicznej. Przepisy te wzajemnie się uzupełniają, a związane są z nimi również przepisy regulujące zasady umieszczania infrastruktury telekomunikacyjnej w pasie drogowym, na obszarach chronionych (np. prawem wodnym, przepisami ochrony przyrody, ochrony zabytków, ochrony gruntów rolnych i leśnych. Korespondują z nimi także przepisy zawarte w art. 70 ustawy, tj. wprowadzające zmiany do ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Należy bowiem wskazać, iż regulacje zawarte w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego mogą w praktyce całkowicie zniweczyć ustawowo gwarantowane prawo drogi dla infrastruktury telekomunikacyjnej.

Dla nowych inwestycji i nowych operatorów, w szczególności budujących sieci światłowodowe, dostęp do istniejących kanalizacji kablowych i ciemnych włókien, jak również przejrzyste i efektywne warunki prowadzenia przez cudze grunty własnej infrastruktury są sprawą o kluczowym znaczeniu. Pod tym względem otwarte na te niezwykle wartościowe dla całego społeczeństwa inwestycje powinny być w szczególności nieruchomości publiczne, w większości należące do jednostek samorządu terytorialnego. Tymczasem, nie tylko w Polsce, udostępnienie na potrzeby przeprowadzenia infrastruktury telekomunikacyjnej nieruchomości państwowych lub samorządowych napotyka na wiele problemów. Sytuacja taka jest często postrzegana jako szansa na dodatkowy przychód w postaci opłat pobieranych w wysokości przewyższającej ponoszone koszty (vide: wysokie opłaty za zajęcie pasa drogowego uchwalane przez poszczególne gminy w stawkach maksymalnych, czy też wygórowane roszczenia zgłaszane przez Lasy Państwowe) lub też szansa na dodatkowe świadczenia (np. konieczność modernizacji chodnika przez operatora, który układa kabel).

W systemach prawnych innych państw powszechnie różnicowana jest sytuacja z punktu widzenia tego, czy prawo drogi ma dotyczyć nieruchomości prywatnych, czy nieruchomości i urządzeń publicznych. W tym ostatnim przypadku przyjmowane jest założenie, że domena publiczna powinna być w maksymalnym stopniu wykorzystywana na potrzeby rozwoju infrastruktury, która wpływa na jakość życia całego społeczeństwa. Z tych względów w odniesieniu do domeny publicznej uprawnienia właścicielskie mają mniejsze znaczenie, obciążenia finansowe z tytułu korzystania z takich nieruchomości są minimalizowane, a przepisy krajowe zazwyczaj w pewien sposób chronią inwestorów przed eskalacją żądań ze strony samorządów lokalnych. Przykładowo, w Austrii operatorzy są uprawnieni z mocy prawa, bez konieczności pozyskiwania dodatkowych uprawnień i bez opłat, do korzystania z dróg publicznych, chodników, miejsc publicznych oraz przestrzeni nad i pod nimi, a kompetencje jednostek zarządzających tymi nieruchomościami ograniczone są wyłącznie do uzgadniania warunków technicznych oraz związanych z wpływem na funkcjonowanie społeczności lokalnej (np. czas i zakres wyłączenia dróg z ruchu na okres robót). Podobne rozwiązanie przyjęto w Niemczech – korzystanie z dróg publicznych, mostów, placów, dróg wodnych, jest wolne od opłat i wymaga jedynie formalnego upoważnienia przez Krajowy Urząd ds. Sieci dla Energetyki, Gazu, Telekomunikacji, Poczty i Kolei (wymagana jest jeszcze zgoda zarządu drogi, ale ograniczona jest do kwestii technicznych, jak głębokość ułożenia kabla czy bezpieczeństwo). Korzystanie z tego typu nieruchomości jest wolne od dodatkowych opłat nie tylko w Austrii i Niemczech, ale również w Danii, Luksemburgu,

Finlandii i Anglii. Z kolei we Francji przepisy rangi krajowej regulują wysokość opłat z tytułu korzystania nie tylko z dróg publicznych, ale również innych nieruchomości publicznych.

Art. 33 ust. 1 – stanowi odpowiednik art. 140 ust. 1 w obowiązującym Prawie telekomunikacyjnym. Zmiana w art. 33 ust. 1 w stosunku do dotychczasowego art. 140 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego polega na rozszerzeniu prawa drogi również na jednostki samorządu terytorialnego, którym prawo to jest niezbędne dla prowadzenia działalności, o której mowa w projekcie ustawy. Ponadto dodano doprecyzowanie, zgodnie z którym nie uniemożliwiające racjonalnego korzystania z nieruchomości są w szczególności te działania, które nie prowadzą do istotnego zmniejszenia wartości nieruchomości.

Postanowienia ust. 2 stanowią uszczegółowienie obecnie obowiązującego art. 140 ust. 3 ustawy – Prawo telekomunikacyjne, natomiast ust. 3 powtarza obecnie obowiązujący art. 140 ust. 2 ustawy Prawo telekomunikacyjne. W ust. 4 wskazano, że warunki korzystania z pasa drogowego ustala się na podstawie przepisów odrębnych o drogach publicznych.

W ust. 5 przewidziano fakultatywną delegację dla ministra właściwego do spraw budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej do określenia, w drodze rozporządzenia, wysokości opłat za korzystanie z nieruchomości będących własnością Skarbu Państwa lub jednostki sektora finansów publicznych, które są zajmowane lub administrowane przez jednostkę sektora finansów publicznych. Natomiast ust. 2 wskazuje, że w razie wydania takiego rozporządzenia przedmiotem rokowań, ani też umowy określającej warunki korzystania z nieruchomości, nie mogą być warunki finansowe korzystania z nieruchomości, której dotyczą opłaty za korzystanie z nieruchomości będących własnością Skarbu Państwa lub jednostki sektora finansów publicznych.

W ust. 7 uregulowano kwestie udzielenia zezwolenia na zakładanie i przeprowadzenie przez nieruchomość urządzeń łączności publicznej w przypadku, w którym nie dojdzie do zawarcia umowy i udostępnienia nieruchomości, w stosunku do której prawo drogi przysługuje z mocy ustawy. W takim przypadku stosuje się art. 124 i 124a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami. Przepis ten jest odpowiednikiem obecnego art. 140 ust. 4 ustawy – Prawo telekomunikacyjne, z tym że zamiast przysługującego obecnie Prezesowi UKE uprawnienia do występowania na prawach strony w sprawach o udzielenie zezwolenia, o którym mowa w art. 124 ustawy o gospodarce nieruchomościami, w projekcie przewidziano dodanie przepisu ust. 1a w art. 124 wyżej wymienionej ustawy (art. 67 pkt 2 projektu). Zgodnie z projektowanym przepisem w zakresie urządzeń łączności publicznej

zezwolenie jest udzielane po jego uzgodnieniu z Prezesem Urzędu Komunikacji Elektronicznej.

Art. 34 – rozciąga stosowanie przepisu 33 na nieruchomości stanowiące przedmiot ograniczonych praw rzeczowych lub obligacyjnych oraz zarządu lub trwałego zarządu. Przepis jest odpowiednikiem obecnie obowiązującego art. 140 ust. 5 ustawy – Prawo telekomunikacyjne.

Zgodnie z art. 35 przepisy art. 33 – 34 stosuje się odpowiednio do korzystania z urządzeń i obiektów infrastruktury technicznej, w szczególności słupów oświetleniowych i trakcyjnych, będących własnością jednostek samorządu terytorialnego lub Skarbu Państwa i nie stanowiących części składowych nieruchomości.

Art. 36 – stanowi odpowiednik art. 141 Prawa telekomunikacyjnego, który w dotychczasowym brzmieniu był niezrozumiały i przez to niewykorzystywany w praktyce. Tymczasem stanowi on bardzo istotne i ważne dopełnienie szczególnego uprawnienia operatorów, jakim jest prawo drogi. Ustawodawca przyznał bowiem operatorom to prawo niejako kosztem praw osób trzecich i z tego względu nie jest to prawo o charakterze wyłącznym – operatorzy, którzy korzystają z dobrodziejstwa prawa drogi zapewnionego przez ustawodawcę, bądź w drodze zezwolenia administracyjnego, bądź w drodze umowy dotyczącej domeny publicznej, powinni być zobligowani, co wydaje się naturalne, do dzielenia się tym prawem z innymi operatorami. Dlatego też w tym zakresie współkorzystanie z nieruchomości oraz już umieszczonej na niej infrastruktury innego operatora nie powinno być warunkowane względami, o których mowa w art. 139 Prawa telekomunikacyjnego.

Rozdział 4

Rozdział 4 wprowadza regulacje umożliwiające wspólne korzystanie przez różnych przedsiębiorców telekomunikacyjnych z niektórych elementów infrastruktury telekomunikacyjnej, tj. poszczególnych włókien światłowodowych umieszczonych w kablu światłowodowym, ale także przewodów w kablach innych niż światłowodowe oraz rur kanalizacyjnych tworzących kanał do ułożenia w nim kabli telekomunikacyjnych wchodzących w skład kanalizacji kablowej wielootworowej. W rozdziale tym określono najistotniejsze kwestie związane ze współkorzystaniem z infrastruktury, a w szczególności sposób ustanowienia odrębnej własności poszczególnych części składowych elementów

infrastruktury, podejmowania decyzji dotyczących tych elementów jako całości oraz partycypacji w kosztach ich utrzymania, eksploatacji konserwacji, naprawy i wymiany.

Przepisy rozdziału regulują wprost kwestie związane ze współkorzystaniem z włókien światłowodowych umieszczonych w kablu światłowodowym, a stosownie do przepisu art. 40 będą one miały odpowiednie zastosowanie do ustanawiania odrębnej własności przewodów w kablach innych niż światłowodowe, zespołu ułożonych jedna za drugą i połączonych ze sobą rur kanalizacyjnych i innych elementów tworzących kanał do ułożenia w nim kabli telekomunikacyjnych wchodzących w skład kanalizacji kablowej wielootworowej, a także do niektórych kwestii związanych ze współużytkowaniem kanalizacji kablowej wielootworowej.

Art. 37 – ustanawia podstawę prawną do wydzielenia pojedynczego włókna światłowodowego umieszczonego w kablu światłowodowym jako odrębnego przedmiotu własności lub innych praw rzeczowych.

Art. 38 – przesądza, iż ustanowienie odrębnej własności włókien światłowodowych powoduje, że właścicielowi włókna światłowodowego przysługuje udział w części wspólnej kabla światłowodowego, jako prawo związane z własnością włókna światłowodowego, oraz wyłącza możliwość zniesienia współwłasności części wspólnej kabla światłowodowego w sytuacji, gdy na poszczególnych włóknach kabla ustanowiona jest odrębna własność. Przepis ten wskazuje także sposób określenia udziału właściciela włókna w części wspólnej kabla. W celu uniknięcia wątpliwości interpretacyjnych dotyczących pojęcia „części wspólnej kabla światłowodowego” zdefiniowano to pojęcie.

Art. 39 – określa podział uprawnień i obowiązków pomiędzy dotychczasowego właściciela kabla światłowodowego a właścicieli włókien światłowodowych, których odrębna własność została już ustanowiona, w odniesieniu do części wspólnej kabla i włókien, których odrębna własność nie została ustanowiona.

Art. 40 – wskazuje sposób ustanowienia odrębnej własności włókna. Co do zasady ma się to odbywać w drodze umowy pomiędzy właścicielem kabla światłowodowego a nabywcą własności włókna, ale może nastąpić także w drodze jednostronnej czynności prawnej właściciela kabla, orzeczenia sądowego znoszącego współwłasność kabla lub w drodze wykonania przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego umowy zobowiązującej do wybudowania linii kablowej, a następnie ustanowienia przez tego przedsiębiorcę odrębnej własności włókna i przeniesienia tego prawa na inny podmiot. Bez względu na sposób ustanowienia odrębnej własności włókna wprowadzono wymóg zachowania formy pisemnej

z urzędowym poświadczeniem daty (data pewna) dla czynności prawnej obejmującej oświadczenie woli o ustanowieniu odrębnej własności włókna światłowodowego. Przedmiotowa czynność prawna może zostać zawarta pod warunkiem lub z zastrzeżeniem terminu.

Art. 41 – zawiera katalog koniecznych informacji, jakie powinna zawierać umowa ustanawiająca odrębną własność włókna światłowodowego, przy czym informacje te powinny być podane także w przypadku ustanowienia odrębnej własności włókna w inny niż umowa sposób tj. w drodze jednostronnej czynności prawnej właściciela kabla lub orzeczenia sądu znoszącego współwłasność kabla. Zawarty w tym przepisie katalog ma charakter otwarty.

Art. 42 – 44 – określają szeroko rozumiany sposób współdziałania przez współwłaścicieli części wspólnej kabla w czynnościach dotyczących tego kabla jako całości, w szczególności związanych z jego utrzymaniem, konserwacją, naprawą lub wymianą oraz odpowiedzialność za zobowiązania związane z tymi czynnościami.

Art. 45 – rozciąga stosowanie niektórych regulacji dotyczących włókna światłowodowego na inne elementy infrastruktury telekomunikacyjnej – przepisy rozdziału będą stosowane odpowiednio do ustanawiania odrębnej własności przewodów w kablach innych niż światłowodowe, zespołu ułożonych jedna za drugą i połączonych ze sobą pojedynczych rur kanalizacyjnych tworzących kanał do ułożenia w nim kabli telekomunikacyjnych wchodzących w skład kanalizacji kablowej wielootworowej. Ponadto do kanalizacji kablowej wielootworowej będą miały zastosowanie przepisy rozdziału dotyczące podejmowania decyzji o czynnościach dotyczących tej kanalizacji jako całości, partycypacji w kosztach jej utrzymania, eksploatacji, konserwacji, naprawy lub wymiany i odpowiedzialności za zobowiązania dotyczące tych czynności.

Rozdział 5

Podstawową przyczyną zastoju inwestycyjnego w Polsce są bariery prawne i administracyjne, które utrudniają i opóźniają budowę infrastruktury telekomunikacyjnej. Wskazał na to Komitet Rady Ministrów ds. Informatyzacji i Łączności w „Stanowisku w sprawie barier procesu inwestycyjnego w telekomunikacji”, przyjętym w dniu 6 września 2007 r., a następnie na nowo w dniu 28 sierpnia 2008 r., w którym stwierdza, że „(...) przedsiębiorcy telekomunikacyjni, zarówno ci wchodzący na rynek, jak i ci, którzy działają na rynku i rozbudowują swoją infrastrukturę, napotykają na szereg barier, które paraliżują proces

inwestycyjny w telekomunikacji. Bariery te przedsiębiorcy telekomunikacyjni napotykają na każdym etapie procesu inwestycyjnego: lokalizacyjnym, środowiskowym i budowlanym."

Doświadczenia z realizacją typowych inwestycji w zakresie sieci przewodowych i bezprzewodowych pozwalają na sformułowanie następujących spostrzeżeń:

- pomimo struktury sieci telekomunikacyjnej jako większej całości, proces inwestycyjny jest rozproszony na poszczególne odcinki linii kablowych i poszczególne stacje radiowe, co wymaga prowadzenia wielu równoległych postępowań (w skali kraju nawet kilkunastu tysięcy) i ich koordynacji, bowiem odcinki/stacje te często powiązane są w taki sposób, że eksploatacja jednego zależy od realizacji innego (wynika to ze struktury sieci),
- procesy inwestycyjne dla sieci przewodowych i bezprzewodowych są odmienne, wykazując właściwe sobie problemy, a tym samym przy określaniu warunków ich realizacji konieczne jest zróżnicowane podejście – specyficznym problemem sieci przewodowych jest pozyskanie „prawa drogi” przez rozdrobnione grunty prywatne i drogi publiczne, natomiast specyficznym problemem sieci bezprzewodowych jest emisja pól elektromagnetycznych, która zwłaszcza na terenach zabudowy mieszkaniowej wzbudza protesty właścicieli nieruchomości sąsiednich względem lokalizacji stacji,
- najpoważniejszą wspólną barierą jest lokalizacja inwestycji – inwestor musi wykazać się wielkim kunsztem i wytrwałością, by przeprowadzić odcinek sieci lub rozmieścić stacje radiowe na terenie, na którym obowiązują różne porządki planistyczne (plany miejscowe często uchwalane są nawet dla kilku nieruchomości) – w pewnych miejscach trzeba uzyskać zmianę planu miejscowego, w innych kilka decyzji lokalizacyjnych, a jeszcze w innych (np. dla zmiany przeznaczenia gruntów rolnych lub leśnych) trzeba doprowadzić do uchwalenia planu – przy czym mozaika ta występuje w skali pojedynczej gminy, a nie kraju, bowiem planów nie uchwała się dla całego obszaru gminy, ale dla grup nieruchomości,
- wspólną barierą jest także ogromna skala uzależnienia powodzenia procesu inwestycyjnego od uznania organu administracji publicznej, przy czym pod tym pojęciem w praktyce rozumiane są również sytuacje, w których rozstrzygnięcie jest wprawdzie związane, ale zależy od niedookreślonych przesłanek – od uznania organu zależy zawieszenie i odmowa wydania decyzji lokalizacyjnej, od uznania organu zależy uruchomienie dodatkowej procedury związanej z badaniem, czy inwestycja może znacząco oddziaływać na obszary Natura 2000, od uznania organu zależy wniesienie

sprzeciwu do zgłoszenia robót budowlanych, a w konsekwencji nałożenie obowiązku uzyskania decyzji lokalizacyjnej i pozwolenia na budowę, od uznania organu zależy wydanie zezwolenia na lokalizację urządzeń w pasie drogowym, od uznania organu zależy zmiana przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolne i nieleśne, od uznania organu zależy wreszcie wydanie zezwolenia na ułożenie kabli i urządzeń – z punktu widzenia inwestora telekomunikacyjnego powodzenie inwestycji zależy niewątpliwie od dobrej woli kilku organów,

- inną wspólną barierą jest niezrozumiałe namnożenie dwuinstancyjnych postępowań administracyjnych, które następują sukcesywnie i nie mogą toczyć się jednocześnie, choć przeważnie prowadzi je ten sam organ (tego, że może być prościej, dowodzi specustawa drogowa, która integruje kilka decyzji w jednym postępowaniu) – cały proces inwestycyjny jest podzielony na wiele odrębnych dwuinstancyjnych postępowań administracyjnych, nierozstrzygających o całości przedsięwzięcia, ale o poszczególnych jego aspektach: środowiskowym, przestrzennym, budowlanym, etc. Postępowania te tworzą strukturę sieci o niejasnych, pozbawionych wspólnych założeń relacjach, wskutek czego:

- (i) realizacja inwestycji jest odraczana w czasie, co m.in. prowadzi do utraty części środków wspólnotowych – przykładowo, operator realizujący stację bezprzewodową zaliczaną do „przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko” najpierw musi przejść postępowanie o ocenie oddziaływania na środowisko (zazwyczaj 2 instancje administracyjne), następnie załącza ostateczną decyzję o uwarunkowaniach środowiskowych do wniosku o wszczęcie postępowania lokalizacyjnego (kolejne 2 instancje administracyjne), następnie obie ostateczne decyzje załącza do wniosku o pozwolenie na budowę (kolejne 2 instancje administracyjne), w toku którego może być prowadzona ponowna ocena oddziaływania na środowisko, którą prowadzono na samym początku, a więc przed wydaniem decyzji o uwarunkowaniach środowiskowych. W sumie inwestor musi co do zasady przejść 6 instancji administracyjnych (nie licząc innych postępowań, np. zezwolenie na ułożenie urządzeń na cudzej nieruchomości, zezwolenie na zajęcie pasa drogi, wyłączenie gruntu z produkcji rolnej lub leśnej, czy pozwolenie konserwatorskie). Paradoks tej sytuacji polega na tym, że najczęściej wszystkie te decyzje wydaje ten sam organ wykonawczy gminy (np. we wszystkich miastach na prawach powiatu jest to prezydent miasta), a nie należy do rzadkości sprzeczność

między tymi decyzjami, wynikająca z ich rozstrzygnięcia przez osoby z różnych wydziałów tego samego urzędu;

- (ii) dochodzi do dublowania rozstrzygnięć tych samych zagadnień merytorycznych przez różne organy oraz do funkcjonowania w obrocie prawnym sprzecznych ze sobą rozstrzygnięć,
- (iii) dochodzi do dublowania kontroli rozstrzygnięć i multiplikacji postępowań administracyjnych i sądowych, co powoduje ogromne obciążenie sądów, czego skutkiem jest wzrost kosztów systemu i wydłużenie czasu rozpatrzenia poszczególnych spraw – w typowym procesie inwestycyjnym wydawanych jest kilka decyzji, a przed ich wydaniem kilka lub kilkanaście postanowień uzgodnieniowych lub opiniujących. Każde z tych postanowień podlega odrębnemu zażaleniu do organu II instancji (art. 106 K.p.a.), a następnie odrębnej skardze do sądu administracyjnego. Do czasu rozpatrzenia zażalenia nie może być wydana decyzja końcowa, a od każdej decyzji końcowej służy odwołanie do organu II instancji i później odrębna skarga do sądu administracyjnego. W konsekwencji, jeżeli tylko znajdzie się dostatecznie zdeterminowana strona postępowania przeciwna inwestycji, to może wszcząć ogromną liczbę postępowań przed organem II instancji i przed dwoma instancjami sądów administracyjnych, a każde z tych postępowań może w każdej chwili zablokować realizację inwestycji,
- (iv) zwiększa się ryzyko i koszty inwestycyjne – operator budujący sieć telekomunikacyjną musi w jednym czasie uczestniczyć w dziesiątkach, a nawet setkach postępowań administracyjnych i niepowodzenie w odniesieniu do jednego z elementów sieci – ze względu na naturę sieci – może mieć wpływ na funkcjonowanie pozostałych jej elementów. W przypadku sieci złożonych z powtarzających się identycznych lub podobnych elementów (np. radiolinii, stacji bazowych, odcinków kanalizacji kablowej), w sposób szczególny ujawnia się słabość systemu, w którym ocena prawna wyrażona w prawomocnym wyroku sądu wiąże tylko w konkretnej sprawie, choćby dotyczyła zagadnień ogólnych (np. wykładni danej normy prawnej) oderwanych od konkretnego stanu faktycznego. Co gorsze, polski system jest jeszcze bardziej zdecentralizowany, bowiem organu I instancji nie wiąże nawet ocena wyrażona w tej samej sprawie przez organ II instancji, czyli formalnie organ wyższego rzędu.

Z uwagi na to, że bariery prawne dotyczą przede wszystkim kwestii lokalizacji inwestycji, to zmiany proponowane w rozdziale 5 skupiają się przede wszystkim na kwestiach związanych z planami miejscowymi oraz decyzjami o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego w zakresie łączności publicznej. Należy jednak zwrócić uwagę, że komplementarne do rozwiązań proponowanych w tym rozdziale są również zmiany proponowane w rozdziale 7, a dotyczące planowania przestrzennego, prawa budowlanego i dróg publicznych.

Art. 46 – celem tego przepisu jest rozwiązanie niezwykle trudnych i budzących wiele kontrowersji zagadnień, a mianowicie tego, w jaki sposób zabezpieczyć potrzeby rozwoju telekomunikacji w kontekście planów miejscowych, których treść jest kształtowana swobodnie przez organy gminy w ramach tzw. władztwa planistycznego. Problem w tym zakresie jest tym większy, iż w już obowiązujących planach miejscowych zawarte są liczne zakazy i ograniczenia, często nieuzasadnione merytorycznie (np. zakazy lokalizacji inwestycji tylko dlatego, że została formalnie zaliczona do „przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko”), a które tworzą obszary niedostępne dla rozwoju sieci bezprzewodowych. W powiązaniu z kwestionowaniem przez sądy administracyjne prawa operatorów do wnoszenia skarg na postanowienia planów, opisany powyżej stan rzeczy powoduje, że samorządy lokalne mają całkowitą dowolność w decydowaniu o inwestycjach telekomunikacyjnych, których wymiar często przekracza obszar jednej gminy.

Jako zasadę zaproponowano regułę, że żaden plan miejscowy nie może na jakimkolwiek obszarze zakazywać ani uniemożliwiać świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, w szczególności poprzez zakazy lub ograniczenia w lokalizowaniu infrastruktury telekomunikacyjnej, o ile nie jest to konieczne dla ochrony bezpieczeństwa państwa lub porządku publicznego bądź dla ochrony środowiska, przyrody, zdrowia, zabytków albo ze względu na inny ważny interes publiczny. Przepis ten będzie stanowił punkt oparcia dla weryfikacji tego, czy ograniczenia i zakazy w planach miejscowych mają merytoryczne uzasadnienie i są konieczne w demokratycznym państwie prawa.

W ust. 2 wyraźnie zapisano regułę, że dopuszczalne jest realizowanie każdej inwestycji celu publicznego z zakresu łączności, która nie jest sprzeczna z planem miejscowym, choćby plan inwestycji takiej wyraźnie nie przewidywał czy też nie określał wyraźnego przeznaczenia danego terenu na tego rodzaju inwestycje. Kwestia ta wzbudza bowiem w praktyce trudności i prowadzi do rozbieżnych rozstrzygnięć. Jednocześnie wskazano, jakie inwestycje telekomunikacyjne nie są sprzeczne z podstawowymi rodzajami przeznaczenia terenów, przy

czym w tym zakresie wykorzystano dorobek orzecznicy Naczelnego Sądu Administracyjnego, który w swoich wyrokach stwierdzał, że inwestycje telekomunikacyjne nie są sprzeczne z przeznaczeniem terenu na cele rolne, leśne czy też zabudowy mieszkaniowej.

W ust. 3 wskazano, że gdy nie ma planu miejscowego, określenie lokalizacji inwestycji celu publicznego z zakresu łączności innej niż infrastruktura o nieznacznym oddziaływaniu ustala się w drodze decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego na warunkach określonych w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. W ten sposób wskazano jednoznacznie, jakie przepisy mają zastosowanie w powyższej sytuacji, aby rozstrzygnąć wszelkie ewentualne wątpliwości.

Art 47 – wprowadzono ważne dla inwestycji telekomunikacyjnych rozwiązanie, zgodnie z którym „infrastruktura telekomunikacyjna o nieznacznym oddziaływaniu” nie wymaga wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego. Rozwiązanie takie jest rekomendowane przez ICCP/OECD (raport: „Public rights of way for fibre deployment to the Home”, DSTI/ICCP/CISP(2007)5/FINAL, s. 25).

Art. 48 – w przepisie przyznaje się przedsiębiorcom telekomunikacyjnym oraz Prezesowi UKE legitymację czynną do wniesienia skargi do sądu administracyjnego na uchwałę w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Należy wyjaśnić, że w aktualnym stanie prawnym skargi przedsiębiorców telekomunikacyjnych na takie uchwały, w szczególności zawierające zakazy prowadzenia działalności telekomunikacyjnej, są odrzucane przez sądy administracyjne z uwagi właśnie na brak legitymacji czynnej, łączonej z prawem własności lub użytkowania wieczystego, pomimo ewidentnego naruszenia przez postanowienia planu interesu prawnego tych przedsiębiorców związanego z wolnością działalności gospodarczej.

Rozdział 6

Art. 49 – 61 – przedmiotem zmian proponowanych w tych przepisach jest zmiana prawa w zakresie dotyczącym przygotowania, lokalizacji i realizacji inwestycji w postaci regionalnej sieci szerokopasmowej, przy czym zgodnie z definicją z art. 2, chodzi tu o sieci realizowane przez samorządy województw lub porozumienia jednostek samorządu terytorialnego na podstawie programów indywidualnych w ramach programów operacyjnych (RPO i PO RPW). Zakres przedmiotowy nowelizacji został ograniczony tylko do tych inwestycji z kilku powodów. Po pierwsze, koniecznym jest wykorzystanie środków

wspólnotowych przewidzianych na ten cel na lata 2007 – 2013. Po drugie, inwestycje te są realizowane przez samorząd województwa jako sieć „otwarta” dla wszystkich zainteresowanych operatorów, co może przynieść kapitalny progres w dostępności usług szerokopasmowych o najwyższych przepływnościach oraz zapewnieniu efektywnej konkurencji w tym obszarze. Po trzecie, co do zasady będą to sieci światłowodowe, a więc inwestycje zestandaryzowane o znikomym wpływie na środowisko i zdrowie człowieka. Po czwarte, sieci te zasadniczo będą lokalizowane w pasach drogowych, co z uwagi na pokrycie nimi zdecydowanej większości gmin, prowadziło do tego, że samorząd województwa musiałby uzyskiwać zgodę „lokalizacyjną” od każdej z gmin i od każdego zarządcy dróg, przez które przebiega sieć, co jest procesem trudnym do skoordynowania, kosztownym – i czasochłonnym, a dodatkowo wymaga synchronizacji z rozdrobnionymi planami miejscowymi. Po piąte, wyjątki od ogólnego systemu planowania przestrzennego powinny być uzasadnione szczególnymi okolicznościami, które występują w odniesieniu do regionalnych sieci szerokopasmowych.

Projekt w większości korzysta z precedensowych rozwiązań przyjętych w ustawie z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 193, poz. 1194, z późn. zm.) – w brzmieniu sprzed września 2008 r., jak również w ustawie z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 16, poz. 94, z późn. zm.).

Projekt nowelizacji zakłada wprowadzenie nowych zasad lokalizacji regionalnych sieci szerokopasmowych. Zgodnie z projektem, lokalizacja takich inwestycji ustalana byłaby na mocy decyzji o ustaleniu lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej, a nie jak to jest obecnie w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego lub w razie ich braku na podstawie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego. Projekt, na wzór ustawy o drogach, przewiduje wyłączenie stosowania przepisów ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, a decyzja o ustaleniu lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej wydawana byłaby w oderwaniu od istniejących miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Decyzja wydawana byłaby przez właściwego miejscowo wojewodę. Zaproponowane rozwiązanie zakładające wydawanie decyzji lokalizacyjnych przez wojewodę – niezależnie od istnienia lub treści planów zagospodarowania przestrzennego – pozwoli na szybsze przygotowanie realizacji inwestycji. Projekt nowelizacji nie pozbawia gmin całkowicie władztwa planistycznego, gdyż udział jednostek samorządu terytorialnego w procesie lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej

przejawia się w obowiązku uzyskania opinii właściwego miejscowo wójta, burmistrza albo prezydenta miasta.

Rozwiązanie to jest wzorowane na rozwiązaniu przyjętym w ramach procedury lokalizacji dróg wprowadzonej ustawą z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg krajowych (Dz. U. z 2008 r. Nr 193, poz. 1194, z późn. zm.), która została uznana przez Trybunał Konstytucyjny za zgodną z Konstytucją RP (wyrok TK z dnia 6 czerwca 2006 r., sygn. akt K 23/05).

Dzięki proponowanemu rozwiązaniu dochodzi do ponownego zcentralizowania i integracji procesu lokalizacji w jednym ośrodku decyzyjnym (wojewoda) umieszczonym nie na szczeblu lokalnym, ale na poziomie regionu, co jest optymalne z punktu widzenia lokalizowania regionalnej sieci szerokopasmowej. Pozwoli to nie tylko na szybsze przeprowadzenie postępowania, ale i na lepsze uwzględnienie uzasadnionych potrzeb w zakresie chronionych wartości oraz poprzez szerszą perspektywę oceny stwarza większe gwarancje wyboru optymalnego przebiegu inwestycji.

Ponadto proponowany projekt ustawy wprowadza wiele uproszczeń proceduralnych, w tym między innymi:

- a) uznanie za skuteczne doręczenia zawiadomień o wszczęciu postępowania oraz o wydaniu decyzji na adres wskazany w katastrze nieruchomości (w odniesieniu do użytkowników wieczystych nieruchomości objętych wnioskiem o wydanie tej decyzji);
- b) zawiadamianie o wszczęciu postępowania oraz o wydaniu decyzji przez wojewodę w drodze obwieszczenia w urzędzie wojewódzkim lub na stronie internetowej urzędu wojewódzkiego, a także w urzędach gmin właściwych ze względu na planowaną lokalizację sieci regionalnej i w prasie lokalnej (w odniesieniu do stron innych niż wymienione powyżej oraz wnioskodawcy);
- c) wprowadzenie terminu wiążącego dla wojewody do wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej;
- d) wprowadzenie kwalifikowanych wymagań dla odwołań od ww. decyzji (konieczność przedstawienia zarzutów odnoszących się do decyzji, określenia istoty i zakresu żądania oraz wskazania dowodów uzasadniających to żądanie);
- e) ograniczenia czasowe możliwości stwierdzenia nieważności decyzji o ustaleniu lokalizacji, a także decyzji o pozwoleniu na budowę takiego obiektu oraz możliwości uchylecia takich decyzji w przypadku uwzględnienia przez sąd administracyjny skargi

na ww. decyzje z przyczyn wyszczególnionych w art. 145 lub 156 K.p.a. Przepis ten jest powieleniem rozwiązań przewidzianych, m.in. w ustawie o transporcie kolejowym i ma na celu wyeliminowanie zagrożeń związanych z zatrzymaniem procesu budowlanego;

- f) wprowadzone zostało rozwiązanie, w myśl którego w postępowaniu przed organem odwoławczym oraz przed sądem administracyjnym nie można uchylić decyzji o ustaleniu lokalizacji w całości ani stwierdzić jej nieważności, gdy wadą dotknięta jest tylko część decyzji dotycząca odcinka sieci, nieruchomości lub działki. Celem projektowanego przepisu jest zapobieżenie nieuzasadnionemu powtarzaniu postępowania zmierzającego do wydania nowej decyzji lokalizacyjnej dla całego zadania w sytuacji, gdy wadą dotknięta jest tylko część tej decyzji. Przytoczony przepis jest powieleniem uregulowań zawartych w specustawie drogowej, jak również ustawie o transporcie kolejowym;
- g) zgodnie z przyjętym w rozdziale 6 rozwiązaniem, nie ustanawia się tutaj odrębnych regulacji dotyczących ewentualnych odszkodowań z tytułu zajęcia gruntów pokrytych wodami płynącymi na potrzeby lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej, lecz właściwy w tym zakresie będzie art. 186 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne. Przepis ten całkowicie reguluje kwestie odszkodowań. Obejmuje on pokrycie przez inwestora strat poniesionych przez poszkodowanego, w tym także zwrot wpłaconej opłaty rocznej za okres, w którym poszkodowany z powodu zajęcia gruntów pokrytych wodami płynącymi na potrzeby lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej, był pozbawiony możliwości korzystania z tych gruntów.

Innym instrumentem przyspieszenia procesu inwestycyjnego jest nadanie decyzji o ustaleniu lokalizacji rygoru natychmiastowej wykonalności z mocy ustawy. W uzasadnionych przypadkach również pozwolenie na budowę będzie mogło otrzymać rygor natychmiastowej wykonalności.

Rozdział 7

Art. 62 – wprowadza zmiany w ustawie o drogach publicznych.

Zmiany ustawy o drogach publicznych zmierzające do stworzenia otoczenia regulacyjnego sprzyjającego inwestycjom telekomunikacyjnym, zwłaszcza światłowodowym, są jedną z najważniejszych spraw dla rozwoju publicznych sieci o dużych i bardzo dużych przepływnościach. Wystarczy wskazać, że właśnie drogi publiczne, jako domena publiczna o charakterze infrastrukturalnym, powinny być zasadniczym miejscem dla lokalizowania

i efektywnego przeprowadzania sieci światłowodowych. Inwestycje tego typu jako ważny element planu antykryzysowego, służące podniesieniu jakości życia całego społeczeństwa, powinny być realizowane w pasach drogowych przy zminimalizowaniu warunków formalnych i finansowych. Lata 2009 – 2012 to okres, w którym będą istniały niepowtarzalne warunki umożliwiające nadrobienie przez Polskę zaległości w zakresie podaży nowoczesnej infrastruktury szerokopasmowej. Otóż, z jednej strony przewidziana jest olbrzymia pula środków publicznych na budowę i przebudowę dróg, a z drugiej strony znaczne środki wspólnotowe są dostępne na potrzeby sieci szerokopasmowych, w szczególności w ramach projektów dotyczących sieci regionalnych (PO RPW i poszczególne RPO), jak i sieci dostępowych oraz urządzeń końcowych (PO IG). Przy istnieniu w obu sektorach tak istotnych źródeł finansowania – co ważne dostępnych do wykorzystania jedynie czasowo – fundamentalną sprawą jest osiągnięcie synergii w zakresie wspólnego lub przynajmniej skoordynowanego realizowania tych inwestycji. Te okoliczności stanowią wystarczającą motywację, aby nałożyć dodatkowe obowiązki na zarządców dróg co do konieczności realizowania kanałów technologicznych, stanowiących ułamek kosztów inwestycji drogowej. Rozwiązania te nie powinny jednak ograniczać inicjatywy prywatnej. Przeciwnie, również w tym zakresie należy stworzyć zachęty inwestycyjne (np. w postaci czasowych zwolnień od opłat, czy też obniżenia ich wysokości), aby nowa infrastruktura nie była finansowana wyłącznie ze środków publicznych – środki publiczne powinny być jedynie zachętą do jeszcze większych inwestycji ze środków prywatnych.

Pkt 1 – dodanie tego punktu ma na celu zdefiniowanie terminu „kanał technologiczny”, używanego w art. 39 ust. 7 i nast. ustawy o drogach publicznych. W myśl zaproponowanej definicji kanał technologiczny ma służyć przede wszystkim celom umieszczania w nich lub eksploatacji urządzeń infrastruktury technicznej związanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego, a także: linii telekomunikacyjnych wraz z zasilaniem oraz linii energetycznych niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego.

Pkt 2 – zmiana ma na celu rozszerzenie zadań zarządcy drogi i objęcie nimi utrzymania kanałów technologicznych i pobierania opłat, o których mowa w art. 39 ust. 7.

Pkt 3 lit. a – zmiana ta ma na celu usunięcie ewentualnych wątpliwości co do wyłączenia spod ustanowionego w art. 39 ust. 1 pkt 1 generalnego zakazu dokonywania w pasie drogowym wymienionych w tym przepisie czynności – wyłączenie obejmuje czynności związane z umieszczeniem, konserwacją, przebudową i naprawą infrastruktury

telekomunikacyjnej oraz urządzeń służących do doprowadzania lub odprowadzania płynów, pary, gazu, energii elektrycznej, a także urządzeń związanych z ich eksploatacją oraz inne czynności związane z eksploatacją tej infrastruktury i urządzeń, jeżeli warunki techniczne i wymogi bezpieczeństwa na to pozwalają.

Pkt 3 lit. b – zmiana ma na celu uelastyczenie procedury wydawania zezwoleń na lokalizowanie w pasie drogowym infrastruktury telekomunikacyjnej. Obecną zasadą jest to, że zarządca drogi może wydać takie zezwolenie wyłącznie w szczególnie uzasadnionych przypadkach, a tym samym wydanie zezwolenia zależy w zasadzie od uznania zarządcy drogi, co przy jednoczesnym obniżeniu wysokości opłat, które niewątpliwie w jakiejś mierze motywowały do wydawania zezwoleń, mogłoby doprowadzić do blokowania inwestycji. Dlatego też proponuje się ustanowienie obowiązku wydania zezwolenia, jeżeli nie zachodzą przeszkody z punktu widzenia bezpieczeństwa ruchu drogowego lub wymagań określonych w przepisach odrębnych.

Pkt 3 lit. c – wprowadzenie kar pieniężnych za przekroczenie terminu na rozpatrzenie wniosków o udzielenie zezwolenia ma stworzyć mechanizm wymuszający szybkie ich rozpatrywanie, co w szczególności jest uzasadnione czasową dostępnością środków wspólnotowych z przeznaczeniem na inwestycje infrastrukturalne.

Pkt 3 lit. d – zmiana ust. 5 w art. 39, zgodnie z którą, w przypadku gdy budowa, przebudowa lub remont drogi wymaga przełożenia obiektu budowlanego lub urządzenia umieszczonego w pasie drogowym, a niezwiązanego z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego, koszt tego przełożenia ponosi jego właściciel.

Pkt 3 lit. e – zmiana ust. 6 zmierza do nałożenia na zarządcę drogi, w przypadku budowy lub przebudowy drogi, obowiązku lokalizowania kanałów technologicznych. Wyjątek od tego obowiązku dotyczy jedynie sytuacji, gdy – w przypadku drogi publicznej niebędącej drogą krajową – żaden podmiot, w terminie 60 dni od dnia ogłoszenia informacji, nie wyraził zainteresowania korzystaniem z takiego kanału.

Pkt 3 lit. f – dodawany ust. 6a reguluje obowiązki informacyjne zarządcy drogi związane z zamiarem budowy lub przebudowy drogi. Funkcję ochronną przed lekkomyślnym zgłaszaniem zainteresowania ma pełnić ustanowiony w ust. 6b obowiązek zwrotu kosztów budowy kanału, jeżeli podmiot zgłaszający zainteresowanie, po wybudowaniu kanału nie składa oferty na jego udostępnienie. Obowiązek informacyjny przewidziany w ust. 6a ma na celu nie tylko sprawdzenie zainteresowania kanałem technologicznym ze strony rynku, ale również pozwala podmiotom prywatnym na pozyskanie z odpowiednim wyprzedzeniem

wiedzy o planowanych inwestycjach drogowych i podjęcie przy tej okazji własnych inicjatyw inwestycyjnych. Przepis ust. 6c przewiduje możliwość uzyskania zwolnienia z obowiązku budowania kanału technologicznego, w przypadku gdy w pobliżu pasa drogowego istnieje już kanał technologiczny lub linie światłowodowe, posiadające wolne zasoby wystarczające do zaspokojenia potrzeb społecznych w zakresie dostępu do usług lub też nieracjonalne ekonomicznie lub technicznie niemożliwe byłoby lokalizowanie kanału technologicznego w przypadku przebudowy drogi. Prezes UKE uzgadnia zwolnienie, bądź odmowę zwolnienia z obowiązku budowania kanału technologicznego w terminie 30 dni od dnia złożenia wniosku przez zarządcę drogi. W odniesieniu do dróg publicznych innych niż drogi krajowe zwolnienie następuje przed ogłoszeniem, o którym mowa w ust. 6a. Zgodnie z ust. 6d, niezwłocznie po wybudowaniu kanału technologicznego, a jeszcze przed jego udostępnieniem innym podmiotom, zarządca drogi przekazuje Prezesowi UKE informację o przebiegu nowo zlokalizowanego kanału technologicznego. Natomiast ust. 6e stanowi, że na wniosek Prezesa UKE lub przedsiębiorcy telekomunikacyjnego zarządca drogi udziela informacji o kanałach technologicznych zlokalizowanych w pasie drogowym na obszarze jego właściwości.

Pkt 3 lit. g i h – zmiany te mają na celu doprecyzowanie i uszczegółowienie zasad udostępniania kanałów technologicznych zainteresowanym podmiotom. Udostępnianie tych kanałów ma być maksymalnie transparentne, jawne i jak najszerszej dostępne zainteresowanym podmiotom – cel ten realizują ogłoszenia zarówno o charakterze lokalnym (strona zarządcy drogi), jak i krajowym (strona UKE z odpowiednim linkiem). Ogłoszenie o zamiarze udostępnienia kanału może być dokonane z własnej inicjatywy zarządcy drogi, jak również może być skutkiem złożenia pierwszego wniosku i w tym ostatnim przypadku zarządca drogi ma obowiązek dokonać ogłoszenia w terminie 14 dni. Terminy wprowadzone w tych przepisach gwarantują z jednej strony, że wszyscy zainteresowani będą mieli możliwość przygotowania i złożenia ofert, a z drugiej strony zarządca drogi będzie obowiązany do szybkiego udostępniania miejsca w kanałach. Uelastycznieniu uległ również proces rozdziału wolnych zasobów kanału technologicznego. Zrezygnowano z instytucji przetargu i enigmatycznego odwołania do przepisów o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, który w praktyce sprawiał zarządcom dróg spore problemy interpretacyjne. Zamiast tego pozostawiono zarządcom dróg swobodę w wyborze trybu wyłaniania podmiotów, którym zostanie udostępnione miejsce w kanale, przy zachowaniu kluczowych zasad przejrzystości i równego traktowania, a także respektowania reguły pierwszeństwa wykorzystania kanału

na potrzeby kabli światłowodowych służących do świadczenia telekomunikacyjnych usług szerokopasmowych. Ponadto, dookreślono wysokość opłat za wykorzystanie kanału technologicznego na poziomie kosztów budowy i utrzymania kanału.

Pkt 3 lit. i – zmiana ma na celu umożliwienie powierzenia zadań związanych z zarządzaniem kanałami na podmiot zewnętrzny z zachowaniem przepisów o zamówieniach publicznych lub w trybie koncesji na roboty budowlane lub usługi.

Pkt 4 – zmiany mają na celu stworzenie zachęt do inwestowania w infrastrukturę telekomunikacyjną w pasach drogowych, przez obniżenie obciążeń finansowych związanych z zajęciem pasa drogowego w odniesieniu do dróg, których zarządcą jest Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad. W obecnym stanie prawnym opłaty te są bardzo wysokie, zwłaszcza w zakresie rozległych inwestycji w kanalizacje kablowe oraz linie światłowodowe. Co przy tym ciekawe, operator zasiedziały, który zrealizował większość infrastruktury w przeszłości, nie ponosi z tego tytułu jakichkolwiek opłat. Dla wszystkich obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej istotnie obniżono maksymalną wysokość stawek opłat. Różnicowanie przedsiębiorców ze względu na charakter świadczenia usług ma na celu pobudzenie rozwoju telekomunikacji, a tym samym społeczeństwa informacyjnego. Doświadczenia innych, bardziej zaawansowanych technologicznie krajów, pokazały, że rozwój telekomunikacji przyczynia się do ogólnego wzrostu gospodarczego.

Art. 63 – wprowadza zmiany w ustawie – Prawo geodezyjne i kartograficzne.

W pkt 1 proponowana zmiana brzmienia pkt 11 w art. 2 ustawy – Prawo geodezyjne i kartograficzne, zwanej dalej „Pgik”, wynika z potrzeby dodania terminu „infrastruktury telekomunikacyjnej” do dotychczasowej definicji sieci uzbrojenia terenu. Proponowane wprowadzenie pkt 14a i 14b w art. 2 ustawy Pgik wynika z potrzeby zdefiniowania pojęcia „krajowej bazy danych geodezyjnej ewidencji sieci uzbrojenia terenu” i pojęcia „powiatowej bazy danych geodezyjnej ewidencji sieci uzbrojenia terenu”, których to definicji dotychczas nie było w ustawie Pgik, a które są potrzebne w celu jasnego sformułowania działań i obowiązków poszczególnych organów w zakresie realizacji postanowień projektowanej ustawy.

W pkt 2 dodanie pkt 17 w art. 7a jest potrzebne ze względu na konieczność nałożenia dodatkowego obowiązku (wynikającego z potrzeb ustawy) na Głównego Geodetę Kraju.

W pkt 3 zmiana treści pkt 1 art. 7d Pgik wynika z potrzeby podkreślenia, że geodezyjna ewidencja sieci uzbrojenia terenu jest bazą danych oraz że ta baza danych jest podstawową dla zakładania i prowadzenia krajowej bazy danych geodezyjnej ewidencji sieci uzbrojenia terenu.

W pkt 4 zmiana delegacji zapisanej w art. 28 ust. 2 Pgik ma na celu opracowanie standardów technicznych, jednakowych dla obszaru całego kraju, regulujących zakres informacji gromadzonych w bazie danych obiektów topograficznych i innych bazach, których tworzenie wynika z wdrożenia unijnej dyrektywy INSPIRE.

W pkt 5 dodanie ust. 3c w art. 40 jest uzasadnione wprowadzeniem nakazu nieodpłatnego przekazywania kopii baz danych między wszystkimi poziomami państwowego zasobu dokumentacji geodezyjnej i kartograficznej: centralnego, wojewódzkiego i powiatowego, w celu zapewnienia sprawnej i efektywnej bieżącej aktualizacji rejestrów, w tym również baz danych geodezyjnej ewidencji sieci uzbrojenia terenu, niezbędnych do realizacji postanowień ustawy.

Art. 64 – wprowadza zmianę w ustawie o samorządzie gminnym polegającą na uwzględnieniu działalności w sektorze telekomunikacyjnym w wykazie zadań własnych gminy.

Art. 65 – wprowadza zmiany w ustawie – Prawo budowlane, przy czym z uwagi na uchwalenie przez Sejm RP komisyjnego projektu nowelizacji Prawa budowlanego znoszącej wymóg uzyskiwania pozwoleń na budowę, propozycję zmian usuwających bariery na tym etapie procesu inwestycyjnego ograniczono do takich zmian, które mogą być przydatne również po wejściu w życie projektu komisyjnego.

W pkt 1 wprowadzono definicję „obiekty liniowego” oraz zmieniono definicję „budowli” przez zaliczenie do budowli obiektów liniowych.

W pkt 2 wprowadzono dodatkowy wymóg w zakresie projektowania i budowania obiektu budowlanego oraz związanych z nim urządzeń budowlanych, dotyczący zapewnienia dostępu do usług telekomunikacyjnych, w szczególności do szerokopasmowego dostępu do Internetu.

W pkt 3 zmiana ma na celu doprecyzowanie obecnego brzmienia przepisu, które w praktyce budziło wątpliwości interpretacyjne. W związku z tym, jednoznacznie przesądzono, że antenowa konstrukcja wsporcza oraz instalacja radiokomunikacyjna, instalowane na istniejącym obiekcie budowlanym, są rodzajem urządzenia, o którym mowa w art. 29 ust. 2 pkt 15 P.b.

W art. 66 wprowadzono zmianę do art. 3 ust. 1 ustawy o gospodarce komunalnej, zgodnie z którą zamawiający będzie mógł zastosować tryby wyboru wykonawcy i zawierania umów przewidziane w przepisach o partnerstwie publiczno-prywatnym, przepisach o koncesji na roboty budowlane lub usługi, przepisach o zamówieniach publicznych i przepisach o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie albo na zasadach ogólnych.

W art. 67 zaproponowano zmianę w ustawie o gospodarce nieruchomościami, która jest konsekwencją zmian do ustawy o partnerstwie publiczno-prywatnym. Ponadto, zaproponowano zmianę do art. 124 ustawy o gospodarce nieruchomościami, zgodnie z którą w zakresie urządzeń łączności publicznej zezwolenie jest udzielane po jego uzgodnieniu z Prezesem UKE. Organ ten posiada delegatury w całym kraju, więc organizacyjnie powinien być zdolny do sprawnego realizowania tej kompetencji. Wskazać należy, że rozwiązanie, w którym prawo drogi przyznaje organ regulacyjny, stosowane jest w wielu innych krajach (np. Austria, Dania, Portugalia, Kanada, Australia), a także jest rekomendowane przez ICCP/OECD (Raport: „Public rights of way for fibre deployment to the Home”, DSTI/ICCP/CISP(2007)5/FINAL, s. 25).

Za przyznaniem Prezesowi UKE kompetencji do uzgadniania zezwoleń udzielanych przez starostę przemawiają także kwestie związane z praktycznym stosowaniem tych przepisów, tj. faktycznym rozumieniem i wykorzystywaniem przez starostów obecnie obowiązujących regulacji. Obecnie wnioski przedsiębiorców telekomunikacyjnych złożone do np. prezydentów miast, dotyczące udzielenia zezwolenia na zakładanie i przeprowadzanie okablowania do przesyłu sygnału internetowego na określonych nieruchomościach (budynki mieszkalne wielorodzinne) są rozpatrywane negatywnie – organy te, podobnie jak rozpatrujący odwołania od ich decyzji wojewodowie, stoją na stanowisku, iż wykonywanie urządzeń łączności publicznej stanowi cel publiczny, a zgodnie z art. 6 pkt 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami, określić pojęcie inwestycji celu publicznego należy interpretować z uwzględnieniem art. 50 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, który przewiduje, że inwestycja tego rodzaju jest realizowana na podstawie planu, a w sytuacji jego braku na podstawie decyzji o jej lokalizacji, przy czym przedsiębiorcy telekomunikacyjni nie dysponowali ostateczną decyzją o ustaleniu inwestycji celu publicznego. Argumentacji tej nie podzielają jednak sądy administracyjne (m.in. sygn. akt II SA/GI 83/09, II SA/GI 566/08, II SA/GL 668/08), które w wymienianych sprawach (w przedmiocie odmowy ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości) oddalają skargi, prezentując stanowisko, że planowane inwestycje nie są inwestycjami celu publicznego oraz

że inwestycje niewymagające pozwolenia na budowę, niewymagające wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego nie spełniają warunków koniecznych do wydania decyzji o ograniczeniu sposobu korzystania z nieruchomości w oparciu o art. 124 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Wobec powyższego, a zwłaszcza powtarzających się, mimo wyroków WSA, jednolitych działań organów jednostek samorządu terytorialnego, przekazanie przedstawionych kompetencji Prezesowi UKE wydaje się konieczne – a przede wszystkim usprawni proces inwestycyjny.

Art. 68 – wprowadza zmiany w ustawie o samorządzie powiatu, polegające na uwzględnieniu działalności w sektorze telekomunikacyjnym w wykazie zadań powiatu.

Art. 69 – wprowadza zmiany w ustawie o samorządzie województwa, polegające na umożliwieniu tworzenia spółek kapitałowych lub spółdzielni oraz przystępowania do takich spółek lub spółdzielni. Rozwiązanie takie może zostać wykorzystane w szczególności na potrzeby eksploatacji infrastruktury i sieci zrealizowanej w ramach programów operacyjnych. Ma ono na celu uelastyczenie form współpracy województwa m.in. z innymi jednostkami samorządu terytorialnego. Spółdzielnia, jako nowa forma organizacyjna, którą może tworzyć województwo, prowadząc wspólną działalność gospodarczą w interesie zrzeszonych członków, będzie mogła funkcjonować w sferze użyteczności publicznej.

Art. 70 – wprowadza zmiany w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

W pkt 1 do katalogu potrzeb i wartości, które uwzględnia się w planowaniu przestrzennym, dodano potrzeby w zakresie rozwoju infrastruktury technicznej, w szczególności sieci szerokopasmowych. Wprawdzie potrzeby te mieszczą się w ogólnych potrzebach interesu publicznego, ale są na tyle istotne i jednocześnie na tyle często pomijane w dotychczasowej praktyce planistycznej, że zasadne jest ich odrębne wymienienie, podobnie jak w pkt 1 – 6 i 8 wymienione zostały inne potrzeby, które również mieszczą się w potrzebach interesu publicznego.

W pkt 2 lit. a zmieniono definicję „inwestycji celu publicznego”, aby usunąć pojawiające się w praktyce wątpliwości i przesądzić, że inwestycją taką jest również inwestycja dotycząca publicznej sieci telekomunikacyjnej w rozumieniu przepisów Prawa telekomunikacyjnego, a realizowana przez prywatnego operatora i z prywatnych środków.

W pkt 2 lit. b doprecyzowano definicję „uzbrojenia terenu”, aby usunąć pojawiające się w praktyce wątpliwości i przesądzić, że uzbrojeniem terenu są nie tylko urządzenia, ale

również obiekty niebędące urządzeniami, służące celom wymienionym w art. 143 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami.

W pkt 3 i 4 przyznano Prezesowi UKE kompetencję do wyrażania opinii w sprawie projektu studium zagospodarowania gminy, jak i projektu planu miejscowego, co ma na celu włączenie organu regulacyjnego w proces planowania przestrzennego i zapewnić odpowiednie uwzględnianie potrzeb rozwoju infrastruktury telekomunikacyjnej, aby przez nieuzasadnione zakazy i ograniczenia nie dochodziło do powstawania obszarów pozbawionych dostępu do nowoczesnych usług telekomunikacyjnych.

W pkt 5 na wzór rozwiązania przyjętego w ustawie – Prawo budowlane, wprowadzono karę pieniężną nakładaną na organ I instancji w przypadkach przewlekłości postępowania, co ma na celu przyspieszenie tych postępowań i skrócenie procesu inwestycyjnego.

W pkt 6 lit. a stworzono Prezesowi UKE możliwość uczestniczenia w postępowaniach dotyczących ustalania lokalizacji inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej, co obejmuje inwestycje w infrastrukturę i publiczne sieci telekomunikacyjne – rozwiązanie takie ma na celu włączyć Prezesa UKE również w proces wydawania indywidualnych decyzji lokalizacyjnych, które są alternatywnym i nawet częstszym sposobem lokalizowania inwestycji niż plany miejscowe. Udział Prezesa UKE w tych postępowaniach i stanie na straży przestrzegania przepisów dotyczących inwestycji w zakresie łączności publicznej oraz uwzględniania potrzeb rozwoju telekomunikacji, ma przeciwdziałać nadużyciom i rozbieżnym interpretacjom, które szczególnie często dotyczą inwestycji z sektora telekomunikacyjnego.

W pkt 6 lit. b wprowadzono zasadę, iż z chwilą bezskutecznego upływu terminu na dokonanie uzgodnień, uzgodnienia uznaje się za dokonane, co powinno istotnie przyspieszyć postępowanie.

W pkt 7 jednoznacznie przesądzono, że niedopuszczalna jest odmowa lokalizacji inwestycji celu publicznego ze względu na wymagania wywiedzione z ogólnych wartości wymienionych w art. 1 ust. 2 ustawy o planowaniu przestrzennym (np. ład przestrzenny), aby usunąć pojawiające się w praktyce wątpliwości – podstawą odmowy mogą być wyłącznie przepisy odrębne (przepisy materialne), które ustanawiają konkretne wymagania, w szczególności chroniące wartości wymienione w art. 1 ust. 2. W innym przypadku mogłoby pojawić się zagrożenie, iż odmawiano by lokalizacji inwestycji celu publicznego ze względu na ogólne kategorie wskazane w art. 1 ust. 2 ustawy o planowaniu przestrzennym.

Art. 71 – wprowadza zmiany w ustawie – Prawo telekomunikacyjne.

Pkt 1 – przepis ten jest konsekwencją dodawanego art. 132a do ustawy – Prawo telekomunikacyjne, który to przepis wykracza poza zakres regulacji ustawy – Prawo telekomunikacyjne określony w art. 1 ust. 1.

Pkt 2 – projektowane przepisy art. 6a i 6b nakładają określone obowiązki informacyjne na operatorów.

Przekazywanie informacji o istniejących zasobach infrastrukturalnych do Prezesa UKE przyczyni się do osiągnięcia pożądanego poziomu transparentności rynku telekomunikacyjnego oraz posłuży przyspieszeniu procesów inwestycyjnych na tym rynku, zwłaszcza przez tworzenie warunków do optymalnego wykorzystywania istniejącej infrastruktury w drodze współkorzystania przez dwóch lub więcej operatorów, a także zapobieganie zbędnemu powielaniu infrastruktury. Pozyskiwanie w ten sposób przez Prezesa UKE informacji o planowanych inwestycjach umożliwi mu skuteczniejsze wykonywanie polityki regulacyjnej, w szczególności planowanie działań stymulujących rozwój i optymalne wykorzystanie nowoczesnej infrastruktury telekomunikacyjnej. Jednocześnie na podstawie art. 9 ustawy – Prawo telekomunikacyjne, przedsiębiorca telekomunikacyjny będzie mógł zastrzec informacje zawierające tajemnicę przedsiębiorstwa.

W pkt 3 przewiduje się zmiany w art. 10 ustawy – Prawo telekomunikacyjne wynikające z potrzeby uwzględnienia w rejestrze przedsiębiorców telekomunikacyjnych prowadzonym przez Prezesa UKE jednostek samorządu terytorialnego podejmujących działalność telekomunikacyjną.

Pkt 4 – w związku z częściowym przeniesieniem materii regulowanej w art. 58 Prawa telekomunikacyjnego do art. 32 ust. 5 i 6 projektu, uchyla się art. 58 Prawa telekomunikacyjnego.

Pkt 5 – umożliwi Prezesowi UKE, jeżeli uzna, że pokrycie terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zasięgiem sieci telekomunikacyjnych nie jest wystarczające, zobowiązanie w drodze decyzji podmiotu, który nie wywiązuje się ze zobowiązań podjętych w ramach przetargu lub konkursu z przyczyn leżących po stronie tego podmiotu, do wykorzystywania częstotliwości zgodnie z podjętymi zobowiązaniami. W decyzji Prezes UKE określi harmonogram realizacji pokrycia zasięgiem sieci oraz obszary, które mają zostać pokryte zasięgiem sieci lub odsetek mieszkańców, który ma zostać objęty tym zasięgiem. Powyższa decyzja będzie wydana po przeprowadzeniu postępowania konsultacyjnego przy odpowiednim zastosowaniu art. 16 i 17 ustawy – Prawo telekomunikacyjne.

W pkt 6 zmieniono brzmienie art. 139 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego w ten sposób, że po pierwsze, rozszerzono uprawnienie do współkorzystania z infrastruktury telekomunikacyjnej również na jednostki samorządu terytorialnego, aby umożliwić tym podmiotom wykonywanie działalności, o której mowa w art. 3 i 4 niniejszej ustawy, a po drugie wprowadzono zastrzeżenie, według którego w przepisach odrębnych (tj. art. 27 niniejszej ustawy) przewidziany jest wyjątek od zasady z art. 139 ust. 1, określającej iż obowiązek dostępu do budynków i infrastruktury telekomunikacyjnej dotyczy wyłącznie sytuacji, która jest uzasadniona z punktu widzenia ochrony życia, zdrowia, bezpieczeństwa i porządku publicznego, a także jeżeli wynika to z przepisów prawa, w szczególności w zakresie pomocy publicznej.

W pkt 7 – uchyla się art. 140 i 141 Prawa telekomunikacyjnego w związku z zawarciem odpowiedników tych przepisów w niniejszej ustawie.

W pkt 8 przewiduje się dodanie nowych kompetencji dla Prezesa UKE związanych z obowiązkami dla tego organu wprowadzanymi w projekcie. W związku z faktem, że w projekcie dodaje się nowe obowiązki dla Prezesa UKE, istnieje potrzeba rozszerzenia art. 192 ust. 1 o nowe kompetencje tego organu. W art. 192 ust. 3 przewiduje się rozszerzenie zakresu raportu o stanie rynku telekomunikacyjnego przygotowywanego corocznie przez Prezesa UKE. Przepis ten obliguje Prezesa UKE do tego, aby ogłaszał raport o stanie rynku telekomunikacyjnego za rok ubiegły, uwzględniający pokrycie terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zasięgiem stacjonarnych i ruchomych publicznych sieci telefonicznych oraz przedstawia prognozy inwestycyjne dotyczące rozwoju tych sieci w terminie do dnia 30 czerwca. Prezes UKE ma opracowywać raport na podstawie informacji uzyskanych od przedsiębiorców telekomunikacyjnych oraz innych podmiotów dysponujących infrastrukturą telekomunikacyjną lub realizujących inwestycje w tym zakresie. Publikuje się go w Biuletynie Informacji Publicznej Urzędu Komunikacji Elektronicznej. Tego rodzaju inwentaryzacja pozwoli ustalić, na jakich obszarach występuje niedostatek infrastruktury telekomunikacyjnej, co ułatwi podejmowanie różnego rodzaju działań stymulujących rozwój infrastruktury na tych właśnie obszarach.

W pkt 9 przewiduje się zmiany wynikające z potrzeby uregulowania kwestii, do jakiego sądu przysługuje odwołanie od poszczególnych decyzji wydawanych przez Prezesa UKE, przewidzianych w projekcie ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych.

W pkt 10 lit. a – wprowadza się możliwość nałożenia kary również za niewypełnienie lub nienależyte wypełnienie obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych niniejszą ustawą.

W pkt 10 lit. b i pkt 11 – wprowadza się możliwość nałożenia kary za niewykonanie zobowiązań w zakresie rozwoju sieci wynikających z rezerwacji częstotliwości. W takim przypadku Prezes UKE uwzględniając zakres naruszenia, będzie brał pod uwagę przede wszystkim liczbę mieszkańców lub powierzchnię terenu, co do których nie wykonano zobowiązania. To rozwiązanie służyć ma efektywniejszemu wykorzystywaniu częstotliwości. Groźba utraty częstotliwości częstokroć nie okazuje się wystarczająca do wykonywania zobowiązań wynikających z rezerwacji częstotliwości. Kara będzie dotyczyła jednak tylko przypadków, w których niewykonywanie tych zobowiązań będzie wynikać z przyczyn leżących po stronie podmiotu dysponującego rezerwacją częstotliwości.

Art. 72 – wprowadza zmianę w ustawie o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, polegającą na dodaniu w art. 72 ust. 1 tej ustawy do katalogu decyzji, których wydanie powinno być poprzedzone uzyskaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, decyzji o ustaleniu lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej wydawanej na podstawie ustawy z dnia ... o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych.

Zmiana ta pociąga za sobą konieczność uzupełnienia odesłań do art. 72 w poszczególnych przepisach ustawy (art. 64 ust. 1 pkt 2, art. 67 pkt 1 i 2, art. 70 ust. 1 pkt 2, art. 77 ust. 1 pkt 2), tak aby uwzględniały one decyzję o ustaleniu lokalizacji regionalnej sieci szerokopasmowej wydawaną na podstawie ustawy z dnia ... o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych.

Podobnie, przepisy art. 64 ust. 1 pkt 3, art. 74 ust. 1 pkt 5, art. 75 ust. 1 pkt 1, art. 77 ust. 2 pkt 3, art. 80 ust. 2, art. 96 ust. 3 pkt 5 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko zostały uzupełnione o wskazanie inwestycji związanych z sieciami szerokopasmowymi.

W art. 73 zaproponowano zmiany w ustawie o partnerstwie publiczno-prywatnym, których celem jest ustanowienie reguł wyłaniania partnera prywatnego w przypadku, w którym odesłanie do ustawy o koncesji na roboty budowlane lub usługi, a także do ustawy – Prawo zamówień publicznych obejmuje zamówienia lub koncesje wyłączone z zakresu zastosowania

tych ustaw. Przykładem są zamówienia i koncesje w sektorze telekomunikacyjnym, które wyłączone są zarówno z ustawy – Prawo zamówień publicznych (art. 4 pkt 10), jak i z ustawy o koncesjach na roboty budowlane lub usługi (art. 4 ust. 1 pkt 2), a w konsekwencji odesłanie zawarte w art. 4 ustawy o partnerstwie publiczno-prywatnym w stosunku do nich nie wskazuje trybu wyłonienia partnera prywatnego. W takich przypadkach proponuje się pozostawienie partnerowi publicznemu swobody w wyborze trybu wyłonienia partnera prywatnego, ale z poszanowaniem wymagań wynikających z prawa wspólnotowego – zachowanie uczciwej konkurencji, równego traktowania, przejrzystości i proporcjonalności (przestrzeganie tych reguł jest rekomendowane przez KE dla zamówień i koncesji wyłączonych spod dyrektywy 2004/18/WE). Swoboda wyboru trybu wyłonienia partnera prywatnego jest wyłączona jedynie wówczas, gdy partnerowi prywatnemu ma być udostępniony (sprzedaż, dzierżawa, etc.) składnik majątkowy będący nieruchomością – w takim przypadku, skoro partner nie jest wyłaniany w trybie przewidzianym ustawą o zamówieniach publicznych, ani ustawą o koncesji na roboty budowlane lub usługi, to proponuje się wyłonienie w trybie przewidzianym w ustawie o gospodarce nieruchomościami dla sprzedaży lub dzierżawy nieruchomości.

Art. 67, 73 i 74 – porządkują kwestie związane z trybami wydatkowania środków publicznych i powierzania zadań w sektorze telekomunikacyjnym, przez zmiany do ustawy o koncesji na roboty budowlane lub usługi, ustawy o partnerstwie publiczno-prywatnym oraz ustawy o gospodarce nieruchomościami.

W art. 74 w pkt 1, zaproponowano zmiany redakcyjne w definicji koncesji na usługi, bowiem dotychczasowe brzmienie sugeruje, że istotą takiej koncesji jest korzystanie przez koncesjonariusza z usług koncesjodawcy, podczas gdy jest nią prawo do wykonywania usług z zakresu zadań publicznych, w tym do pobierania pożytków z takiego prawa, czyli dochodów z tytułu świadczenia tych usług osobom trzecim. W pkt 2 usójniono wyłączenie obowiązku stosowania ustawy z analogicznym wyłączeniem przewidzianym w prawie wspólnotowym, tj. z art. 57 lit. a dyrektywy 2004/18/WE w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi. Przepisy dyrektywy, w przeciwieństwie do polskiej ustawy, nie przewidują wymogu, aby koncesjodawca już wykonywał działalność telekomunikacyjną i zwolnienie obejmuje również koncesje na roboty budowlane, które dopiero mają pozwolić na prowadzenie takiej działalności.

Rozdział 8

Art. 75 – określa konsekwencje wejścia w życie art. 46 ustawy dla obowiązujących miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. W terminie 12 miesięcy gminy powinny przeanalizować zapisy planów miejscowych pod względem zgodności z art. 46 ust. 1 i 2, a następnie dokonać zmiany planów w zakresie niezgodnym z tym przepisem i w razie potrzeby określić nowe, zgodne z tym przepisem, warunki lokalizowania inwestycji telekomunikacyjnych. W razie zaniechania gmin w tym zakresie zastosowanie znajdzie norma ustawowa wprowadzająca szybki tryb wydania przez wojewodę rozstrzygnięcia zastępczego dotyczącego planu zagospodarowania przestrzennego – bowiem, zgodnie z brzmieniem art. 75 ust. 4, wojewoda, w przypadku stwierdzenia nieważności uchwały w sprawie planu zagospodarowania przestrzennego, rozstrzyga samodzielnie co do istoty sprawy nadając uchwale brzmienie zgodne z art. 46 projektowanej ustawy. Podkreślić także należy fakt, iż nadzór wojewody nad zgodnością planów zagospodarowania przestrzennego z przepisami projektowanej ustawy nie będzie dotyczył jedynie nowych lub zmienianych planów, ale także planów obowiązujących w niezmienionym brzmieniu od dłuższego czasu – projektowane przepisy wprowadzają nie tylko obowiązek przedłożenia planów zagospodarowania przestrzennego niezależnie od tego czy dokonano w nich zmian, ale przede wszystkim umożliwiają wojewodzie dokonanie czynności nadzorczych, pod kątem zgodności z art. 46 projektowanej ustawy, i stwierdzenia nieważności uchwał w każdym czasie. Normy te umożliwią dokonanie faktycznego dostosowania planów zagospodarowania przestrzennego do wymogów stawianych przez projektowaną regulację, a także umożliwią efektywne zadziałanie projektowanej ustawy.

W art. 75 ust. 2 – 8 przewidziano procedurę dostosowywania planów. Przepisy te przewidują dwie ścieżki:

- a) gmina dokonuje zmian w określonym w przepisie terminie. Oznacza to, że do weryfikacji postanowień planu zastosowanie mają odpowiednie przepisy ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym, a więc zgodnie z art. 20 ust. 2 tej ustawy wójt, burmistrz albo prezydent miasta przedstawia wojewodzie uchwałę o zmianie planu wraz z załącznikami oraz dokumentacją prac planistycznych w celu oceny ich zgodności z przepisami prawnymi. Natomiast wojewoda dokonuje na podstawie art. 85 w zw. z art. 86 ustawy o samorządzie gminnym oceny postanowień planu z przepisami prawa (a zatem i zgodności z projektowanym art. 46), a w razie

stwierdzenia ich niezgodności stosuje procedurę unieważnieniową, o której mowa w art. 91 ustawy o samorządzie gminnym,

- b) gmina nie dokonuje zmian bądź przez zaniedbanie, bądź przez uznanie, iż obowiązujący na jej terenie plan jest zgodny z przepisem art. 46 projektu, bądź z uwagi na niedopatrzanie. W tym przypadku wójt, burmistrz albo prezydent miasta przedkłada wojewodzie obowiązujący plan w celu dokonania weryfikacji. Stwierdzając nieważność uchwały o planie, wojewoda rozstrzyga co do istoty sprawy nadając uchwale brzmienie zgodne z wymaganiami określonymi w art. 46 ust. 1 i 2.

Nadanie wojewodzie uprawnień do weryfikacji zgodności planu miejscowego z zasadami określonymi w art. 46 projektu, także w tym drugim przypadku, jest rozwiązaniem naturalnym i spójnym systemowo, z uwagi na fakt, że to właśnie wojewoda sprawuje nadzór nad gminą w zakresie zgodności jej działania z prawem. Ponadto, zauważyć należy, że tego rodzaju działanie wojewody jest już spotykane w systemie prawa – zgodnie z art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wojewoda sporządza miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego albo jego zmianę dla obszaru, którego dotyczy zaniechanie gminy, w zakresie koniecznym dla możliwości realizacji inwestycji celu publicznego oraz wydaje w tej sprawie zarządzenie zastępcze, tj. akt zastępujący stosowny akt władz gminy.

Art. 76 wprowadza przepis przejściowy, zgodnie z którym jednostka samorządu terytorialnego, która w dniu wejścia w życie ustawy posiada infrastrukturę telekomunikacyjną lub sieci telekomunikacyjne jest obowiązana złożyć wniosek o wpis do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 77 – określa konsekwencje intertemporalne wejścia w życie przepisów regulujących działalność w sektorze telekomunikacyjnym jednostek samorządu terytorialnego oraz podmiotów wykonujących zadania z zakresu użyteczności publicznej, przy poszanowaniu przedsięwzięć w toku oraz zobowiązań wynikających z umów i rezerwacji częstotliwości dokonanych przed dniem wejścia w życie ustawy. Ust. 2 tego przepisu wskazuje, że jednostki samorządu terytorialnego oraz podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej są obowiązane dostosować do przepisów niniejszej ustawy zawarte na czas nieokreślony, przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy, umowy dotyczące działalności, o której mowa w art. 3 ust. 1 i art. 16 ust. 1, w terminie roku od dnia wejścia w życie projektowanej ustawy.

W ust. 3 przewiduje się uprawnienie kontrolne Prezesa UKE do wydania decyzji, w przypadku gdy stwierdzi, że działalność, o której mowa w art. 3 ust. 1 i art. 16 ust. 1 jednostki samorządu terytorialnego lub podmiotu wykonującego zadania z zakresu użyteczności publicznej narusza wymagania określone w art. 3 ust. 2 ustawy.

Przepis ust. 4 stanowi, że przepisy art. 9 i 10 ustawy stosuje się także do działalności jednostki samorządu terytorialnego lub podmiotu wykonującego zadania z zakresu użyteczności publicznej rozpoczętej przed dniem wejścia w życie ustawy.

Art. 78 – przewiduje konieczność dostosowania do nowych regulacji umów o korzystanie zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy, w terminie 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia, określającego wysokość opłat.

Art. 79 – przewiduje dla inwestycji polegającej na budowie lub przebudowie drogi, w przypadku których przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy został uzgodniony projekt budowlany, wyłączenie z obowiązku lokalizowania kanału technologicznego w pasie drogowym, wprowadzanego do ustawy o drogach publicznych przedmiotowym projektem. Brak takiego wyłączenia skutkowałby wstrzymywaniem rozpoczętych inwestycji będących na pewnym etapie zaawansowania i koniecznością ponownego przygotowania projektu budowlanego uwzględniającego kanał technologiczny oraz jego uzgodnienia.

Art. 80 – określa konsekwencje intertemporalne ustanowienia w ustawie szczególnych zasad lokalizowania inwestycji polegających na budowie regionalnej sieci szerokopasmowej.

Art. 81 – przepis przejściowy konieczny ze względu na potrzebę utrzymania w mocy aktów wykonawczych wydanych na podstawie zmienianych delegacji z art. 40 ust. 7 ustawy o drogach publicznych.

Art. 82 – przepis przejściowy regulujący sytuację prawną sieci realizowanych jako szerokopasmowe przed dniem wejścia w życie ustawy.

Art. 83 – obliguje Prezesa UKE, aby w terminie dwóch lat od dnia wejścia w życie ustawy przekazał Prezesowi Rady Ministrów raport dotyczący stanu sieci szerokopasmowych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz działań przedsiębiorców telekomunikacyjnych, organów państwa oraz jednostek samorządu terytorialnego w zakresie rozwoju takiej infrastruktury. Raport ten pozwoli określić, na ile w wyniku stosowania niniejszej ustawy zostały zrealizowane jej cele. Raport będzie jednak zawierał nie tylko wnioski, bardzo ważną jego częścią będą też propozycje działań wspierających rozwój łączności szerokopasmowej, w szczególności na obszarach wiejskich.

Art. 84 – przepis przejściowy stanowiący, że art. 55 ust. 2 stosuje się do dnia 1 stycznia 2012 r.

Art. 85 – przepis przejściowy podyktowany potrzebą zachowania ciągłości zobowiązań wynikających z zawartych umów. Do zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy umów, o których mowa w ustawie o partnerstwie publiczno-prywatnym i ustawie o koncesji na roboty budowlane lub usługi, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 86 – przepis przejściowy związany z wprowadzaną zmianą w art. 192 ust. 3 ustawy – Prawo telekomunikacyjne, rozszerzającą zakres raportu o stanie rynku telekomunikacyjnego ogłaszanego przez Prezesa UKE w terminie do dnia 30 czerwca każdego roku. Zgodnie z przepisem art. 86 pierwszy rozszerzony raport, uwzględniający wytyczne wprowadzone w art. 71, Prezes UKE ogłosi w 2011 r. za rok 2010. Przepis ten wynika z faktu, że w przypadku gdy ustawa wejdzie w życie w trakcie roku 2010, Prezes UKE nie zdąży ogłosić przedmiotowego raportu w rozszerzonym zakresie w ustawowym terminie wynikającym z art. 192 ust. 3 ustawy – Prawo telekomunikacyjne.

Art. 87 – reguluje datę wejścia w życie ustawy. Określenie 30-dniowego terminu wejścia w życie ustawy ma na celu jak najszybsze wprowadzenie przepisów umożliwiających szybki rozwój telekomunikacji. Ponadto, ustanawia 6 miesięczne *vacatio legis* dla art. 29 projektu przewidującego dla Prezesa UKE obowiązek sporządzania, dla terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, inwentaryzacji infrastruktury telekomunikacyjnej.

Zgodność projektu z prawem UE

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.).

W trakcie prac nad projektem nie było zgłoszeń podmiotów zainteresowanych tymi pracami w trybie przepisów ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.).

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które oddziałuje projekt ustawy

Zgodnie z projektem ustawy proponowane rozwiązania będą miały wpływ na następujące podmioty:

- organy władzy publicznej, w szczególności ministra właściwego do spraw łączności oraz Prezesa UKE,
- sądy powszechne i administracyjne,
- urzędy i przedsiębiorstwa państwowe odpowiedzialne za: obszary morskie, tereny górnicze, tereny zagrożone usuwaniem się mas ziemnych, ochronę gruntów rolnych i leśnych oraz melioracji wodnych, parki narodowe i otuliny, ochronę środowiska, gospodarkę wodną, lasy państwowe, konserwacje zabytków, tereny kolejowe i drogowe,
- jednostki samorządu terytorialnego,
- przedsiębiorstwa energetyczne i wodociągowo-kanalizacyjne, będące jednostkami sektora finansów publicznych lub kontrolowane przez te jednostki,
- zarządców dróg publicznych,
- inne jednostki sektora finansów publicznych zajmujące się lub administrujące nieruchomościami lub urządzeniami infrastruktury technicznej,
- podmioty realizujące inwestycje w zakresie infrastruktury telekomunikacyjnej,
- przedsiębiorców telekomunikacyjnych, w tym w szczególności operatorów telekomunikacyjnych,
- właścicieli i współwłaścicieli infrastruktury telekomunikacyjnej,
- właścicieli i użytkowników wieczystych budynków wielorodzinnych lub budynków posiadających lokale użytkowe oraz osoby posiadające tytuł prawny do lokali w takich budynkach,
- użytkowników końcowych, tj. osoby fizyczne, prawne, jak również jednostki nieposiadające osobowości prawnej, którym ustawa przyznaje zdolność prawną, korzystające lub mające zamiar korzystania z usług telekomunikacyjnych,

- producentów, dystrybutorów i sprzedawców urządzeń przeznaczonych do odbioru cyfrowych naziemnych transmisji telewizyjnych,
- osoby fizyczne, prawne, jak również jednostki nieposiadające osobowości prawnej, którym ustawa przyznaje zdolność prawną użytkujące lub mające zamiar użytkować odbiorniki telewizyjne.

2. Konsultacje społeczne

Założenia projektu ustawy zamieszczono na stronie internetowej Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej. W projekcie ustawy uwzględniono większość uwag zgłoszonych w ramach konsultacji. W dniu 5 maja 2009 r. projekt został przekazany do konsultacji społecznych. W dniu 27 maja 2009 r. zorganizowano konferencję uzgodnieniową, na którą zaproszono przedstawicieli środowiska, którzy przekazali swoje stanowiska do projektu ustawy. W projekcie uwzględniono te uwagi, które zostały uznane za zasadne.

Niezależnie od powyższego, projekt został przekazany do konsultacji do: Krajowej Rady Sądownictwa, Naczelnej Rady Adwokackiej, Krajowej Rady Radców Prawnych, Krajowej Rady Izby Architektów, Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa oraz Krajowej Izby Urbanistów.

Podsumowując, konsultacje objęły łącznie następujące podmioty: Konfederację Pracodawców Polskich, Polską Konfederację Pracodawców Prywatnych „Lewiatan”, Business Centre Club, Federację Związków Zawodowych Pracowników Telekomunikacji, NSZZ „Solidarność”, Forum Związków Zawodowych, Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych, Instytut Badawczy Dróg i Mostów, Krajową Izbę Gospodarczą Elektroniki i Telekomunikacji, Polską Izbę Informatyki i Telekomunikacji, Polską Izbę Komunikacji Elektronicznej, Stowarzyszenie Elektryków Polskich, Stowarzyszenie Inżynierów Telekomunikacji, Związek Miast Polskich, Unię Metropolii Polskich, Związek Powiatów Polskich, Związek Gmin Wiejskich, Związek Województw RP, Samorządową Komisję Drogownictwa Miejskiego, Konwent Dyrektorów Zarządów Dróg Wojewódzkich, Krajową Radę Zarządców Dróg Powiatowych, Polski Kongres Drogowy oraz Ogólnopolską Izbę Gospodarczą Drogownictwa, Krajową Radę Sądownictwa, Naczelną Radę Adwokacką, Krajową Radę Radców Prawnych, Krajową Radę Izby Architektów, Polską Izbę Inżynierów Budownictwa i Krajową Izbę Urbanistów. Wszystkie uwagi zgłoszone przez uczestniczące w procesie konsultacji

podmioty zostały poddane analizie i uwzględnione w projekcie w przypadku uznania ich zasadności.

Z uwagi na fakt, iż projekt w znacznej mierze dotyczy jednostek samorządu terytorialnego, projekt był opiniowany także przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego.

Komisja Wspólna Rządu i Samorządu Terytorialnego zaopiniowała projekt pozytywnie. W wyniku uwag zgłoszonych przez Komisję na posiedzeniu w dniu 26 sierpnia 2009 r. wprowadzono do projektu następujące zmiany:

- wykreślono regulację przewidującą bezpłatne korzystanie przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego z terenów publicznych, jak również z przestrzeni nad i pod nimi;
- w zakresie regulacji art. 75 projektu, uznając argumenty przedstawione na posiedzeniu Zespołu Finansowego co do konieczności urealnienia terminu na zmianę przepisów miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, wydłużono ten termin z 6 do 12 miesięcy;
- zrezygnowano ze zmiany art. 40 ust. 8 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (ustawowe zmniejszenie opłat za zajęcie pasa drogowego w stosunku do inwestycji telekomunikacyjnych);
- zmieniono przepis art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa, zgodnie z którym województwo, poza sferą użyteczności publicznej, może tworzyć i przystępować do spółek z ograniczoną odpowiedzialnością i spółek akcyjnych, także jeżeli działalność tych spółek polega na wykonywaniu działalności w telekomunikacji służącej rozwojowi województwa.

W wyniku kolejnych etapów procesu legislacyjnego pozostałe uwagi Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego stały się nieaktualne. W szczególności zrezygnowano ze zmiany w art. 10 ustawy z dnia 20 grudnia 1996 r. o gospodarce komunalnej oraz w art. 6 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym, uznając że niezasadne jest dokonywanie w projekcie będącym regulacją sektorową, zmian w istniejącym ustroju samorządowym, tym bardziej, iż zmiany te nie mają wpływu na faktyczne funkcjonowanie przedmiotowej ustawy.

3. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Projektowana regulacja spowoduje wzrost wydatków budżetu państwa i sektora publicznego – szczególnie w pierwszym okresie obowiązywania, dopóki poczynione wydatki inwestycyjne i organizacyjne nie zostaną zbilansowane korzyściami płynącymi z uruchomienia nowych inwestycji w infrastrukturę telekomunikacyjną. Przedstawione poniżej ujemne skutki projektowanych zmian dla budżetu państwa oraz jednostek samorządu terytorialnego, w dużej części zostaną zrekompensowane w kolejnych latach przez wpływy z podatków, bowiem inwestycje w telekomunikację przekładają się na znaczny wzrost produkcji i zatrudnienia, a w efekcie powodują zwiększenie dochodów publicznych przez efekt popytowy i podażowy inwestycji.

Efekt popytowy jest skutkiem zwiększonego zapotrzebowania na dobra inwestycyjne i występuje w roku realizacji inwestycji. Wzrost popytu na inwestycje ze strony przedsiębiorców telekomunikacyjnych powoduje zwiększenie produkcji przez krajowych producentów dóbr inwestycyjnych, co skutkuje wyższymi podatkami odprowadzanymi przez te przedsiębiorstwa. Natomiast efekt podażowy zrealizowanych inwestycji pojawia się w roku następnym i utrzymuje się w sposób trwały przez kolejne lata. Efekt ten wynika z rozwoju przedsiębiorstw telekomunikacyjnych i wynikającego stąd trwałego zwiększenia ich sprzedaży i zatrudnienia.

Na dzień dzisiejszy większość ze wskazanych powyżej korzyści finansowych jest trudna do oszacowania, ale już obecnie można założyć, że w wyniku udroźnienia procesów inwestycyjnych i rozpoczęcia budowy sieci szerokopasmowych, których koszt określono¹⁷⁾ na kwotę od 15,9 mld zł do 21,5 mld zł (vide punkt 5 OSR), w okresie 3 do 5 lat podatek od towarów i usług (VAT), związany z tymi inwestycjami, wyniesie od ok. 3,5 mld zł do ok. 4,7 mld zł. Zakłada się, że przyniesie to średnioroczny wpływ z podatku VAT do budżetu państwa w wysokości od ok. 0,7 mld zł do ok. 1,5 mld zł.

Z kolei przewidywany wzrost zatrudnienia w podmiotach świadczących usługi telekomunikacyjne, wywołany wzrostem ilości świadczonych usług w sieciach szerokopasmowych, spowoduje wzrost dochodów z tytułu podatku PIT, który w części trafia do jednostek samorządu terytorialnego (w 2008 r. było to 36,49 %).

¹⁷⁾ Szacunek: Instytutu Łączności Państwowego Instytutu Badawczego w Raporcie dla Krajowej Izby Gospodarczej „Rozwój społeczeństwa informacyjnego w Polsce. Stan, zagrożenia, perspektywy”. Warszawa kwiecień 2009 r., str. 32 – 44.

W zakresie poszczególnych regulacji zawartych w projekcie, mogących wywołać skutki finansowe dla budżetu państwa oraz budżetów jednostek samorządu terytorialnego, należy przede wszystkim wymienić:

1. Projekt ustawy określa m.in. zasady prowadzenia działalności telekomunikacyjnej przez jednostki samorządu terytorialnego oraz podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej. Co prawda działalność ta należy do zadań własnych tych podmiotów, ale podejmowana jest fakultatywnie. Oznacza to, iż jednostki samorządu terytorialnego mogą, ale nie muszą, podejmować się realizacji tego zadania.

2. W przypadku wybudowania infrastruktury telekomunikacyjnej przez jednostki samorządu terytorialnego lub podmioty wykonujące zadania z zakresu użyteczności publicznej, projekt ustanawia obowiązek zapewnienia przedsiębiorcom telekomunikacyjnym możliwości współkorzystania i dostępu do tej infrastruktury. Wymienione podmioty będą taką infrastrukturę telekomunikacyjną udostępniały przedsiębiorcom telekomunikacyjnym odpłatnie, a także będą mogły odpłatnie świadczyć usługi telekomunikacyjne na rzecz użytkowników końcowych.

3. Projekt ustawy nakłada na samorządy wojewódzkie obowiązek sporządzenia inwentaryzacji infrastruktury telekomunikacyjnej, przedstawiającej pokrycie obszaru województwa istniejącą infrastrukturą telekomunikacyjną i publicznymi sieciami telekomunikacyjnymi, zapewniającymi lub umożliwiającymi zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu, z odrębnym zaznaczeniem pokrycia łączami światłowodowymi oraz sieciami bezprzewodowymi. Należy pokreślić, że nałożenie tego obowiązku wynika bezpośrednio z Wytycznych Komisji Europejskiej dotyczących pomocy publicznej. Z przedmiotowych Wytycznych wynika m.in. konieczność identyfikowania przez poszczególne państwa tzw. „białych i szarych plam” w zakresie dostępu do szerokopasmowego Internetu. W zależności od wielkości województwa i wielkości infrastruktury telekomunikacyjnej szacuje się, że koszt opracowania jednej mapy cyfrowej w skali jednego województwa może wynieść ok. 100 – 150 tys. zł¹⁸⁾. Zatem w skali całego kraju będzie to koszt w wysokości od ok. 1,6 mln zł do ok. 2,4 mln zł.

Natomiast obowiązek sporządzenia inwentaryzacji infrastruktury telekomunikacyjnej w skali całego kraju, obejmującej infrastrukturę telekomunikacyjną i publiczne sieci

¹⁸⁾ Szacunku dokonano na podstawie inwentaryzacji sieci telekomunikacyjnych przeprowadzonej przez Instytut Łączności w województwie pomorskim i oszacowania kosztów tworzenia mapy infrastruktury telekomunikacyjnej dla tego województwa.

telekomunikacyjne zapewniające lub umożliwiające zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu, z odrębnym zaznaczeniem pokrycia łączami światłowodowymi oraz sieciami bezprzewodowymi, jest nakładany na Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej. Szacowany koszt sporządzenia inwentaryzacji infrastruktury telekomunikacyjnej dla całego kraju wynosi ok. 500 tys. zł.

Jednakże w ramach Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka 2007 – 2013, w ramach projektu „System Informacyjny o infrastrukturze szerokopasmowej i portal Polska Szerokopasmowa”, przewidziano zadanie 5 „Budowa i utrzymanie zintegrowanych baz wiedzy”. W ramach tego zadania przewiduje się budowę i utrzymanie bazy wiedzy w zakresie infrastruktury szerokopasmowej, umożliwiające tworzenie, weryfikowanie i aktualizowanie map cyfrowych sieci szerokopasmowych. Projekt ten będzie finansowany w 85 % z budżetu UE, w związku z czym szacowany koszt sporządzenia inwentaryzacji infrastruktury telekomunikacyjnej dla całego kraju może okazać się znacznie niższy, między innymi w związku z faktem, że planowane środki w łącznej wysokości 10 587 368 zł zostaną przekazane Instytutowi Łączności w ramach dotacji rozwojowej, przyznanej na 3 lata. Natomiast pozostali członkowie Konsorcjum – UKE i MI wydatki ponoszone w ramach Projektu będą finansować ze środków budżetowych dysponenta właściwej części budżetowej. Na realizację projektu MI zarezerwowało w budżecie na 2010 r. środki w wys. 506 tys. zł (172 tys. zł na wynagrodzenia z pochodnymi oraz 334 tys. zł w rezerwie celowej na wydatki bieżące). Zgodnie z Harmonogramem realizacji Projektu jest planowana realizacja 7 zadań, których celem jest utworzenie infrastruktury teleinformatycznej o zasięgu ogólnokrajowym, w tym m.in. opracowanie i wdrożenie procedur dotyczących sporządzania, aktualizowania i udostępniania informacji o infrastrukturze szerokopasmowej w postaci inwentaryzacji telekomunikacyjnej.

4. Zmniejszenie wysokości opłat: za zajęcie pasa drogowego w skali budżetów zarządców dróg nie będzie stanowiło istotnego ubytku ich dochodów. Obecnie wysokość stawek za zajęcie pasa drogowego przy budowie sieci telekomunikacyjnych waha się od 0,20 zł do 10 zł za m². Ustawa ogranicza ich maksymalną wysokość do 0,20 zł za m². Opłaty te są pobierane w przypadku zajęcia pasa drogi, a więc w przypadku budowy, modernizacji lub naprawy sieci telekomunikacyjnych umieszczonych w pasie drogowym. W ostatnich latach tego rodzaju czynności były realizowane w znikomym stopniu, np. w 2007 r. wybudowano 284 km sieci miejscowych, a więc i opłaty wnoszone przez podmioty realizujące takie inwestycje również nie były wysokie.

Przyjmując długość sieci miejscowych wybudowanych w 2007 r. (284 km o szer. 1 m), oraz najwyższą stawkę 10 zł za m² (zależy ona od kategorii drogi oraz elementu pasa drogowego), to do zarządców dróg mogło wpłynąć ok. 3 mln zł za każdy dzień. Uwzględniając uśrednioną wartość dotychczasowej opłaty, tj. 5,1 zł za m², to wpływy wynosiły ok. 1,5 mln zł za jeden dzień. Natomiast jeżeli, zgodnie z projektem ustawy, opłata zostałaby ograniczona do 0,20 zł za m², to do zarządców dróg wpłynęłoby ok. 60 tys. zł za jeden dzień. Można jednak założyć, że ustawa wpłynie na zakres realizowanych inwestycji sieciowych, tzn. zwiększona zostanie długość budowanych i modernizowanych sieci telekomunikacyjnych, a więc i opłaty dla zarządców dróg będą większe. W okresach kiedy sieci telekomunikacyjne były budowane lub modernizowane rocznie przybyło ok. kilkudziesięciu tysięcy kilometrów sieci (w 2006 r. 38,9 tys. km, w 2005 r. 62,1 tys. km.¹⁹⁾). Zakładając wzrost inwestycji w wyniku wejścia w życie ustawy na poziomie z 2006 r. tj. 38,9 tys. km to nawet przy stawce obniżonej do 0,20 zł wpływy zarządców dróg kształtowałyby się na poziomie ok. 8 mln zł.

Symulacja wysokości wpływów zarządców dróg w zależności od wysokości opłaty za zajęcie pasa drogowego została przedstawiona poniżej w tabeli.

Symulacja na podstawie wybudowanej długości sieci miejscowych w 2007 r. (284 km)			
Stawka opłaty (za m ²)	10 zł	5,1 zł	0,20 zł (projekt)
Wysokość dziennych wpływów	3 mln zł	1,5 mln zł	60 tys. zł
Symulacja wysokości wpływów zarządców dróg, przy założeniu wzrostu inwestycji w wyniku wejścia w życie ustawy, do poziomu z 2006 r. (38,9 tys. km)			
7,8 mln zł			

Opłaty za umieszczenie w pasie drogowym infrastruktury telekomunikacyjnej do tej pory wahały się od 2 zł do 160 zł za m², ustawa ogranicza ich maksymalną wysokość do 20 zł za m², należy jednak zaznaczyć, że większość dotychczasowych stawek była w granicach od 10 zł do 50 zł, a więc blisko maksymalnego pułapu wprowadzonego w ustawie. Przy szacowaniu skutków wprowadzenia opłat maksymalnych za zajęcie pasa drogowego lub umieszczenie w pasie drogowym infrastruktury telekomunikacyjnej należy również wziąć

¹⁹⁾ Wg danych GUS Łączność wyniki działalności z lat 2005 – 2007.

pod uwagę, że celem ustawy jest uruchomienie procesów inwestycyjnych budowy sieci telekomunikacyjnych.

Biorąc pod uwagę, że długość sieci miejscowych na koniec 2007 r. wynosiła 676,5 tys. km oraz uśrednioną wartość dotychczasowych opłat, tj. 30 zł za m² (zależą od rodzaju zajmowanego obszaru oraz kategorii drogi), to do zarządców dróg wpłynęło ok. 20,3 mln zł (za rok). Z kolei przy założeniu opłaty w wysokości 50 zł za m², wpływy zarządców dróg kształtowałyby się na poziomie ok. 33,8 mln zł. Przyjmując maksymalną wysokość opłaty określoną w projekcie ustawy na poziomie 20 zł za m², to wpływy zarządców dróg wyniosłyby ok. 13,5 mln zł (za rok) przy analogicznej długości sieci. Z powyższego wynika, że z tego tytułu wpływy zarządców dróg mogłyby być niższe o około 30 % (przy założeniu wartości średniej). Jednak w przypadku znacznego zwiększenia długości sieci telekomunikacyjnej, w pasie drogowym, ubytek dochodów u zarządców dróg nie powinien być istotny.

5. Projekt nakłada na zarządców dróg obowiązek budowy kanałów technologicznych przy okazji budowy lub przebudowy dróg publicznych. Nie spowoduje to znacznego zwiększenia kosztów inwestycyjnych (wzrost ten szacuje się na ułamek procenta w stosunku do wartości całej inwestycji drogowej), przy czym z tytułu udostępnienia infrastruktury przedsiębiorcom telekomunikacyjnym (opłaty z tytułu najmu lub dzierżawy) uzyskają oni długookresowe dochody.

Relacje kosztów budowy kanału technologicznego w stosunku do kosztów budowy 1 km drogi ilustruje poniższa tabela.

Relacja kosztów budowy kanału technologicznego do kosztów budowy drogi

Lp.	Rodzaje kosztów	Autostrady	Ekspresowe	Obwodnice
1	Średni koszt budowy 1 km	100 720 571,04	42 206 235,02	18 535 962,79
2	Orientacyjny kosztorys dla 1 km kanału technologicznego przy drodze krajowej (koszt dla 1 km 4-rurowego z 200 m przepustu) – średni dla wszystkich założeń:	64 582,50	64 582,50	64 582,50
a)	przy założeniu wykonania 1 wkopu i 1 studzienki – średni	42 840,00	42 840,00	42 840,00

	koszt			
b)	przy założeniu wykonania 1 wkopu i 2 studzienek – średni koszt	45 830,00	45 830,00	45 830,00
c)	przy założeniu wykonania 2 wkopów i 2 studzienek – średni koszt	65 330,00	65 330,00	65 330,00
d)	przy założeniu wykonania 4 wkopów i 2 studzienek – średni koszt	104 330,00	104 330,00	104 330,00
	Porównanie kosztów (stosunek kosztu budowy kanału technologicznego do kosztu budowy 1 km drogi) – wartość średnia	0,06 %	0,15 %	0,35 %
	Porównanie kosztów (stosunek kosztu budowy kanału technologicznego do kosztu budowy 1 km drogi) – dla założenia a)	0,04 %	0,10 %	0,23 %
	Porównanie kosztów (stosunek kosztu budowy kanału technologicznego do kosztu budowy 1 km drogi) – dla założenia b)	0,05 %	0,11 %	0,25 %
	Porównanie kosztów (stosunek kosztu budowy kanału technologicznego do kosztu budowy 1 km drogi) – dla założenia c)	0,06 %	0,15 %	0,35 %
	Porównanie kosztów (stosunek kosztu budowy kanału technologicznego do kosztu budowy 1 km drogi) – dla założenia d)	0,10 %	0,25 %	0,56 %

Porównanie kosztów (stosunek kosztu budowy kanału technologicznego do kosztu budowy 1 km drogi) – dla najniższego kosztu założenia a), czyli 37 330,00	0,04 %	0,09 %	0,20 %
Porównanie kosztów (stosunek kosztu budowy kanału technologicznego do kosztu budowy 1 km drogi) – dla najwyższego kosztu założenia d), czyli 118 600,00	0,12 %	0,28 %	0,64 %

Jak wynika z zamieszczonych danych koszt budowy kanałów technologicznych dla poszczególnych rodzajów dróg kształtuje się, w zależności od przyjętego założenia, w granicach od minimalnie 0,04 % do maksymalnie 0,64 % kosztu budowy drogi.

6. Dodatkowe zadania nałożone na jednostki sektora finansów publicznych mogą spowodować wzrost kosztów funkcjonowania tych jednostek. Należy się liczyć z dodatkowymi etatami i kosztami związanymi ze zwiększeniem zadań Prezesa UKE, państwowej inspekcji ochrony środowiska (przyjmowanie zawiadomień o zamiarze oddania do użytku instalacji radiokomunikacyjnej), wojewodów (lokalizowanie regionalnych sieci szerokopasmowych) oraz samorządów powiatowych, gminnych i wojewódzkich. W zakresie dotyczącym Prezesa UKE zwiększenie etatów i kosztów ma charakter istotny (przewiduje się konieczność zapewnienia dodatkowych 10 etatów w centrali oraz 32 etatów w delegaturach). Wzrost kosztów funkcjonowania UKE wynikający ze zwiększenia zatrudnienia może wynieść w skali roku ok. 3 mln zł.

Reasumując, ustawa w wyniku uruchomienia procesów inwestycyjnych dotyczących budowy sieci szerokopasmowych może spowodować:

- zwiększenie dochodów budżetu centralnego z podatku VAT od inwestycji telekomunikacyjnych od ok. 700 mln zł do ok. 1,5 mld zł,
- dodatkowo powinny wzrosnąć dochody budżetu centralnego i jednostek samorządu terytorialnego z tytułu podatku PIT oraz dochody jednostek samorządu terytorialnego

z tytułu udziału w zyskach związanych z prowadzeniem działalności telekomunikacyjnej, które obecnie są trudne do oszacowania.

Ponadto ustawa spowoduje wzrost kosztów funkcjonowania podmiotów finansowanych z budżetu państwa (budżet centralny i budżety jednostek samorządu terytorialnego) o ok. 25,1 – 25,9 mln zł, z tego:

- w UKE o ok. 3,5 mln zł (wzrost zatrudnienia oraz koszty sporządzania inwentaryzacji infrastruktury telekomunikacyjnej w skali kraju),
- w samorządach wojewódzkich od ok. 1,6 mln zł do 2,4 mln zł (opracowanie inwentaryzacji infrastruktury telekomunikacyjnej w skali województw – 16 województw x 100 – 150 tys. zł, zakładając, że ewentualne zwiększenie zakresu zadań, będzie mogło zostać zrealizowane na obecnym poziomie zatrudnienia),
- w samorządach powiatowych i gminnych o ok. 20 mln zł (zakładając, że zwiększony zakres zadań będzie realizowany na obszarach uznanych za tzw. „białe plamy” w związku z pozbawieniem tych obszarów dostępu do Internetu, czyli obejmie ok. 1/3 gmin w Polsce, przy średnim miesięcznym wynagrodzeniu osoby zatrudnionej do realizacji tych zadań na poziomie 2 000 zł).

Jak wynika z przedstawionego powyżej bilansu, w przypadku zrealizowania zakładanego poziomu inwestycji dotyczących budowy sieci szerokopasmowych, wpływy z podatku VAT od tych inwestycji powinny całkowicie zrekompensować skutki finansowe dla budżetu państwa i jednostek samorządu terytorialnego wywołane projektowaną regulacją.

4. Wpływ regulacji na rynek pracy

Wejście w życie projektu ustawy będzie miało pozytywny wpływ na rynek pracy, bowiem przyczyni się do stworzenia nowych etatów, głównie w podmiotach realizujących inwestycje w zakresie infrastruktury telekomunikacyjnej, jak również w niektórych organach władzy publicznej oraz jednostkach samorządowych i podmiotach wykonujących zadania z zakresu użyteczności publicznej realizujących zadania związane z procesami inwestycyjnymi w zakresie infrastruktury technicznej. Ponadto, ustawa służy rozwojowi dostępu do nowoczesnych usług telekomunikacyjnych, a pośrednio informatycznych, co zdecydowanie zwiększy możliwości telepracy oraz zdolności działania pracowników

w nowoczesnym środowisku pracy, z szerokim wykorzystaniem możliwości, jakie dają zaawansowane technologie, w szczególności w zakresie dostępu do informacji oraz szybkości komunikacji. Pośrednio zatem ustawa będzie miała również wpływ na inne niż inwestycyjny lub telekomunikacyjny rynki pracy przez stworzenie warunków umożliwiających podnoszenie kwalifikacji przez poszczególne osoby funkcjonujące w gospodarce.

Spółeczeństwo informacyjne znajduje się w punkcie zwrotnym. W ostatnim czasie dokonał się ogromny postęp technologiczny, a techniki informatyczno-telekomunikacyjne wchodzą w fazę powszechnego stosowania, w której zasadniczym zmianom mogą ulec sposób życia i pracy oraz interakcje między ludźmi. Zawartość multimedialna staje się dostępna w nowych zróżnicowanych formatach i może być dostarczana w dowolnym czasie i do dowolnych miejsc oraz dostosowywana do preferencji lub wymagań poszczególnych obywateli. Z technicznego punktu widzenia w dziedzinie sieci komunikacyjnych, mediów, zawartości, usług i urządzeń zachodzi konwergencja cyfrowa. Dzięki coraz lepszym sieciom i nowym technikom kompresji powstają nowe, szybsze kanały dystrybucji, nowe formaty zawartości i usługi (np. Voice over IP, telewizja internetowa, muzyka on-line).

Poza wzrostem zatrudnienia związanego z budową infrastruktury, w wyniku inwestycji w nowoczesną szerokopasmową infrastrukturę telekomunikacyjną będą się rozwijały e-usługi, które będą miały, o czym była mowa powyżej, również pozytywny wpływ na rynek pracy. Chodzi tu nie tylko o usługi oferowane przez administrację rządową, ale także o e-zakupy, e-bankowość, czy e-zdrowie. Z roku na rok rośnie popularność zakupów online, czyli tzw. e-commerce. Trend ten dotyczy nie tylko polskiego rynku e-usług, ale całej Europy, w której najaktywniejsze w sferze e-commerce są Wielka Brytania, Niemcy, Francja, Hiszpania i Włochy. Co więcej, w 2007 r. wartość zakupów dokonywanych przez Internet w Europie równa była wartości tego typu zakupów w USA.

Innym rodzajem e-usług jest możliwość uczenia się przez Internet. E-learning – to przede wszystkim platformy internetowe pozwalające nie tylko na pobieranie plików tekstowych i czytanie ich online, ale także pobieranie plików multimedialnych, czy interaktywną komunikację między uczestnikami kursu i prowadzącymi kurs oraz możliwość wypełniania online wszelkiego rodzaju testów. Platformy e-learningowe, wykorzystywane głównie przez uczelnie, ciągle się rozbudowują i oferują coraz więcej kursów, i trend ten w najbliższym czasie się utrzyma. Z roku na rok, coraz więcej uczelni rozszerza też swoją ofertę do chętnych spoza grona studentów – za pewną opłatą na wybrany kurs może zapisać się każda osoba przebywająca w dowolnym miejscu na świecie. Szkolenia e-learningowe są popularne

również wśród przedsiębiorstw. Co prawda w Polsce e-learning wciąż nie cieszy się tak dużą popularnością jak wśród naszych europejskich sąsiadów (jak podaje Ministerstwo Rozwoju Regionalnego zaledwie 3 % firm wykorzystuje tego typu szkolenia do doskonalenia umiejętności swoich pracowników), należy jednak oczekiwać, że sytuacja ta zacznie ulegać zmianie, tym bardziej, że pracodawcy wydają się coraz lepiej rozumieć potrzebę podnoszenia kwalifikacji swojego personelu i coraz częściej decydują się na finansowanie wszelkiego rodzaju szkoleń.

Kolejną e-usługą, która wciąż będzie się rozwijać i będzie miała wpływ na rynek pracy to e-bankowość. Obecnie coraz więcej tradycyjnych banków oferuje swoim klientom dostęp do konta przez Internet. Już w 2006 r. liczba rachunków internetowych w niektórych bankach przekraczała 1.000 tys. (np. w mBanku rachunków internetowych było 1.620 tys., a w PKO BP 1.260 tys.) i liczby te z roku na rok rosną. Na koniec 2008 r. udział internautów korzystających z kont internetowych przekroczył 30 % i wszystko wskazuje na to, że popularność e-bankowości będzie jeszcze rosła.

5. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Wejście w życie projektu pozytywnie wpłynie na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość. Zasadniczym celem ustawy jest stworzenie uwarunkowań zapewniających rozwój infrastruktury telekomunikacyjnej i dostęp do usług telekomunikacyjnych, ograniczający się nie tylko do eliminacji wykluczenia cyfrowego, ale przede wszystkim do pobudzenia inicjatyw w zakresie budowy sieci szerokopasmowych. Instytut Łączności – Państwowy Instytut Badawczy w 2008 r. w Raporcie²⁰⁾ przygotowanym na zlecenie Krajowej Izby Gospodarczej oszacował niezbędną wysokość nakładów na budowę sieci następnej generacji na kwotę od 18,3 mld zł do 25,7 mld zł, z tego:

- w obszarze dostępowych sieci szerokopasmowych, stanowiących wąskie gardło w zakresie dostępu szerokopasmowego, od 15,9 mld zł do 21,5 mld zł,
- w obszarze sieci szkieletowych i dystrybucyjnych od 1,5 mld zł do 3,0 mld zł i
- w obszarze aplikacji od 0,9 mld zł do 1,2 mld zł.

²⁰⁾ „Oszacowanie kosztów inwestycji telekomunikacyjnych związanych z budową sieci następnej generacji NGN w Polsce” Instytut Łączności – Państwowy Instytut Badawczy, Warszawa kwiecień 2008 r.

Dzięki wspólnemu wysiłkowi samorządów lokalnych i przedsiębiorców telekomunikacyjnych, a także przy wsparciu organów państwa oraz wykorzystaniu środków publicznych, głównie z funduszy unijnych, Polska nie tylko ma szansę nadrobić zaległości cywilizacyjne w zakresie dostępu szerokopasmowego, ale ma szansę na przełom plasujący Polskę w czołówce państw europejskich pod względem dostępu szerokopasmowego o bardzo wysokich przepływnościach.

Ustawa ma stworzyć fundament dla kluczowych działań w ramach przyjętego przez Rząd RP „Planu stabilności i rozwoju – wzmocnienie gospodarki Polski wobec światowego kryzysu finansowego”, jak również działań antykryzysowych zapowiedzianych przez Komisję Europejską w komunikacie z dnia 28 stycznia 2009 r. „Inwestowanie w przyszłość Europy” (KOM(2009)36).

Technologie informacyjne i komunikacyjne są czynnikiem silnie stymulującym wzrost gospodarczy i zatrudnienie. Odpowiadają one za jedną czwartą wzrostu PKB i 40 % wzrostu produktywności w Unii Europejskiej. Np. Kongres Stanów Zjednoczonych Ameryki informuje, że każdy dolar zainwestowany w sieci bezprzewodowe daje 10 dolarów zwrotu²¹⁾. Różnice wyników gospodarczych pomiędzy krajami uprzemysłowionymi można w dużej mierze wytłumaczyć wysokością inwestycji w technologie informacyjne i komunikacyjne, poziomem badań nad nimi i zakresem ich stosowania oraz stopniem konkurencyjności sektorów gospodarki związanych ze społeczeństwem informacyjnym i mediami. Usługi, umiejętności, media i treści związane z ICT stanowią coraz ważniejszy element gospodarki i społeczeństwa. Polska jak na razie w tym zakresie zajmuje jedną z niższych pozycji wśród państw UE²²⁾.

Rozwój usług ICT w Europie i na świecie uległ w ostatnich latach przyspieszeniu, przyczyniając się do ogromnego wzrostu w dziedzinie społeczeństwa informacyjnego i mediów. Wzrost ten był możliwy dzięki szerokiej dostępności szybkiej komunikacji łączącej różne rodzaje urządzeń. Tradycyjna zawartość (np. filmy, wideo, muzyka) jest obecnie dostępna w formatach cyfrowych, a jednocześnie pojawiają się nowe usługi, które od samego początku mają postać cyfrową – przykładem może być oprogramowanie interaktywne. Cyfrowa konwergencja usług, sieci i urządzeń z dziedziny społeczeństwa

²¹⁾ **Coming soon.** Thomas Noren, head of LTE Product Development at Ericsson's Networks business unit talks to MCI about his confidence in the future that LTE will bring. Mobile Communications International, Issue 159, June 2009, pp. 30 – 31.

²²⁾ Raport Instytutu Łączności – Państwowego Instytutu Badawczego Pt. „Rozwój społeczeństwa informacyjnego w Polsce. Stan, zagrożenia, perspektywy”. Warszawa kwiecień 2009 r., str. 4 – 8.

informacyjnego i mediów stała się w końcu elementem codzienności: ICT są coraz inteligentniejsze, mniejsze, bezpieczniejsze, szybsze, stale połączone i łatwiejsze w użyciu, a zawartość coraz częściej występuje w formie trójwymiarowych multimediiów.

Odpowiedzią na fundamentalne zmiany technologiczne musi być proaktywna polityka organów państwa – ustawodawczych i wykonawczych. Konwergencja cyfrowa wymaga zgody politycznej oraz woli dostosowywania ram regulacyjnych tam, gdzie jest to potrzebne, w celu zapewnienia spójności z nowo powstającą gospodarką opartą na wiedzy i informacji wykorzystującą media cyfrowe.

Ustawa będzie miała pozytywny wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość przez:

- stworzenie warunków do budowy i eksploatacji nowoczesnej infrastruktury telekomunikacyjnej oraz sieci telekomunikacyjnych, w tym przede wszystkim szerokopasmowych, przez jednostki samorządu terytorialnego, na obszarach, na których siły rynkowe i działania regulacyjne nie spowodowały ich powstania,
- udostępnianie przez jednostki samorządu terytorialnego, wszystkim przedsiębiorcom telekomunikacyjnym nowo wybudowanej infrastruktury telekomunikacyjnej i sieci telekomunikacyjnych na jednakowych konkurencyjnych warunkach,
- zwiększenie zakresu świadczonych usług telekomunikacyjnych użytkownikom końcowym, w tym przede wszystkim usług szerokopasmowego dostępu do Internetu,
- prowadzenie działań mających na celu pobudzenie lub agregację popytu użytkowników końcowych na usługi związane z szerokopasmowym dostępem do Internetu, w szczególności edukacyjne i szkoleniowe,
- ułatwienie procedur dotyczących lokalizacji inwestycji,
- nałożenie na Prezesa UKE obowiązku sporządzania inwentaryzacji infrastruktury telekomunikacyjnej, dla obszaru Rzeczypospolitej Polskiej, przedstawiającej pokrycie istniejącą infrastrukturą telekomunikacyjną i publicznymi sieciami telekomunikacyjnymi zapewniającymi lub umożliwiającymi zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu, co będzie miało pozytywny wpływ na ekonomiczne i racjonalne podejmowanie decyzji inwestycyjnych przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych.

Ustawa będzie miała również wpływ na funkcjonowanie przedsiębiorstw telekomunikacyjnych przez:

- zwiększenie konkurencji w zakresie infrastruktury i usług telekomunikacyjnych, wymuszającej wzrost efektywności funkcjonowania przedsiębiorców telekomunikacyjnych, w wyniku zwiększenia liczby podmiotów posiadających i udostępniających infrastrukturę telekomunikacyjną,
- obowiązek przyłączenia przez operatorów telekomunikacyjnych nowo wybudowanej infrastruktury telekomunikacyjnej oraz sieci telekomunikacyjnych przez jednostki samorządu terytorialnego do swojej sieci telekomunikacyjnej (realizacja tego obowiązku zapewni połączenie lokalnych sieci, co z kolei będzie skutkowało zwiększeniem dostępu na poziomie hurtowym do nowoczesnej infrastruktury telekomunikacyjnej),
- umożliwienie przedsiębiorcom telekomunikacyjnym prostszego i szybszego współkorzystania oraz dostępu do budynków, infrastruktury telekomunikacyjnej i sieci telekomunikacyjnej, co ułatwi świadczenie usług telekomunikacyjnych użytkownikom końcowym,
- poprawienie dostępu dla przedsiębiorców telekomunikacyjnych do informacji o istniejącej infrastrukturze telekomunikacyjnej (inventaryzacja infrastruktury telekomunikacyjnej), co ułatwi im podejmowanie decyzji inwestycyjnych, z uwzględnieniem na danym obszarze inwestycyjnym zakresu istniejącego już pokrycia taką infrastrukturą,
- zapewnienie przedsiębiorcom telekomunikacyjnym, na ich wniosek, dostępu telekomunikacyjnego do infrastruktury telekomunikacyjnej jednostek samorządu terytorialnego oraz podmiotów wykonujących zadania z zakresu użyteczności publicznej (energetycznych, gazowych i wodno-kanalizacyjnych), umożliwiającego świadczenie z wykorzystaniem tej infrastruktury usług telekomunikacyjnych dla użytkowników końcowych,
- obowiązek wyposażenia budynków w światłowodową instalację telekomunikacyjną, umożliwiającą przyłączenie do publicznych sieci telekomunikacyjnych wykorzystywanych do świadczenia usług, co ułatwi dostęp techniczny przedsiębiorcom telekomunikacyjnym do użytkowników końcowych,
- zapewnienie przedsiębiorcom telekomunikacyjnym dostępu do miejsca w budynku, w którym zbiegają się łącza i kable doprowadzone do lokali, będzie miało wpływ na zwiększenie konkurencji na rynku dostępowym,

- zapewnienie przedsiębiorcom telekomunikacyjnym i innym podmiotom posiadającym lub budującym sieci telekomunikacyjne dostępu do nieruchomości w celu umieszczenia obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej, co ułatwi lokalizowanie urządzeń telekomunikacyjnych,
- stworzenie możliwości ustanowienia współwłasności kabla światłowodowego oraz kanalizacji kablowej stanowić ma zachęty dla przedsiębiorców telekomunikacyjnych do współinwestowania w budowę infrastruktury telekomunikacyjnej, a w konsekwencji przyczyni się do bardziej efektywnego wykorzystania infrastruktury telekomunikacyjnej,
- obowiązek informacyjny operatorów dotyczący lokalizacji i rodzaju posiadanej infrastruktury telekomunikacyjnej lub publicznej sieci telekomunikacyjnej, na potrzeby związane z ubieganiem się o dostęp telekomunikacyjny przez jednostki samorządu terytorialnego lub określenia zasadności interwencji publicznej w sektorze telekomunikacyjnym,
- ułatwienie dostępu przedsiębiorcom telekomunikacyjnym i innym podmiotom budującym infrastrukturę telekomunikacyjną do pasów drogowych (między innymi przez zobligowanie, w trakcie budowy lub przebudowy drogi, zarządcy drogi do zlokalizowania kanału technologicznego w pasie drogowym),
- objęcie obowiązkiem projektowym, przy projektowaniu obiektów budowlanych, sieci telekomunikacyjnej na analogicznych zasadach jak sieci energetycznej, gazowej czy wodno-kanalizacyjnej.

Zaproponowane rozwiązania w ustawie ułatwią budowę nowoczesnej infrastruktury telekomunikacyjnej oraz stworzą dodatkowe możliwości do wzrostu konkurencji na rynku telekomunikacyjnym, przede wszystkim w zakresie infrastruktury, ale również i usług telekomunikacyjnych. W wyniku poprawienia dostępu do usług telekomunikacyjnych, w tym w szczególności szerokopasmowych, rozwiązania ustawowe stworzą również możliwości rozwojowe w poszczególnych regionach kraju przez pobudzenie działalności gospodarczej.

6. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów

Ustawa będzie miała pozytywny wpływ na sytuację i rozwój regionów. W wyniku budowy i modernizacji infrastruktury telekomunikacyjnej, w tym w szczególności sieci szerokopasmowych oraz zwiększenia liczby podmiotów udostępniających tę infrastrukturę i świadczących usługi telekomunikacyjne, zostanie zwiększony dostęp techniczny do usług

telekomunikacyjnych, w tym w szczególności szerokopasmowych. Stworzy to nowe możliwości zarówno na poziomie regionalnym, jak i krajowym przez rozwój usług telekomunikacyjnych, w tym multimedialnych, dostęp szerokopasmowy do Internetu oraz rozwój e-usług. W miarę upowszechnienia się usług informacyjno-komunikacyjnych, rośnie również wpływ nowych technik telekomunikacyjnych i informatycznych na społeczeństwo.

Projekt ustawy, poprawiając warunki inwestowania w nowoczesną infrastrukturę telekomunikacyjną, ma zapewnić, aby korzyści z rozwoju usług społeczeństwa informacyjnego i gospodarki opartej na wiedzy odnosili wszyscy obywatele. Usługi telekomunikacyjne i informatyczne są coraz powszechniejsze i korzysta z nich coraz więcej ludzi. Nadal jednak ponad połowa mieszkańców UE czerpie ze stosowania tych usług niepełne korzyści lub jest od nich całkowicie odcięta. Sytuacja ta dotyczy także Polski. Wzmocnienie spójności społecznej, ekonomicznej i terytorialnej przez zwiększenie dostępności produktów i usług telekomunikacyjno-informatycznych, w regionach słabiej rozwiniętych (województwa wschodnie i północno-wschodnie), jest ekonomiczną, społeczną i polityczną koniecznością. Z tej perspektywy przedsięwzięcia, w zakresie budowy otwartych dla wszystkich przedsiębiorców telekomunikacyjnych i powiązanych ze sobą regionalnych sieci szerokopasmowych są jednymi z najważniejszych na najbliższe lata, których istotnym skutkiem powinno być polepszenie integracji województw oraz zrównanie i podniesienie w nich poziomu dostępu do nowoczesnych usług telekomunikacyjno-informatycznych.

Szeroko rozumiane usługi telekomunikacyjne stanowią ważny element polskiej i europejskiej gospodarki. Zasadnicze wyzwanie polega na tym, aby uczynić te usługi lepszymi, bardziej dostępnymi i mniej kosztownymi. Osiągnięto już znaczne postępy we wdrażaniu usług publicznych opartych na technikach informatycznych i telekomunikacyjnych. Odnotowywane są pierwsze sukcesy, także w dziedzinie e-administracji np. deklaracje podatkowe składane on-line pozwalają zaoszczędzić miliony godzin rocznie. Trzeba jednak zrobić znacznie więcej, aby wykazać efekty gospodarcze nowych technik telekomunikacyjnych i ich społeczną akceptację. Projekt ustawy podejmuje to wyzwanie i daje zachęty do rozwoju infrastruktury telekomunikacyjnej, stanowiącej przecież bazę dla usług informatycznych.

E-usługi mają duży potencjał w dziedzinie poprawy jakości życia. Mogą też, dzięki nowym usługom zdrowotnym i socjalnym, których wprowadzenie staje się możliwe właśnie dzięki nowym technikom telekomunikacyjnym i informatycznym, przyczynić się do poprawy zdrowia obywateli. W kontekście wyzwań demograficznych stojących przed Europą (starzenie się społeczeństw i wydłużenie średniej życia), nowe techniki komunikowania się

i rozwój e-usług może pomóc w zwiększeniu wydajności i efektywności publicznych systemów ochrony zdrowia i opieki społecznej. Techniki te są również narzędziem wspomagającym ochronę środowiska, np. w dziedzinie monitorowania i postępowania w następstwie katastrof czy też energooszczędne i wydajne procesy produkcyjne. Wreszcie, techniki telekomunikacyjno-informatyczne, a precyzyjniej je nazywając – usługi telematyczne – mogą również przyczynić się do zwiększenia bezpieczeństwa transportu, przy jednoczesnej ochronie środowiska.

Należy jednak również stwierdzić, że w wyniku realizacji tej ustawy mogą się zmniejszyć środki finansowe pozostające w gestii jednostek samorządu terytorialnego, na skutek zwiększenia zadań jednostek samorządu terytorialnego (patrz punkt 3 OSR), które mogłyby być do tej pory przeznaczone na rozwój regionów.

7. Wpływ na środowisko naturalne

Ustawa nie wpływa bezpośrednio na środowisko naturalne.

8. Wskazanie źródeł finansowania

Zadania nałożone w ustawie na jednostki sektora finansów publicznych mogą być finansowane w ramach budżetów tych jednostek, ustalanych co roku w ramach budżetu centralnego oraz budżetów jednostek samorządu terytorialnego. Mimo że projekt ustawy przewiduje wejście jej w życie w 30 dni od jej uchwalenia, to ze względu na proces legislacyjny, skutki finansowe z niej wynikające będą miały wpływ dopiero na budżet na rok 2010.

Zadania nałożone na jednostki samorządu lokalnego mogą być finansowane z:

- subwencji ogólnej z budżetu państwa,
- dotacji celowej na realizację zadań zleconych,
- funduszy unijnych, np. dostępnych w ramach RPO – Infrastruktura Telekomunikacyjna (ok. 1 mld euro), PO RPW – SSPW (ok. 366 mln euro) i POIG – działanie 8.3 (ok. 364 mln euro),
- przychodów z tytułu prowadzenia działalności telekomunikacyjnej,
- z podatków od osób fizycznych wynikających ze wzrostu zatrudnienia,

- ze środków własnych jednostek samorządu terytorialnego.

Należy przy tym podkreślić, że uregulowanie w projekcie ustawy zasad prowadzenia działalności telekomunikacyjnej przez jednostki samorządu terytorialnego nie pociąga za sobą konieczności realizacji obowiązku określonego w art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, który przewiduje, że przekazanie gminie, w drodze ustawy, nowych zadań własnych wymaga zapewnienia koniecznych środków finansowych na ich realizację w postaci zwiększenia dochodów własnych gminy lub subwencji. Prowadzenie działalności telekomunikacyjnej nie jest działaniem nowym. Ustawa nadaje mu natomiast status zadania własnego. W obecnym stanie prawnym jednostki samorządu terytorialnego mogą, jeżeli uznają to za celowe i potrzebne dla wspólnoty samorządowej, podejmować działania w zakresie telekomunikacji.

Ponadto, w kwestii finansowania jednostek samorządu terytorialnego, dopuszcza się również poszerzenie zakresu działań tych jednostek o zadania wymagające nakładów finansowych bez zapewnienia dodatkowych środków finansowych, jeżeli znajdują one rekompensatę w dochodach z nowych źródeł lub innych korzyściach społeczności lokalnej (zostało to potwierdzone w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 września 2005 r., sygn. akt K 46/04).

W zakresie funduszy unijnych środki przeznaczone są na działalność telekomunikacyjną jednostek samorządu terytorialnego z następujących programów operacyjnych – Program „Innowacyjna Gospodarka 2007 – 2013” oraz „Program Operacyjny Rozwój Polski Wschodniej”.

Program Operacyjny „Innowacyjna Gospodarka 2007 – 2013” (dalej PO IG) to dokument przyjęty przez Radę Ministrów na mocy uchwały z dnia 30 października 2007 r. Wskazuje główne cele, jakie powinny zostać osiągnięte w najbliższych latach, zgodnie z założeniami tzw. Strategii Lizbońskiej i opisuje metody ich realizacji. W latach 2007 – 2013 w ramach Programu, przedsiębiorcy, instytucje, otoczenie biznesu, jednostki badawcze i naukowe oraz instytucje administracji publicznej uzyskują wsparcie w wysokości przekraczającej 9 710 mln euro na realizację różnego rodzaju projektów, które przyczyniają się do podnoszenia innowacyjności polskiej gospodarki i polskich przedsiębiorstw. Z kwoty tej 8 250 mln euro to środki z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR), a pozostałe 1 460 mln euro pochodzi z budżetu krajowego.

W ramach PO IG są realizowane 2 priorytety, których celem jest rozwój społeczeństwa informacyjnego i elektronicznej administracji. Są to: priorytet 7. Społeczeństwo Informacyjne

– budowa elektronicznej administracji oraz priorytet 8. Społeczeństwo Informacyjne – zwiększanie innowacyjności gospodarki.

Celem priorytetu 7. jest utworzenie rozległej, ogólnokrajowej infrastruktury teleinformatycznej, umożliwiającej przesyłanie danych między poszczególnymi platformami usług elektronicznych, portalami dziedzinowymi, rejestrami elektronicznymi i urzędami. Zbudowana infrastruktura teleinformatyczna będzie stanowić zaplecze dla elektronicznych usług publicznych świadczonych dla obywateli i przedsiębiorców.

W ramach priorytetu przewiduje się uruchamianie następujących usług wspomagających świadczenie elektronicznych usług publicznych na rzecz obywateli i przedsiębiorców:

- elektroniczny obieg spraw i dokumentów,
- dostęp do rejestrów państwowych,
- podpis elektroniczny i system elektronicznych tożsamości (eiD).

Alokacja przeznaczona na realizację priorytetu 7. to 788 mln euro.

W ramach priorytetu 8. PO IG będą wspierane działania w zakresie tworzenia usług elektronicznych, tworzenia elektronicznej komunikacji między przedsiębiorstwami, przeciwdziałania wykluczeniu cyfrowemu oraz budowie telekomunikacyjnej infrastruktury dostępowej. Wartość alokacji przeznaczonej na realizację działań 8. priorytetu PO IG wynosi 1 415 mln euro.

Program Operacyjny Rozwój Polski Wschodniej

30 stycznia 2007 r. Rada Ministrów przyjęła Program Operacyjny Rozwój Polski Wschodniej 2007 – 2013. Celem głównym Programu Operacyjnego Rozwój Polski Wschodniej jest przyspieszenie tempa rozwoju społeczno-gospodarczego Polski Wschodniej (tj. województw: lubelskiego, podkarpackiego, podlaskiego, świętokrzyskiego i warmińsko-mazurskiego) w zgodzie z zasadą zrównoważonego rozwoju.

W ramach osi priorytetowej II infrastruktura Społeczeństwa Informacyjnego wsparcie zostanie skierowane na rzecz budowy w 5 województwach Polski wschodniej, zagrożonych wykluczeniem cyfrowym, infrastruktury teleinformatycznej tworzącej regionalne sieci szkieletowe, uzupełniającej istniejące zasoby zgodnie z zasadą neutralności technologicznej.

W ramach inwestycji telekomunikacyjnych inwestorzy mogą składać wnioski o dofinansowanie w ramach priorytetu nowoczesna gospodarka. Celem tego priorytetu jest stymulowanie rozwoju konkurencyjnej gospodarki opartej na wiedzy w następującym zakresie:

- infrastruktura uczelni,
- infrastruktura społeczeństwa informacyjnego,
- wspieranie innowacji,
- promocja i współpraca.

Projekty realizowane w ramach Programu będą współfinansowane z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego. Pula środków przeznaczonych na ten cel to ok. 2 270 mld euro, w tym ok. 992 mln euro specjalnych środków, przeznaczonych, decyzją Rady Europejskiej, dla pięciu regionów Unii Europejskiej o najniższym poziomie PKB na mieszkańca, wyznaczonych na podstawie danych Eurostatu z 2002 r. – tj. 120 euro. Pozostała kwota, tj. ok. 1,21 mld euro z EFRR stanowi dodatkowe środki wyasygnowane przez Rząd RP z puli funduszy strukturalnych przyznanych Polsce.

Obowiązek sporządzania inwentaryzacji infrastruktury telekomunikacyjnej, będzie mógł być finansowany przez województwa z wpływów z tytułu podatku CIT, a także z tytułu podatku PIT, wygenerowanych w związku ze wzrostem inwestycji infrastrukturalnych po wejściu w życie przedmiotowej ustawy. Powiązana z rozwojem inwestycji rozbudowa przedsiębiorstw oznacza wzrost produkcji, któremu zazwyczaj towarzyszy wzrost zatrudnienia. Zwiększenie zatrudnienia i związany z nim wzrost kosztów pracy, przekłada się na wzrost dochodów publicznych przez wzrost dochodów budżetu państwa i samorządów z podatku dochodowego od osób fizycznych.

Natomiast zwiększone zadania organów administracji publicznej, w tym przede wszystkim UKE będą wymagały zagwarantowania na ten cel odpowiednich środków w budżecie państwa.

W wyniku wejścia w życie ustawy i rozpoczęcia procesów inwestycyjnych, a także wzrostu ilości świadczonych usług do budżetu państwa wpłyną dodatkowe dochody przede wszystkim z podatku od towarów i usług (VAT).

Przedstawione źródła finansowania zwiększonych wydatków jednostek sektora finansów publicznych powinny być w pełni pokryte wzrostami dochodów budżetu państwa oszacowanymi w punkcie 3 OSR.

URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ.

KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU

Mikołaj Dowgielewicz

Min.MD/2732/09/DP/jg/SzS

Warszawa, dnia 27 listopada 2009 r.

Pan
Maciej Berck
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych sporządzona na podstawie art. 9 pkt 3 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 2a ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej Mikołaja Dowgielewicza

Szanowny Panie Ministrze,

W związku z projektem ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (pismo nr RM-10-129-09), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

Projektowana regulacja jest zgodna z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem.

S. u. Sekretarza Komitetu
Integracji Europejskiej

SEKRETARZ STANU
Mikołaj Dowgielewicz

Do uprzejmej wiadomości:

Pan Maciej Jankowski
Podsekretarz Stanu,
Ministerstwo Infrastruktury

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA INFRASTRUKTURY¹**

z dnia

w sprawie minimalnej przepływności łączy w sieci szerokopasmowej

Na podstawie art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 2009 r. – o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U. Nr, poz.) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wymagana minimalna przepływność łączy w sieci szerokopasmowej wynosi 256 kbit/s do i od abonenta lub użytkownika końcowego.

§ 2. Sieci telekomunikacyjne realizowane jako szerokopasmowe przed dniem wejścia w życie rozporządzenia o przepływności łączy niższej niż określona w § 1, zachowują swój status sieci szerokopasmowych.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie od dnia ogłoszenia.

Minister Infrastruktury

¹ Minister Infrastruktury kieruje działem administracji rządowej – łączność, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Infrastruktury (Dz.U. Nr 216, poz. 1594).

UZASADNIENIE

Uzasadnienie ogólne:

Przedmiotowe rozporządzenie wydawane jest w celu określenia wartości minimalnej przepływności łączy w sieci szerokopasmowej.

Uzasadnienie szczegółowe:

1. Przyczyna i podstawa wydania rozporządzenia

Na podstawie art. 2 ust. 3 ustawy z dnia o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych zwanej dalej „Ustawą”, minister właściwy do spraw łączności obowiązany jest określić w drodze rozporządzenia, nie rzadziej niż raz na trzy lata, minimalną przepływność łączy w sieci szerokopasmowej, biorąc pod uwagę poziom rozwoju telekomunikacji i stymulowanie jej rozwoju oraz zaspokojenie potrzeb użytkowników końcowych oraz fakt, że dostęp można określić jako szerokopasmowy, jeżeli wydajność łącza nie jest czynnikiem ograniczającym możliwość uruchomienia aplikacji dostępnych w sieci.

Przedmiotowe rozporządzenie stanowi realizację tej delegacji ustawowej i wydawane jest po raz pierwszy

2. Przepisy przejściowe

Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie od dnia ogłoszenia.

Projekt rozporządzenia nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w przepisach dotyczących sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Ocena Skutków Regulacji

I. Podmioty, na które oddziałuje rozporządzenie.

Rozporządzenie oddziaływać będzie na wszystkich operatorów szerokopasmowych sieci telekomunikacyjnych oraz jednostki samorządu terytorialnego świadczące usługi, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 3 Ustawy. Określenie minimalnej przepływności łączy w sieci szerokopasmowej skutkować będzie ujednoczeniem pojęcia „sieć szerokopasmowa”, które dotychczas było dowolnie rozumiane i odmiennie określane przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych w ofertach, umowach i regulaminach usług.

Z punktu widzenia konsumenta wprowadzenie przedmiotowego rozporządzenia przyczyni się do zwiększenia przejrzystości informacji publikowanych przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych oraz zwiększenia konkurencyjności w zakresie coraz wyższych przepływności oraz jakości usług szerokopasmowych.

II. Przeprowadzone konsultacje społeczne

W ramach konsultacji niniejszy projekt rozporządzenia został przekazany w szczególności do Polskiej Izby Informatyki i Telekomunikacji, Polskiego Towarzystwa Informatycznego oraz Krajowej Izby Gospodarczej Elektroniki i Telekomunikacji.

Projekt rozporządzenia wraz z uzasadnieniem został ponadto przekazany w dniu do Kancelarii Prezesa Rady Ministrów celem zaopiniowania OSR, stosownie do § 11 ust. 1 uchwały Nr 49 Rady Ministrów z dn. 19 marca 2002 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414) projekt rozporządzenia został udostępniony w dniuw Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Infrastruktury. Organizacje o charakterze lobbingsowym wymienione w rejestrze podmiotów wykonujących zawodową działalność lobbingsową (bip.mswia.gov.pl) nie zgłosiły zainteresowania pracami nad projektem rozporządzenia.

III. Wpływ na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Proponowane w rozporządzeniu przepisy nie będą miały wpływu na wzrost przychodów i wydatków budżetu państwa. Proponowane regulacje nie będą też miały wpływu na budżety samorządów terytorialnych.

IV. Wpływ na rynek pracy

Projektowana regulacja nie będzie miała bezpośredniego wpływu na rynek pracy, jednakże pośrednio wpłynie na niego pozytywnie, głównie na terenach wiejskich i słabo zurbanizowanych.

V. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Proponowane w rozporządzeniu przepisy będą miały pozytywny wpływ na konkurencyjność i przedsiębiorczość. Ujednoczenie minimalnego standardu przepływności łączy w sieciach szerokopasmowych ułatwi obecnym i przyszłym abonentom i użytkownikom końcowym wybór dostawcy usług telekomunikacyjnych świadczonych w sieciach szerokopasmowych. Skutkiem wejścia w życie proponowanych regulacji będzie również podniesienie dbałości przedsiębiorców telekomunikacyjnych o zapewnienie odbiorcom możliwie najwyższego poziomu jakości oferowanych usług oraz wzmocni konkurencję w tym zakresie.

VI. Wpływ na sytuację i rozwój regionalny

Projektowana regulacja będzie miała wpływ na rozwój regionalny, w konsekwencji czego przyczyni się do poprawy sytuacji i szybszego rozwoju terenów wiejskich i słabo zurbanizowanych. Szybkie łącza szerokopasmowe będą nieocenionym medium dla e-learningu, narzędziem wymiany informacji i integracji społecznej dla lokalnych wspólnot, a także motorem dla wzrostu konkurencji pomiędzy regionami, co bez szybkiego Internetu w XXI wieku jest niemożliwe.

VII. Wpływ projektowanej regulacji na środowisko.

Regulacje zaproponowane w projekcie rozporządzenia nie będą miały wpływu na środowisko.

5-11-tg

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA INFRASTRUKTURY¹⁾**

z dnia

w sprawie wysokości opłaty za wniosek o opinię

Na podstawie art. 4 ust. 5 ustawy z dnia 2009 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U. Nr ... , poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Rozporządzenie określa wysokość opłaty za wniosek o opinię Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej, zwany dalej „wnioskiem o opinię”, dotyczący:

- 1) budowy lub eksploatacji infrastruktury telekomunikacyjnej i sieci telekomunikacyjnych oraz nabywania praw do infrastruktury telekomunikacyjnej i sieci telekomunikacyjnych;
- 2) dostarczania sieci telekomunikacyjnej lub zapewniania dostępu do infrastruktury telekomunikacyjnej;
- 3) świadczenia, z wykorzystaniem posiadanej infrastruktury telekomunikacyjnej i sieci telekomunikacyjnych, usług na rzecz:
 - a) przedsiębiorców telekomunikacyjnych,
 - b) podmiotów, o których mowa w art. 4 pkt 1, 2, 4, 5 i 8 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800, z późn. zm.),
 - c) użytkowników końcowych - w zakresie i na warunkach określonych w art. 6 i 7 ustawy z dnia ... 2009r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U. Nr..., poz...).

§ 2.

1. Opłata za wniosek o opinię, gdy przedsięwzięcie realizowane jest przez jedną jednostkę samorządu terytorialnego, wynosi:

- 1) za wniosek o opinię dla przedsięwzięcia określonego w § 1 pkt 1:
 - a) 1500 zł - w przypadku, gdy koszt przedsięwzięcia wynosi nie więcej niż 500 000 zł;
 - b) 2500 zł - przypadku, gdy koszt przedsięwzięcia wynosi nie mniej niż 500 000 zł i nie więcej niż 1 000 000 zł;
 - c) 3000 zł - w przypadku, gdy koszt przedsięwzięcia wynosi więcej niż 1 000 000 zł;
- 2) za wniosek o opinię dla przedsięwzięcia określonego w § 1 pkt 2:
 - a) 500 zł - w przypadku, gdy koszt przedsięwzięcia wynosi nie więcej niż 10 000 zł;
 - b) 750 zł - w przypadku, gdy koszt przedsięwzięcia wynosi nie mniej niż 10 000 zł i nie więcej niż 30 000 zł;

¹⁾ Minister Infrastruktury kieruje działem administracji rządowej - łączność, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Infrastruktury (Dz. U. Nr 216, poz. 1594).

- c) 1000 zł - w przypadku, gdy koszt przedsięwzięcia wynosi więcej niż 30 000 zł;
- 3) za wniosek o opinię dla przedsięwzięcia określonego w § 1 pkt 3:
- a) 2500 zł - w przypadku, gdy koszt przedsięwzięcia wynosi nie więcej niż 20 000 zł;
 - b) 3000 zł - przypadku, gdy koszt przedsięwzięcia wynosi nie mniej niż 20 000 zł i nie więcej niż 60 000 zł;
 - c) 3500 zł - przypadku, gdy koszt przedsięwzięcia wynosi więcej niż 60 000 zł.
2. Opłata za wniosek o opinię, gdy przedsięwzięcie realizowane jest przez więcej niż jedną i nie więcej niż pięć jednostek samorządu terytorialnego, wynosi:
- 1) za wniosek o opinię dla przedsięwzięcia określonego w § 1 pkt 1:
- a) 2500 zł - w przypadku, gdy koszt przedsięwzięcia wynosi nie więcej niż 750 000;
 - b) 3000 zł - w przypadku, gdy koszt przedsięwzięcia wynosi nie mniej niż 750 000 i nie więcej niż 1 250 000;
 - c) 3500 zł - w przypadku, gdy koszt przedsięwzięcia wynosi więcej niż 1 250 000;
- 2) za wniosek o opinię dla przedsięwzięcia określonego w § 1 pkt 2:
- a) 1000 zł - w przypadku, gdy koszt przedsięwzięcia wynosi nie więcej niż 20 000 zł;
 - b) 1500 zł - w przypadku, gdy koszt przedsięwzięcia wynosi nie mniej niż 20 000 zł i nie więcej niż 60 000 zł;
 - c) 2000 zł - w przypadku, gdy koszt przedsięwzięcia wynosi więcej niż 60 000 zł;
- 3) za wniosek o opinię dla przedsięwzięcia określonego w § 1 pkt 3:
- a) 3000 zł - w przypadku, gdy koszt przedsięwzięcia wynosi nie więcej niż 50 000 zł;
 - b) 3500 zł - w przypadku, gdy koszt przedsięwzięcia wynosi nie mniej niż 50 000 zł i nie więcej niż 100 000 zł;
 - c) 4000 zł - w przypadku, gdy koszt przedsięwzięcia wynosi więcej niż 100 000 zł.
3. Opłata za wniosek o opinię, gdy przedsięwzięcie realizowane jest przez więcej niż pięć jednostek samorządu terytorialnego, wynosi:
- 1) za wniosek o opinię dla przedsięwzięcia określonego w § 1 pkt 1:
- a) 3000 zł - w przypadku, gdy koszt przedsięwzięcia wynosi nie więcej niż 1 000 000 zł;
 - b) 3500 zł - w przypadku, gdy koszt przedsięwzięcia wynosi nie mniej niż 1 000 000 zł i nie więcej niż 1 500 000 zł;
 - c) 4000 zł - w przypadku, gdy koszt przedsięwzięcia wynosi więcej niż 1 500 000 zł;
- 2) za wniosek o opinię dla przedsięwzięcia określonego w § 1 pkt 2:
- a) 1500 zł - w przypadku, gdy koszt przedsięwzięcia wynosi nie więcej niż 50 000 zł;
 - b) 2000 zł - w przypadku, gdy koszt przedsięwzięcia wynosi nie mniej niż 100 000 zł i nie więcej niż 150 000 zł;
 - c) 2500 zł - w przypadku, gdy koszt przedsięwzięcia wynosi więcej niż 150 000 zł;
- 3) za wniosek o opinię dla przedsięwzięcia określonego w § 1 pkt 3:
- a) 3500 zł - w przypadku, gdy koszt przedsięwzięcia wynosi nie więcej niż 100 000 zł;
 - b) 4000 zł - w przypadku, gdy koszt przedsięwzięcia wynosi nie mniej niż 100 000 zł i nie więcej niż 150 000 zł;
 - c) 4500 zł - w przypadku, gdy koszt przedsięwzięcia wynosi więcej niż 150 000 zł.

§ 3.

1. Opłata za wniosek o opinię, gdy realizowane przedsięwzięcie obejmuje więcej niż jedno z działań określonych w § 2, niezależnie od kosztów przedsięwzięcia, wynosi:

- 1) 3000 - w przypadku, gdy przedsięwzięcie realizowane jest przez jedną jednostkę samorządu terytorialnego;
- 2) 4000 - w przypadku, gdy przedsięwzięcie realizowane jest przez więcej niż jedną i nie więcej niż pięć jednostek samorządu terytorialnego;
- 3) 5000 zł - w przypadku, gdy przedsięwzięcie realizowane jest przez więcej niż pięć jednostek samorządu terytorialnego.

2. Opłata za wniosek o opinię, gdy przedsięwzięcie realizowane jest przez związek jednostek samorządu terytorialnego lub związek jednostek samorządu terytorialnego wspólne z jednostkami samorządu terytorialnego, niezależnie od liczby działań, które obejmuje przedsięwzięcie oraz niezależnie od kosztów przedsięwzięcia, wynosi 5 000 zł.

§ 4.

Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER INFRASTRUKTURY

UZASADNIENIE

Ustawa z dnia 2009 r. - o wspieraniu rozwoju usług i sieci szerokopasmowych w telekomunikacji (Dz. U. Nr ... , poz. ...), zwanej dalej „ustawą” stanowi podstawę do wydania rozporządzenia z art. 4 ust. 5 mającego na celu ustalenie wysokości opłaty za wnioski o opinię w sprawie wykonywania działalności w zakresie telekomunikacji przez jednostki samorządu terytorialnego, zwane dalej „j.s.t.”. Zgodnie z normami ustawy opłata ta nie może być wyższa niż 5000 zł i powinna być zróżnicowana w zależności od rodzaju działalności objętej planem i skali przedsięwzięcia.

Zaproponowane w projekcie opłaty uwzględniają skalę przedsięwzięcia (w której za podstawowe czynniki uznano ogólny koszt przedsięwzięcia i obszar administracyjny, który obejmuje przedsięwzięcie określony poprzez liczbę j.s.t. biorących udział w przedsięwzięciu) oraz rodzaj działalności objętej planem i została ustalona po zasięgnięciu opinii Prezesa UKE.

Jednocześnie zróżnicowanie wysokości opłat za wnioski o opinię ma na celu zachęcenie wszystkich zainteresowanych prowadzeniem działalności telekomunikacyjnej j.s.t. do ich składania – wysokość opłaty zwykle nie przekracza 1% kosztów przedsięwzięcia – wyjątek stanowi przedsięwzięcie dotyczące świadczenia, z wykorzystaniem posiadanej infrastruktury telekomunikacyjnej i sieci telekomunikacyjnych, usług na rzecz:

- przedsiębiorców telekomunikacyjnych,
- podmiotów, o których mowa w art. 4 pkt 1, 2, 4, 5 i 8 ustawy z dnia 16 lipca 2004r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800, z późn. zm.)
- użytkowników końcowych w zakresie i na warunkach określonych w art. 6 i 7 ustawy.

Podstawę takiego określenia wysokości opłaty za wnioski dotyczący świadczenia usług z wykorzystaniem posiadanej infrastruktury telekomunikacyjnej i sieci telekomunikacyjnych stanowi fakt, iż świadczenie tego rodzaju usług jest działaniem często związanym z niedużymi kosztami własnym i jednocześnie najbardziej ingerującym w rynek usług telekomunikacyjnych, a tym samym wnioski o opinię dotyczący tego rodzaju przedsięwzięć wymaga największego nakładu czasu i pracy pracowników UKE, w tym dokonywania analiz przedsięwzięcia pod kątem zakłócania rozwoju równoprawnej i skutecznej konkurencji na rynkach telekomunikacyjnych.

Dodatkowo, by zachęcić do składania wniosków o opinię także w przypadku małych i mało kosztownych przedsięwzięć podejmowanych przez pojedyncze gminy, wysokość opłaty za tego rodzaju wnioski o opinię określono na najniższym poziomie.

Przedmiotowe rozporządzenie jest zgodne z prawem unijnym.

Ocena Skutków Regulacji (OSR)

1. Podmioty, na które oddziałuje rozporządzenie

Rozporządzenie oddziałuje na j. s. t. i Prezesa UKE.

2. Konsultacje społeczne

W ramach konsultacji społecznych projekt rozporządzenia zostanie umieszczony na stronach internetowych Biuletynu Informacji Publicznej Ministerstwa Infrastruktury zgodnie z ustawą z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz.1414). W ramach konsultacji społecznych zostanie przekazany do organizacji środowiskowych. Po zakończeniu konsultacji OSR zostanie uzupełniony o ich wynik.

3. Wpływ projektu rozporządzenia na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżet samorządu terytorialnego

Rozporządzenie ma wpływ na sektor finansów publicznych, reguluje bowiem przepływy pieniężne pomiędzy samorządami i Prezesem UKE. Stanowi również dochód budżetu państwa. Jednak wysokość opłat nie wpływa na sektor finansów publicznych – wysokość opłaty po stronie j.s.t. nie będzie stanowiła znaczących kosztów w ich funkcjonowaniu.

4. Wpływ regulacji na rynek pracy

Rozporządzenie nie ma wpływu na rynek pracy.

5. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw.

Rozporządzenie nie ma bezpośredniego wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw.

6. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny.

Rozporządzenie nie ma wpływu na sytuację i rozwój regionalny. Poprzez minimalny poziom opłat j.s.t. będą mogły uzyskać fachowe wsparcie UKE co powinno skutkować większym prawdopodobieństwem powodzenia podejmowanych przedsięwzięć telekomunikacyjnych, a co za tym następuje rozwojem sieci dostępu szerokopasmowego.

Rozporządzenie Ministra Infrastruktury¹⁾

z dnia ...

w sprawie warunków i trybu udzielania pomocy publicznej dotyczącej wykonywania niektórych rodzajów działalności w zakresie wspierania rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych

Na podstawie art. 28 ustawy z dnia o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U. Nr, poz.) zarządza się, co następuje:

§1. Rozporządzenie określa warunki i tryb udzielania pomocy publicznej dotyczącej wykonywania działalności, o której mowa w art. 3, art. 8 i art.16 ustawy z dnia ... o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, zwanej dalej „ustawą”.

§2. 1. Działalność, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy, może polegać na budowie i eksploatacji infrastruktury telekomunikacyjnej i sieci telekomunikacyjnych, przy czym działalność ta obejmuje budowę, a następnie świadczenie usług telekomunikacyjnych. Usługi, o których mowa w zdaniu poprzedzającym nie mogą być świadczone wyłącznie na rzecz przedsiębiorców.

2. W celu realizacji działalności, o której mowa w ust. 1, jednostka samorządu terytorialnego wybiera przedsiębiorcę. Do wyboru przedsiębiorcy stosuje się przepisy niniejszego rozporządzenia.

3. Zasady realizacji działalności, o której mowa w ust. 1, określa umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych, zawarta pomiędzy jednostką samorządu terytorialnego a przedsiębiorcą.

4. Umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawiera zobowiązanie przedsiębiorcy do świadczenia usług o charakterze publicznym na rzecz podmiotów trzecich, w tym użytkowników końcowych.

5. Za usługi o charakterze publicznym uznaje się usługi ważne z punktu widzenia funkcjonowania danej społeczności, które najprawdopodobniej nie byłyby wykonywane bez wsparcia ze strony podmiotu publicznego. Uznanie usług świadczonych na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych za usługi o charakterze publicznym dokonywane jest przez właściwą jednostkę samorządu terytorialnego.

6. Umowa o świadczenie usług określa w szczególności:

- 1) zasady przeprowadzenia budowy infrastruktury, z uwzględnieniem zasady neutralności technologicznej,
- 2) zasady finansowania działalności,
- 3) zasady dysponowania i wykorzystywania składników majątkowych przy wykonywaniu działalności, w tym dotyczące wykorzystania istniejącej infrastruktury,
- 4) zakres i zasady świadczenia usług na rzecz podmiotów trzecich,
- 5) zasady udostępniania infrastruktury przez przedsiębiorcę,

¹⁾ Minister Infrastruktury kieruje działem administracji rządowej – łączność, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Infrastruktury (Dz. U. Nr 216, poz. 1594).

- 6) rodzaj wszystkich wyłącznych lub specjalnych praw przyznanych przedsiębiorcy,
- 7) sposób obliczania wynagrodzenia za świadczenie usług publicznych,
- 8) kryteria, według jakich będzie oceniana jakość usług świadczonych przez przedsiębiorcę,
- 9) zasady kontroli realizacji umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym zasady weryfikacji sposobu obliczania rekompensaty, w celu uniknięcia nadmiernej rekompensaty.
- 10) zasady rozliczania stron w wyniku wykonania umowy,
- 11) zasady prowadzenia rachunkowości związanej z umową o świadczenie usług telekomunikacyjnych,
- 12) warunki i zasady wprowadzania zmian w umowie,
- 13) termin wykonywania zobowiązania.

7. Przedsiębiorca jest zobowiązany do udostępniania innym przedsiębiorcom telekomunikacyjnym infrastruktury oraz świadczenia usług telekomunikacyjnych zgodnie z przepisami ustawy oraz Prawa telekomunikacyjnego.

8. W przypadku udostępnienia infrastruktury lub świadczenia usług telekomunikacyjnych innemu przedsiębiorcy, na zasadach, o których mowa w art. 10 Ustawy, różnica pomiędzy wynagrodzeniem za udostępnienie infrastruktury lub świadczenie usług telekomunikacyjnych a wynagrodzeniem rynkowym stanowi pomoc publiczną dla tego przedsiębiorcy.

9. Maksymalna intensywność pomocy, o której mowa w ust. 8, liczona jako stosunek ekwiwalentu dotacji brutto, jest zgodna z § 5 ust. 1 i 2 niniejszego rozporządzenia.

10. Pomoc, o której mowa w ust. 8, udzielana w odniesieniu do tych samych wydatków kwalifikowanych podlega sumowaniu z każdą inną pomocą, w tym pomocą *de minimis* oraz pomocą z budżetu Unii Europejskiej, udzieloną przedsiębiorcy, niezależnie od jej formy i źródła. Łączna wartość pomocy nie może przekroczyć maksymalnej intensywności pomocy określonej w § 5 ust. 1 i 2.

11. Świadczenie przez przedsiębiorcę usług użytkownikom końcowym bez pobierania wynagrodzenia lub w zamian za wynagrodzenie określone na warunkach korzystniejszych niż rynkowe odbywa się na zasadach określonych w art. 7 i art. 10 pkt 2 ustawy. Treść decyzji Prezesa UKE określająca zakres i warunki świadczenia tych usług, o której mowa w art. 7 ust. 2-5 ustawy, powinna zostać uwzględniona w umowie o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

12. Wysokość wynagrodzenia dla przedsiębiorcy z tytułu świadczenia usług telekomunikacyjnych na podstawie zawartej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nie przekracza kwoty niezbędnej do pokrycia kosztów poniesionych w związku z wykonaniem zobowiązania, przy uwzględnieniu przychodów generowanych przy wykonywaniu działalności, jak również rozsądnego zysku. (*Rozsądny zysk oznacza stopę zwrotu z kapitału własnego, uwzględniającą ryzyko lub brak ryzyka, osiągniętą przez przedsiębiorstwo dzięki interwencji publicznej*²⁾).

13. Przy obliczaniu poziomu wynagrodzenia uwzględnia się wszelkie korzyści przyznane ze środków publicznych, niezależnie od ich formy. Wynagrodzenie jest przeznaczane na realizację umowy, bez uszczerbku dla możliwości dowolnego dysponowania przez przedsiębiorcę rozsądnym zyskiem.

²⁾ Wytyczne do określenia poziomu rozsądnego zysku zawierają odpowiednie dokumenty wspólnotowe. W chwili obecnej art. 5 Decyzji Komisji z dnia 28 listopada 2005 r. w sprawie stosowania art. 86 ust. 2 Traktatu WE do pomocy państwa w formie rekompensaty tytułu świadczenia usług publicznych, przyznawanej przedsiębiorstwom zobowiązanym do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym (2005/842/WE).

14. Koszty inwestycji związanych ze świadczeniem usług rozliczane są w ramach wynagrodzenia przekazywanego na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

15. Jeśli w efekcie kontroli sposobu wykonywania umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych okaże się, że przedsiębiorca odnosi nadmierne korzyści z realizacji umowy, w szczególności w związku ze zwiększeniem przychodów generowanych przy wykonywaniu działalności, poziom wynagrodzenia powinien zostać odpowiednio zmodyfikowany. Kwoty przewyższające ustalony poziom wynagrodzenia powinny zostać zwrócone jednostce samorządu terytorialnego lub przeznaczone na realizację umowy, zgodnie z określonymi przez strony zasadami. W trakcie kontroli sposobu wykonywania umowy będą brane pod uwagę w szczególności rozwój rynku związanego z działalnością na danym terenie.

§3. 1. W ramach wspierania rozwoju usług i sieci szerokopasmowych w telekomunikacji jednostki samorządu terytorialnego mogą przekazywać przedsiębiorcom wsparcie stanowiące regionalną pomoc inwestycyjną.

2. Wsparcie nie może być udzielane przedsiębiorcom:

- 1) podlegającym wykluczeniom na podstawie właściwych przepisów;
- 2) na których ciąży obowiązek zwrotu pomocy, wynikający z decyzji Komisji Europejskiej uznającej pomoc za niezgodną z prawem oraz ze wspólnym rynkiem;
- 3) znajdującym się w trudnej sytuacji ekonomicznej, spełniającym kryteria określone we właściwych przepisach prawa Unii Europejskiej³⁾.

3. Wsparcie stanowiące regionalną pomoc inwestycyjną może zostać przekazane na projekty będące nowymi inwestycjami, przy czym za nową inwestycję uznaje się:

- 1) inwestycję w środki trwałe oraz wartości niematerialne i prawne związane z:
 - a) utworzeniem nowego przedsiębiorstwa,
 - b) rozbudową istniejącego przedsiębiorstwa,
 - c) dywersyfikacją produkcji przedsiębiorstwa poprzez wprowadzenie nowych dodatkowych produktów, lub
 - d) zasadniczą zmianą dotyczącą procesu produkcyjnego w istniejącym przedsiębiorstwie;
- 2) nabycie środków trwałych bezpośrednio związanych z przedsiębiorstwem, które zostało zamknięte lub zostałyby zamknięte, gdyby zakup nie nastąpił, przy czym środki nabywane są przez inwestora niezależnego od zbywcy.

§4. 1 Regionalna pomoc inwestycyjna obliczana jest w odniesieniu do kosztów dokonywanej inwestycji lub w odniesieniu do szacunkowych kosztów wynagrodzenia dla miejsc pracy utworzonych w wyniku realizacji projektu.

2. W przypadku obliczania kwoty pomocy w odniesieniu do kosztów dokonywanej inwestycji, przedsiębiorca będący beneficjentem pomocy powinien wnieść wkład własny odpowiadający co najmniej 25% wydatków kwalifikowanych, pochodzący ze środków własnych lub z zewnętrznych źródeł finansowania, w formie pozbawionej wsparcia ze środków publicznych.

3. W przypadku obliczania kwoty pomocy w odniesieniu do kosztów dokonywanej inwestycji, do wydatków kwalifikowanych zalicza się, niezbędne do realizacji projektu wydatki poniesione na:

³⁾ Kryteria te zostały określone w pkt 9-11 Wytycznych wspólnotowych dotyczących pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw (Dz. Urz. UE C 244, z 01.10.2004, str. 2).

- 1) nabycie prawa własności lub użytkowania wieczystego gruntów lub nieruchomości zabudowanych,
- 2) nabycie lub wytworzenie środków trwałych w szczególności budynków, budowli, maszyn i urządzeń, aparatury i przyrządów, infrastruktury technicznej związanej z inwestycją, w tym urządzeń i instalacji telekomunikacyjnych, wodociągowych, ciepłowniczych, gazowych elektrycznych, kanalizacyjnych lub wyposażenia technicznego dla prac biurowych,
- 3) raty leasingowe ruchomych środków trwałych, pod warunkiem, że umowa obejmuje zobowiązanie do nabycia prawa własności tych środków przez przedsiębiorcę otrzymującego pomoc, po zakończeniu trwania umowy,
- 4) najem lub dzierżawę gruntu, budynku lub budowli pod warunkiem, że najem lub dzierżawa trwają przez okres co najmniej 3 lat od przewidywanego terminu zakończenia projektu w przypadku mikroprzedsiębiorcy, małego albo średniego przedsiębiorcy lub 5 lat w przypadku przedsiębiorcy nie będącego mikroprzedsiębiorcą, małym albo średnim przedsiębiorcą;
- 5) nabycie wartości niematerialnych i prawnych poprzez nabycie patentów, licencji, know-how lub nieopatentowanej wiedzy technicznej, jeżeli łącznie spełniają następujące warunki:
 - a) będą wykorzystywane wyłącznie w ramach przedsiębiorstwa, które otrzymało pomoc,
 - b) będą podlegać amortyzacji zgodnie z przepisami o rachunkowości,
 - c) będą nabyte od osób trzecich na warunkach rynkowych,
 - d) będą stanowić aktywa przedsiębiorcy otrzymującego pomoc przez co najmniej pięć lat, a w przypadku mikroprzedsiębiorcy, małego i średniego przedsiębiorcy przez co najmniej trzy lata,
- 6) prace związane z przygotowaniem projektu, w tym przygotowanie analiz technicznych, prawnych, finansowych i ekonomicznych, badań, ekspertyz specjalistycznych, koszt nadzoru technicznego i dokumentacji technicznej, w wysokości nieprzekraczającej 50% faktycznie poniesionych wydatków na te prace.

4. Środki trwałe, o których mowa w ust. 3 pkt 2, powinny być nowe, z wyłączeniem środków trwałych nabytych przez mikroprzedsiębiorcę, małego lub średniego przedsiębiorcę lub środków trwałych nabytych w ramach projektu, o którym mowa w §3 ust. 3 pkt 2.

5. W odniesieniu do przedsiębiorców niebędących mikroprzedsiębiorcą, małym lub średnim przedsiębiorcą, wydatki określone w ust. 3 pkt 5 kwalifikują się do pomocy w wysokości nie przekraczającej 50% całkowitych wydatków kwalifikowanych.

6. Cenę nabycia i koszt wytworzenia środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych ustala się zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2009 r. Nr 152, poz. 1223 i Nr 165, poz. 1316).

7. Wydatki, o których mowa w ust. 3, pomniejsza się o podatek od towarów i usług, chyba że zgodnie z odrębnymi przepisami przedsiębiorcy nie przysługuje prawo jego zwrotu lub odliczenia.

8. W przypadku obliczania kwoty pomocy w odniesieniu do szacunkowych kosztów wynagrodzenia dla miejsc pracy utworzonych w wyniku realizacji projektu przez tworzenie nowych miejsc pracy rozumie się przyrost netto liczby pracowników w danym przedsiębiorstwie w wyniku realizacji nowej inwestycji, w stosunku do średniej z poprzednich 12 miesięcy, w okresie trzech lat od daty zakończenia inwestycji. Liczba

pracowników oznacza liczbę osób zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy w okresie jednego roku, oraz liczbę osób zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy oraz pracowników sezonowych, w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy.

§5. 1. Maksymalna intensywność pomocy liczona jako stosunek ekwiwalentu dotacji brutto do wydatków kwalifikowanych wynosi:

- 1) 50% - na obszarach należących do województw: lubelskiego, podkarpackiego, warmińsko-mazurskiego, podlaskiego, świętokrzyskiego, opolskiego, małopolskiego, lubuskiego, łódzkiego, kujawsko – pomorskiego;
- 2) 40% - na obszarach należących do województw: śląskiego, pomorskiego, zachodniopomorskiego, dolnośląskiego, wielkopolskiego, a w okresie od dnia 1 stycznia 2007 r. do dnia 31 grudnia 2010 r. na obszarze należącym do województwa mazowieckiego, z wyłączeniem miasta stołecznego Warszawy;
- 3) 30% - na obszarze należącym do miasta stołecznego Warszawy oraz w okresie od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia 31 grudnia 2013 r. – na obszarze należącym do województwa mazowieckiego.

2. Intensywność pomocy może być powiększona w stosunku do limitów, o których mowa w ust. 1, o:

- 1) 20% w odniesieniu do małych przedsiębiorstw,
- 2) 10 % w odniesieniu do średnich przedsiębiorstw.

3. Maksymalną wartość pomocy udzielanej na realizację dużego projektu inwestycyjnego ustala się zgodnie z wzorem określonym w § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 października 2006 r. w sprawie ustalenia mapy pomocy regionalnej (Dz. U. Nr 190, poz. 1402).

4. Regionalna pomoc inwestycyjna może zostać udzielona w przypadku, gdy przedsiębiorca, przed rozpoczęciem realizacji prac, złożył wniosek o przyznanie pomocy do właściwej jednostki samorządu terytorialnego, a podmiot udzielający pomocy potwierdził na piśmie, że projekt z zastrzeżeniem szczegółowej weryfikacji wniosku, kwalifikuje się do uzyskania pomocy ponieważ spełnia określone kryteria.

5. Przez rozpoczęcie realizacji prac związanych z projektem należy rozumieć podjęcie prac budowlanych lub pierwszego prawnie wiążącego zobowiązania do zamówienia ruchomych środków trwałych, z wyłączeniem przygotowania lub opracowania dokumentacji projektowej.

6. Regionalna pomoc inwestycyjna może zostać udzielona na projekty, które zostaną utrzymane w regionie, w którym udzielono pomocy, przez okres co najmniej pięć lat od dnia ich zakończenia. W przypadku obliczania wielkości pomocy w odniesieniu do szacunkowych kosztów wynagrodzenia pięcioletni okres dotyczy utrzymania miejsca pracy od dnia jego utworzenia.

7. W przypadku, gdy beneficjentem pomocy jest mikroprzedsiębiorca, mały lub średni przedsiębiorca, jednostka samorządu terytorialnego może skrócić okres, o którym mowa w ust. 6, do 3 lat.

8. Pomoc udzielana w odniesieniu do tych samych wydatków kwalifikowanych podlega sumowaniu z każdą inną pomocą, w tym pomocą *de minimis* oraz pomocą z budżetu Unii Europejskiej, udzieloną przedsiębiorcy, niezależnie od jej formy i źródła. Łączna wartość pomocy nie może przekroczyć maksymalnej intensywności pomocy określonej w ust. 1-3.

§6. 1.W przypadku realizacji projektu na warunkach, o których mowa w §5, przedsiębiorca składa wniosek o udzielenie pomocy właściwej jednostce samorządu terytorialnego, będącej podmiotem udzielającym pomocy.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, zawiera w szczególności:

- 1) nazwę przedsiębiorcy;
- 2) cel realizacji projektu;
- 3) opis projektu;
- 4) harmonogram realizacji projektu;
- 5) wartość projektu;
- 6) wydatki kwalifikowane;
- 7) wnioskowaną kwotę dofinansowania.

3. Jednostka samorządu terytorialnego przeprowadza ocenę wniosku biorąc pod uwagę spełnienie warunków związanych z udzieleniem regionalnej pomocy inwestycyjnej, o której mowa w Rozdziale 7, dotyczących w szczególności:

- 1) przedmiotu realizacji projektu,
- 2) wydatków kwalifikowanych,
- 3) intensywności pomocy,
- 4) trwałości realizacji projektu,
- 5) wpływ realizacji projektu na rozwój gospodarczy regionu,
- 6) wpływ realizacji projektu na rynek usług związanych z dostępem do sieci szerokopasmowych.

4. Po przeprowadzeniu oceny, o której mowa w ust. 3, jednostka samorządu terytorialnego, przyznaje przedsiębiorcy regionalną pomoc inwestycyjną przeznaczoną na pokrycie części wydatków kwalifikowanych, na podstawie umowy. Pomoc może być przekazana w formie bezzwrotnej dotacji lub w innej, prawnie dopuszczalnej formie.

5. Notyfikacji Komisji Europejskiej podlega pomoc na duże projekty inwestycyjne w przypadku, w którym całkowita kwota pomocy ze wszystkich źródeł przekracza 75% maksymalnej kwoty pomocy, jaką można przeznaczyć na inwestycje o kosztach kwalifikujących się do objęcia pomocą w wysokości 100 mln euro, przy zastosowaniu intensywności pomocy określonych w § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 października 2006 r. w sprawie ustalenia mapy pomocy regionalnej.

§7. Wsparcie, o którym mowa w §5, może być udzielane do dnia 31 grudnia 2013 r.

§8. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER INFRASTRUKTURY

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie delegacji zawartej w art. 28 ustawy z dnia o wspieraniu rozwoju usług i sieci szerokopasmowych w telekomunikacji (Dz. U. Nr, poz.), zwanej dalej „ustawą”.

Rozporządzenie określa warunki i tryb udzielania pomocy publicznej dotyczącej wykonywania działalności, o której mowa w art. 3, art. 8 i art.16 ustawy z dnia ... o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych. Wspieranie działalności, której dotyczy rozporządzenie, ma na celu wywarcie pozytywnego wpływu na rozwój gospodarczy i społeczny regionów poprzez poprawę dostępu i jakości usług telekomunikacyjnych, a tym samym likwidację wykluczenia cyfrowego geograficznego i socjalnego.

Wspieranie działalności przyjmuje różne formy (m.in. wynagrodzenie, rekompensatę za świadczenie usług, dzierżawę, dotację w ramach regionalnej pomocy inwestycyjnej) i w zależności od rodzaju projektu oraz obszaru, na którym projekt będzie realizowany, będzie podlegało właściwym zasadom określonym w przepisach dotyczących zamówień publicznych, koncesji na roboty budowlane lub usługi, partnerstwa publiczno-prywatnego oraz gospodarowania nieruchomościami.

Rozporządzenie uwzględnia przepisy i zasady wspólnotowe, w szczególności odnoszące się do pomocy publicznej, w tym regionalnej pomocy inwestycyjnej oraz do tzw. usług w ogólnym interesie gospodarczym (ang. services of general economic interest). Przy konstruowaniu rozporządzenia, w tym zakresie wzięto pod uwagę: projekt Wytycznych wspólnotowych w sprawie stosowania przepisów dotyczących pomocy państwa w odniesieniu do szybkiego wdrażania sieci szerokopasmowych, Decyzję Komisji z dnia 28 listopada 2005 r. w sprawie stosowania art. 86 ust. 2 Traktatu WE do pomocy państwa w formie rekompensaty tytułu świadczenia usług publicznych, przyznawanej przedsiębiorstwom zobowiązanym do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym (2005/842/WE), Biuletyn KE 9-1984. Stosowanie artykułów 92 i 93 Traktatu EWG do udziałów władz publicznych oraz Wspólnotowe wytyczne w sprawie krajowej pomocy regionalnej na lata 2007-2013(2006/C 54/08).

Przedsiębiorca w ramach realizacji przedsięwzięcia może pełnić rolę operatora (przedsiębiorca telekomunikacyjny, który realizuje zadania z zakresu dostarczania publicznych sieci telekomunikacyjnych lub udogodnień towarzyszących w rozumieniu Prawa telekomunikacyjnego) lub dostawcy usług (przedsiębiorca telekomunikacyjny, który realizuje zadania z zakresu świadczenia usług telekomunikacyjnych).

Działalność, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy, może polegać na budowie i eksploatacji infrastruktury telekomunikacyjnej i sieci telekomunikacyjnych, przy czym działalność ta obejmuje budowę, a następnie świadczenie usług telekomunikacyjnych

W kolejnych paragrafach rozporządzenia wskazano warunki i tryb wykonywania działalności, którą przewiduje ustawa. Warunki te uwzględniają elementy, na które Komisja Europejska zwraca uwagę przy dokonywaniu oceny proporcjonalnego charakteru interwencji oraz jej zgodności ze wspólnym rynkiem.

W rozporządzeniu zostały opisane warunki realizacji projektów polegających na budowie i eksploatacji infrastruktury telekomunikacyjnej i sieci telekomunikacyjnych, w tym sieci szkieletowych i sieci dostępowych. Sposób wykonywania tej działalności może się różnić ze względu na zakres eksploatacji, która w zależności od projektu może obejmować dostarczanie publicznych sieci telekomunikacyjnych lub udogodnień towarzyszących albo świadczenie usług

telekomunikacyjnych na rzecz przedsiębiorców telekomunikacyjnych, podmiotów, o których mowa w art. 4 Prawa telekomunikacyjnego lub użytkowników końcowych.

W dalszej części rozporządzenia wskazano sposób realizacji projektów, w ramach których eksploatacja obejmuje świadczenie usług telekomunikacyjnych na rzecz przedsiębiorców telekomunikacyjnych, podmiotów, o których mowa w art. 4 Prawa telekomunikacyjnego lub użytkowników końcowych. W związku z tym przedsiębiorca realizujący projekt będzie pełnił rolę zarówno operatora, jak i dostawcy usług. Podobnie jak w przypadku projektów polegających na budowie i eksploatacji infrastruktury, w celu zachowania przejrzystości i równych szans, powinien on zostać wybrany zgodnie z właściwymi przepisami (dotyczącymi zamówień publicznych, koncesji lub przedsięwzięć publiczno-prywatnych).

Przewidziana w rozporządzeniu metoda realizacji projektów polegających na budowie i eksploatacji infrastruktury oraz projektów polegających na świadczeniu usług telekomunikacyjnych na rzecz przedsiębiorców telekomunikacyjnych, podmiotów, o których mowa w art. 4 Prawa telekomunikacyjnego lub użytkowników końcowych (ale nie wyłącznie na rzecz przedsiębiorców telekomunikacyjnych), opiera się na koncepcji usług w ogólnym interesie gospodarczym. Koncepcja ta *znalazła* wyraz m.in. w Decyzji Komisji z dnia 28 listopada 2005 r. w sprawie stosowania art. 86 ust. 2 Traktatu WE do pomocy państwa w formie rekompensaty tytułu świadczenia usług publicznych, przyznawanej przedsiębiorstwom zobowiązanym do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym (2005/842/WE) oraz Wspólnotowych ramach dotyczących pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych (Dz. U. UE z 2005 r. C 297, str. 4).

Usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym nie mają ustalonego zakresu przedmiotowego i państwa członkowskie posiadają szeroki margines uznaniowości przy ich definiowaniu. Jednakże uznanie państwa członkowskiego danej usługi za usługę świadczoną w ogólnym interesie gospodarczym może być w przypadkach wystąpienia oczywistego błędu zakwestionowane przez Komisję Europejską¹. Powszechnie przez usługi w ogólnym interesie gospodarczym rozumie się działalność ważną z punktu widzenia funkcjonowania danej społeczności, która najprawdopodobniej nie byłaby wykonywana bez wsparcia ze strony podmiotu publicznego. Podstawowym elementem systemu świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym jest zobowiązanie do realizacji danej usługi (które może mieć różną formę prawną) oraz obliczona, zgodnie z określoną metodologią, rekompensata za świadczenie tej usługi, przy czym metodologia ta powinna zapewniać adekwatność wysokości rekompensaty w stosunku do powierzanego zadania. W zależności od rodzaju przedsięwzięcia, jego wielkości i sposobu realizacji, rekompensata może stanowić pomoc publiczną i wymagać bądź nie notyfikacji² lub też nie stanowi pomocy publicznej.

¹ Por. sprawa T-442/03, SIC przeciwko Komisji.

² Jeśli rekompensata spełnia przesłanki zawarte w Decyzji Komisji z dnia 28 listopada 2005 r. w sprawie stosowania art. 86 ust. 2 Traktatu WE do pomocy państwa w formie rekompensaty tytułu świadczenia usług publicznych, przyznawanej przedsiębiorstwom zobowiązanym do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym, nie wymaga ona notyfikacji, a przyznana pomoc uznana jest za zgodną ze wspólnym rynkiem. W pozostałych przypadkach konieczna jest notyfikacja pomocy Komisji Europejskiej, w celu zbadania zgodności ze wspólnym rynkiem.

Rekompensata z tytułu świadczenia usług publicznych nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE w przypadku łącznego spełnienia czterech warunków, określonych w Orzeczeniu ETS C-280/00, Altmark Trans GmbH i Regierungspräsidium Magdeburg przeciwko Nałverkehrs-gesellschaft Altmark GmbH (tzw. „przesłanki Altmark”):

1. przedsiębiorstwo będące beneficjentem musi być faktycznie zobowiązane do świadczenia usług publicznych, które ma wykonywać, a zobowiązanie to musi być jasno zdefiniowane;
2. wskaźniki, na podstawie których wyliczana jest rekompensata, muszą zostać określone wcześniej, w obiektywny i przejrzysty sposób;
3. wysokość rekompensaty nie może przekraczać kwoty niezbędnej do pokrycia całości lub części kosztów poniesionych w trakcie wykonywania zobowiązania z tytułu świadczenia usług publicznych, przy uwzględnieniu odpowiednich wpływów i rozsądnego zysku;
4. w przypadku gdy wybór przedsiębiorstwa mającego wywiązywać się z zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych nie jest dokonywany zgodnie z procedurą udzielania zamówień publicznych, która pozwoliłaby na wybór oferenta świadczącego te usługi w sposób najmniej kosztowny dla danej społeczności, poziom rekompensaty należy określić na podstawie analizy kosztów, jakie poniosłoby typowe, dobrze zarządzane przedsiębiorstwo dysponujące odpowiednimi środkami.

Stanowisko Komisji w zakresie uznania dostępu do szerokopasmowego internetu za usługi w ogólnym interesie gospodarczym ewoluowało. Obecnie Komisja w projekcie Wytycznych wspólnotowych w sprawie stosowania przepisów dotyczących pomocy państwa w odniesieniu do szybkiego wdrażania sieci szerokopasmowych stwierdza, że nie wszystkie działania będą zakwalifikowane przez Komisję Europejską jako usługi w ogólnym interesie gospodarczym (i tak np. wątpliwości pojawiają się w przypadku, gdy nie zaistniało wyraźne powierzenie i upoważnienie do świadczenia usług i jednocześnie projekt był nastawiony na zapewnienie dostępu do sieci przede wszystkim przedsiębiorców, czy też dostępne są już na danym obszarze usługi konkurencyjne świadczone przez podmioty prywatne). Biorąc powyższe pod uwagę, za usługi o charakterze publicznym będą mogły zostać uznane usługi świadczone na obszarze białym (ze względu na jego charakterystykę) i na obszarze szarym (po wykazaniu właściwego uzasadnienia co do interwencji).

Usługi w ogólnym interesie gospodarczym realizowane są na podstawie umowy pomiędzy jednostką samorządu terytorialnego a operatorem, która określa kluczowe elementy związane z wykonaniem zadania, w tym określa mechanizm wynagradzania operatora. Mechanizm wynagradzania operatora powinien uwzględniać koszty poniesione przez operatora w związku z realizacją projektu, przychody generowane przy realizacji projektu oraz rozsądny zysk dla operatora (wypłacane wynagrodzenie równe jest różnicy pomiędzy przychodami a kosztami powiększonej o rozsądny zysk operatora).

Pojęcie „rozsądnego zysku” nie jest zdefiniowane w przepisach wspólnotowych ani krajowych. Przyjęto, iż rozsądny zysk oznacza stopę zwrotu z kapitału własnego, uwzględniającą ryzyko lub brak ryzyka, osiągniętą przez przedsiębiorstwo dzięki interwencji publicznej. W tym przypadku posłużono się podejściem zaprezentowanym w Decyzji Komisji z dnia 28 listopada 2005 r. w sprawie stosowania art. 86 ust. 2 Traktatu WE do pomocy państwa w formie rekompensaty tytułu świadczenia usług publicznych, przyznawanej przedsiębiorstwom zobowiązanym do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym (2005/842/WE). Zgodnie z Decyzją, „Stopa ta nie przekracza zwykle średniej stopy w danym sektorze w ostatnich latach. W sektorach, w których nie ma przedsiębiorstw porównywalnych z przedsiębiorstwem zobowiązanym do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym, można dokonać porównania z przedsiębiorstwem mającym siedzibę w innym Państwie Członkowskim lub, jeśli to konieczne, z przedsiębiorstwem z innego sektora, pod warunkiem że zostanie uwzględniona specyfika poszczególnych sektorów. Określając wysokość

rozsądnego zysku, Państwa Członkowskie mogą wprowadzić kryteria motywacyjne, w szczególności w zakresie jakości świadczonych usług i wzrostu wydajności.(...) Rozsądny zysk uwzględnia wszystkie lub niektóre przypadki wzrostu wydajności, osiągnięte przez dane przedsiębiorstwa w ustalonym ograniczonym okresie, bez obniżania poziomu jakości usług powierzonych przedsiębiorstwu przez Państwo Członkowskie."

Zakłada się, że jeśli w efekcie kontroli wykonywania umowy okaże się, że operator odnosi nadmierne korzyści z realizacji umowy, w szczególności w związku ze zwiększeniem przychodów generowanych przy realizacji projektu, poziom wynagrodzenia powinien zostać odpowiednio, zgodnie z zasadami zawartymi w umowie, zmodyfikowany. Kwoty przewyższające ustalony poziom wynagrodzenia powinny zostać zwrócone jednostce samorządu terytorialnego lub przeznaczone na realizację umowy, zgodnie z określonymi przez strony zasadami. Przyjęcie wskazanej zasady jest zgodne z koncepcją usług w ogólnym interesie gospodarczym, zgodnie z którą wynagrodzenie podmiotu świadczącego usługi jest rodzajem rekompensaty za wykonywanie nieopłacalnej ekonomicznie działalności, ale rekompensata ta nie może być nadmierna; nadmierna rekompensata podlega zwrotowi.

Oprócz szczegółowego określenia mechanizmu rekompensaty, umowa o świadczenie usług publicznych powinna zapewniać m.in. neutralność technologiczną, określać zasady dysponowania składnikami majątkowymi przy realizacji projektu, w tym zasady związane z wykorzystaniem przy realizacji projektu istniejącej infrastruktury, określać zasady udostępniania infrastruktury przez operatora na rzecz podmiotów trzecich, w tym zasady świadczenia usług na rzecz innych przedsiębiorców (operator został zobowiązany do udostępniania infrastruktury innym przedsiębiorcom telekomunikacyjnym na równych, niedyskryminujących zasadach, na warunkach rynkowych). Umowa określa również mechanizm wynagrodzenia wy, który powinien zostać dopasowany do przyjętej struktury realizacji inwestycji.

Dodatkowo na podstawie rozporządzenia mogą być realizowane projekty dotyczące tzw. sieci publicznych polegające na zapewnieniu przez podmioty publiczne bezpłatnego dostępu do określonych informacji publicznych (np. na stronach urzędów) - przewidziano możliwość realizacji w ramach określonych rodzajów projektów, niezależnie od obszaru, budowy i eksploatacji infrastruktury służącej do świadczenia usług na rzecz organów administracji publicznej, państwowych lub samorządowych jednostek organizacyjnych oraz instytucji publicznych lub zapewniającej dostęp do sieci w miejscach publicznych. Sieć nie będzie mogła być wykorzystywana w celach związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. W efekcie nie będzie następowało przysporzenie na rzecz określonego przedsiębiorcy, co w założeniach ma skutkować tym, iż w zakresie realizacji tego typu projektów nie wystąpi pomoc publiczna.

W rozporządzeniu został opisany schemat pomocowy opierający się na zasadach regionalnej pomocy inwestycyjnej, w przypadku gdy jednostki samorządu terytorialnego zdecydują się wspierać prywatne podmioty w ramach podejmowanych przez nie inicjatyw w zakresie realizacji określonej działalności związanej z infrastrukturą telekomunikacyjną i dostępem do sieci szerokopasmowych i jednocześnie będzie to wywierało pozytywny wpływ na rozwój gospodarczy regionów i wyrównywanie różnic międzyregionalnych. Należy podkreślić, że wszystkie regiony Polski kwalifikują się obecnie do otrzymywania pomocy regionalnej.

Zasady wspierania przedsięwzięć w ramach wskazanego schematu pomocowego opierają się na Wytycznych w sprawie pomocy regionalnej na lata 2007-2013 (2006/C 54/08), w szczególności w zakresie przedmiotu wsparcia (nowa inwestycja), zasad dotyczących kosztów kwalifikowanych, efektu zachęty, trwałości wspieranej inwestycji oraz zasad kumulacji pomocy. Intensywność wsparcia jest zgodna z obowiązującą mapą pomocy regionalnej, przy

zachowaniu możliwości zwiększenia intensywności w odniesieniu do małych i średnich przedsiębiorstw.

W dalszej części rozporządzenia wskazano tryb udzielania wsparcia. Jak już wspomniano, wybór przedsiębiorcy realizującego projekty, o których mowa w rozporządzeniu, następuje na zasadach ogólnych, zgodnie z właściwymi przepisami, z uwzględnieniem przepisów dotyczących zamówień publicznych, koncesji na roboty budowlane lub usługi, partnerstwa publiczno-prywatnego, a także gospodarki nieruchomościami.

Rodzaje obszarów interwencji określane są w inwentaryzacji przedstawiającej pokrycie istniejącą infrastrukturą telekomunikacyjną i publicznymi sieciami telekomunikacyjnymi zapewniającymi lub umożliwiającymi zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu, z odrębnym zaznaczeniem pokrycia łączami światłowodowymi oraz sieciami bezprzewodowymi., o której mowa w art. 29 Ustawy.

Projekty realizowane są, z zastrzeżeniem zasad zawartych w niniejszym rozporządzeniu, w oparciu o uchwałę organu stanowiącego. Uchwała powinna zawierać w szczególności uzasadnienie dokonania interwencji w określonej formie na danym obszarze, wraz z przedstawieniem odpowiednich analiz w szczególności dotyczących potrzeb infrastrukturalnych i użytkowników oraz warunków prowadzenia działalności na tym obszarze. W tej formie uchwała będzie podlegała określonym czynnościom nadzorczym.

W rozporządzeniu przewidziano zasady odnoszące się do obowiązku notyfikacji Komisji Europejskiej umowy o świadczenie usług. Zgodnie z przyjętą koncepcją, umowa o świadczenie usług nie wymaga notyfikacji w przypadku, gdy spełnione są warunki określone w art. 2 Decyzji Komisji z dnia 28 listopada 2005 r. w sprawie stosowania art. 86 ust. 2 Traktatu WE do pomocy państwa w formie rekompensaty tytułu świadczenia usług publicznych, przyznawanej przedsiębiorstwom zobowiązanym do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym (2005/842/WE).

Tryb wsparcia działalności telekomunikacyjnej uwzględnia konieczność złożenia przez przedsiębiorcę wniosku o udzielenie pomocy, który składa się do właściwej jednostki samorządu terytorialnego, będącej podmiotem udzielającym pomocy. Po złożeniu wniosku, właściwa jednostka samorządu terytorialnego przeprowadza jego ocenę, biorąc pod uwagę w szczególności spełnienie warunków związanych z udzieleniem regionalnej pomocy inwestycyjnej, dotyczących m.in. przedmiotu realizacji projektu, wydatków kwalifikowanych, intensywności pomocy, trwałości realizacji projektu, wpływu realizacji projektu na rozwój gospodarczy regionu, wpływu realizacji projektu na rynek usług związanych z dostępem do sieci szerokopasmowych.

Na podstawie uchwały jednostka samorządu terytorialnego, po przeprowadzeniu oceny, przyznaje przedsiębiorcy regionalną pomoc inwestycyjną przeznaczoną na pokrycie części wydatków kwalifikowanych. Należy podkreślić, że pomoc może przyjąć różne, prawnie dopuszczalne formy.

W §6 ust. 5 przewidziane zostały odrębne zasady dotyczące dużych projektów inwestycyjnych w zakresie ich notyfikacji Komisji Europejskiej.

Zgodnie z przepisami końcowymi, wsparcie przedsięwzięć na podstawie regionalnej pomocy inwestycyjnej może być udzielane do dnia 31 grudnia 2013 r., co wynika z terminu obowiązywania właściwych wytycznych (§7 rozporządzenia). Jednocześnie przewidziano, zgodnie z §8, że rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Projektowana regulacja uwzględnia będzie wymagała notyfikacji Komisji Europejskiej (na podstawie art. 87 ust. 3 lit. c Traktatu WE, z uwzględnieniem Wspólnotowych wytycznych w sprawie krajowej pomocy regionalnej na lata 2007-2013) w trybie ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz.U. z 2007 r. Nr 59, poz. 404-t.j. z późn. zm.).

Rozporządzenie jest zgodne z obowiązującymi regulacjami Unii Europejskiej.

Projekt rozporządzenia, zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2005 r. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.), został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej (z chwilą przekazania projektów do uzgodnień z członkami Rady Ministrów).

Ocena Skutków Regulacji

I. Podmioty, na które oddziałuje rozporządzenie.

Rozporządzenie oddziaływać będzie na przedsiębiorców telekomunikacyjnych oraz jednostki samorządu terytorialnego, w zakresie związanym z udzielaniem pomocy publicznej dotyczącej wykonywania działalności, o której mowa w art. 3, art. 8 i art. 16 Ustawy.

II. Przeprowadzone konsultacje społeczne

W ramach przedmiotowego projektu nie przeprowadzono jeszcze konsultacji społecznych.

III. Wpływ na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Proponowane w rozporządzeniu przepisy będą miały wpływ na budżet państwa i budżety samorządów terytorialnych, jednakże w 85 % pomoc pochodzi ze środków unijnych.

IV. Wpływ na rynek pracy

Projektowana regulacja nie będzie miała bezpośredniego wpływu na rynek pracy, jednakże pośrednio wpłynie na niego pozytywnie, głównie na terenach wiejskich i słabo zurbanizowanych.

V. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Proponowane w rozporządzeniu przepisy będą miały pozytywny wpływ na konkurencyjność i przedsiębiorczość.

VI. Wpływ na sytuację i rozwój regionalny

Projektowana regulacja będzie miała wpływ na rozwój regionalny, ponieważ wspieranie działalności, której dotyczy rozporządzenie, ma na celu wywarcie pozytywnego wpływu na rozwój gospodarczy i społeczny regionów, poprzez poprawę dostępu i jakości usług telekomunikacyjnych, a tym samym likwidację cyfrowego wykluczenia geograficznego i socjalnego. Jednocześnie będzie to wywierało pozytywny wpływ wyrównywanie różnic międzyregionalnych. Należy podkreślić, że wszystkie regiony Polski kwalifikują się obecnie do otrzymywania pomocy regionalnej.

VII. Wpływ projektowanej regulacji na środowisko.

Regulacje zaproponowane w projekcie rozporządzenia nie będą miały wpływu na środowisko.